

Sherrilyn Kenyon

Noční hra

Gennisi

Pojď se mnou, novodobý cestovateli, vrať se, se mnou do časů, která halila tajemství. Zpět k antickým legendám, dnes už skoro zapomenutým. Aspoň minimálně...

K časům zkreslených legend.

Jejich části se dochovaly i v našem světě. Co současní smrtelníci netuší, když se bojí děsivých hlasů za zářivého úplňku? Když se bojí zabíjení vlků? Skřeku jestřábů? Když váhavě vstupují do tmavých alejí. Když se nebojí lidských predátorů, ale mají strach z něčeho jiného. Něčeho temného. Nebezpečného. Čehosi, co je nebezpečnější než naše lidské zlo.

Ale lidstvo vždy necítilo tento strach. Vlastně to bylo velmi, velmi dávno, kdy byl člověk člověkem a zvíře zvířetem.

Až do dne, kdy nastalo *Allagi*. Říká se, že zrození zvěrolovců, tak jako všech d'ábelských stvoření, začalo s těmi nejlepšími úmysly.

Když se král Lycaon z Arkádie oženil, ani netušil, že jeho milovaná královna není člověk. Jeho žena před ním ukrývala temné tajemství. Narodila se do prokleté apollitské rasy a bylo jí souzené zemřít v rozpuku svého mládí; ve dvaceti sedmi letech.

Lycaon nevěděl o ničem až do posledních narozenin své milované; pozoroval, jak umírala se stařeckým vzhledem, a uvědomil si, že dva synové, které mu porodila, ji budou následovat ve stejném věku.

Žalem zhroutený král svolal svoje kněze, ale všichni mu oznámili, že se nedá nic dělat. Osud je osud.

Ale Lycaon se odmítl poklonit před jejich moudrostí. Byl čarodějem a rozhodl se, že nikomu nedovolí, aby od něho odtrhl jeho syny. Dokonce ani Sudičkám.

A tak začal experimentovat se svojí magií, pomocí které se snažil najít cestu jak prodloužit život lidem své ženy. Odchytil je a kouzelně spojil jejich podstatu se zvířaty známými pro svou sílu: s medvědy, pantery, leopardy, jestřáby, lvy, tygry, šakaly, vlky a dokonce draky. Roky strávil zdokonalováním své nové rasy, dokud nepochyboval, že našel lék na záchranu synů. Propojil je s drakem a vlkem, nejsilnějšími ze zvířat, které testoval a obdařil je větší silou a magií než ostatní zvířata. Vlastně svým synům odevzdal i svou vlastní moc.

Nakonec dosáhl více, než zamýšlel. Nejenže jeho synové žili déle než jeho žena, oni žili déle než jakýkoli jiný druh.

S magickými schopnostmi a zvířecí silou žili desetkrát až dvanáctkrát déle než lidé.

Sudičky nakoukly na zem a uviděly, co pyšný král udělal. Naštvané, že se míchal do jejich práce, naléhaly, aby zabil syny i všechny jako oni.

Lycaon odmítl.

Po jeho odporu si Sudičky vymyslely vlastní druh trestu za jeho aroganci. Jeho děti a ti jako oni byli znovu prokleti.

„Mezi tvými dětmi nikdy nebude mír,“ vyhlásila Clotho, sudička splétání nití osudu. „Stráví věčnost vzájemnou nenávistí a bojem mezi sebou, dokud poslední z nich nezemře.“

A tak se stalo. I když Lycaon propletl zvíře s člověkem, vlastně stvořil dva druhy. Jeden z nich měl srdce zvířete a druhý srdce člověka.

Ti co kráčeli v člověčí podobě a v hrudi jim tlouklo lidské srdce, se nazývali Arkádi po Lycaonově národu. Ti, kteří měli zvířecí srdce, se stali Katagariány.

Katagariáni se rodili jako zvířata a žili jako zvířata, až do puberty, kdy v nich hormony odblokovaly magii a oni byli schopni změnit se v lidi. Alespoň na venek. Jejich zvířecí srdce budou vždy ovlivňovat jejich činy.

Podobně se Arkádi narodili a žili až do puberty jako lidé, kdy získali kouzelné schopnosti a následně uměli změnit svou podobu na zvíře.

Dvě strany jedné mince, dva druhy, které by měli žít v pokoji. Ale bohyně Discordia mezi ně zasela nedůvěru. Arkádi se cítili vůči svým zvířecím bratrancům nadřazenější. Přece to oni byli lidé s lidským myšlením, kdežto Katagariáni byli jen zvířata, která se mohla na lidi pouze měnit. Katagariáni brzo zjistili, že Arkádi se nechovají čestně, jednu věc říkali, druhou dělali.

A tak se časem dvě skupiny pustily do sebe, přičemž se každá považovala za vyšší oproti té druhé. Zvířata věřili, že Arkádi jsou skutečná hrozba. Arkádi věřili, že Katagariáni musí být pod kontrolou.

Je to nekonečná válka.

A jako při každé válce, ani v této nikdy nebyl skutečný vítěz. Zůstávali po ní jen oběti trpící pro předsudky a bezdůvodnou nenávist.

Prolog

*New Orleans,
noc Mardi Gras,
2003*

„Mrzí mě to, Vane. Přisahám, že sem nechtěl, aby jsme takhle umřeli.“

Vane Kattalakis zatnul zuby a znovu, po novém pokusu vyšvihnout se nahoru, svisl. Ramena ho bolela námahou, jen zápěstím se snažil nadzdvihnout sto kilo štíhlých svalů. Pokaždé, když se mu už-ůž podařilo vytáhnout k větvi nad jejich hlavami, jeho podařený bratr začal mluvit – což narušilo jeho koncentraci – a vrátil se do visící polohy.

Zhluboka se nadechl a snažil se nevšímat si bolesti v zápěstích.

„Neboj se Fangu, dostanu nás odtud.“

Nějak.

Tedy, doufal.

Fang ho neposlouchal. Nepřestával se omlouvat za to, že je dovedl smrti na lopatu.

Vane, znovu napnul svaly na rukou, které mu nad hlavou k tenké větvi svazoval rezavý provaz. Nejistě visel ze starého stromu přímo nad nejtemnější a nejodporněji vypadající bažinu jakou kdy viděl. Nevěděl, co je horší, jestli přijde o ruce, o život, nebo spadne do slizké vody zamořené aligátory.

Upřímně by raději umřel, než by se měl dotknout té břečky. Dokonce i v temnotě louisianských močálů viděl, jak je voda shnilá a odporná. Osoba, která se rozhodla žít na takovém místě dobrovolně, nemohla být úplně zdravá. Chvála bohu, se mu potvrdilo, že Talon Morriganu je prvotřídní idiot.

Jeho bratr Fang, byl přivázaný na stejně tenkou větev na opačné straně stromu. Ten je jako hlavní chod nabízel močálovému plynu, hadům, hmyzu a aligátorům.

S každým novým pohybem se Vanovi zařezával provaz hluboko do masa. Jestli je odtud rychle nedostane, provaz se mu přereže přes šlachy a kosti a utrhne mu ruce úplně.

Tento trest se nazýval *timoria*, a zasloužili si ho, protože Vane, ochraňoval Talonovu ženu. Kvůli tomu, že Vane, pomohl temným lovcům, démoni bez duší zapletení do války s lovci napadli Vanovu katagariánskou smečku a zavraždili jeho milovanou sestru.

Katagariáni byli zvířata, která na sebe mohla vzít podobu člověka, ale řídila se jen jedním pravidlem přírody; zabij, nebo budeš zabit. Když někdo nebo něco ohrožovalo smečku, rychle se s ním vypořádali.

Takže Vana, který byl příčinou démonského útoku, zmlátili a poslali na smrt do močálů. Fang byl s ním jenom proto, že otec je od první sekundy jejich narození oba nenáviděl a bál se jich od doby, kdy se u nich v pubertě projeví jejich nadlidské schopnosti.

No, víc je spíš nenáviděl kvůli tomu, co mu udělala jejich matka. Tohle byla pro jejich otce dokonalá příležitost, která se naskytne jen jednou za život, aby se jich zbavil bez protestů smečky.

A jejich otec ji radostně přijal.

To je poslední chyba, kterou otec udělal.

Teda, bude poslední, když se Vanovi podaří dostat jejich zadky z tohoto smradlavého močálu, dřív než je sežerou.

Oba byli v lidské formě a na krku měli úzké, stříbrné *metriazo* kroužky, které vysílali do jejich těl malé iontové impulzy. Kroužky je držely v lidských tělech. Jejich nepřátelé věděli, že je to oslabí.

Teda, u Fanga to byla pravda, jeho oslabovali.

Ale Vana ne.

Ale i tak tlumil kroužek jeho schopnost ovládnutí magie a manipulace s přírodními živly. A to ho vážně vytáčelo.

Oba s Fangem měli na sobě jen zakrvavené džíny. Košile se mu roztrhala, když ho bili a vzali mu i boty. Samozřejmě, že nikdo z nich neočekával, že budou žít. Kroužky se bez magie nedaly sundat – a magii ani jeden z nich použít nemohl, když je měli na krku – a jestli by se jim nějakým štěstím podařilo dostat ze stromu, pod nohama se jim pohybovala stovka aligátorů, větřící krev, která čekala jen na to, kdy spadnou do vody a poslouží jako vlčí jednohubka.

„Sakra,“ stěžoval si podrážděně Fang. „Fury měl pravdu. Nikdy by si neměl důvěřovat nikomu, kdo krvácí pět dní a neumře. Říkal si mi, že Petra je KUKUK bez páteře, ale poslouchal sem? Ne. A koukni na nás. Přisahám, že jestli se odtud dostaneme, tu svini zabiju.“

„Fangu!“ štěkl Vane, protože jeho bratr ne a ne přestat, zatím co se on snažil napříč elektrickým výbojem kroužku shromáždit tu trochu magie, co mu zůstala. „Nemohl by si přestat s tím házením viny na sebe, aby sem se mohl soustředit? Nebo jinak zůstaneš z toho stromu viset po zbytek věčnosti.“

„No, na až tak dlouho to nevidím. Hádám, že nám zůstává hodina a půl, než nám provazy přerežou zápěstí. Když už je o nich řeč, ty moje mě pořádně bolí. A co tvoje?“ Fang na chvíli ztichl. Vane se zhluboka nadechl a pocítil, jak se mu provaz zařezal hlouběji.

Větev nad ním zapraskala.

Srdce mu málem vyskočilo z hrudi, podíval se dolů a všiml si, jak ho z tmavé hloubky pozoruje jeden extra tlustý aligátor. Vane by dal cokoli za tři sekundy svých schopností, aby tu svini seškvařil na prach.

Nezdálo se, že by Fang zaregistroval hrozbu pod nimi. „Přisahám, že ti už nikdy neřeknu, aby si šel někam. Příště, když mi budeš něco říkat, poslechnu tě, hlavně když půjde o ženské.“

Vane zavrčel. „Tak by si mohl začít poslouchat, když ti říkám, aby si držel hubu.“

„Byl bych ticho. Ale já nesnáším, když sem člověk. Je to na hovno. Jak to můžeš vydržet?“

„Fangu!“

„Co?“

Vane převrátil oči. Nemá to význam. Vždycky, když byl jeho bratr v lidské formě, pusa byla jediná část těla, kterou procvičoval. Proč mu nemohla smečka zacpat pusku, když je tu přivázali?

„Víš, kdybychom byli vlci, prostě bychom překousali provaz. Samozřejmě, že kdybychom byli vlci, provazy by nás neudrželi, takže bychom..“

„Sklapni,“ vyjel po něm Vane ještě jednou.

„Vrátí se mi do rukou někdy cit po tom, když se odkrví? Tohle by se nestalo, kdybychom byli vlci. Stává se to lidem často?“

Vane zhnuseně zavřel oči. Takže takhle skončí. Neumře v nějaké slavné bitce proti nepřítelům, nebo svému otci. Neumře klidně ve spánku. Ne, poslední co bude ve svém mizerném životě poslouchat, je Fangovo brblání.

Super.

Zaklonil hlavu dozadu, aby viděl ve tmě na bratra. „Víš co, Fangu? Chceš se obviňovat? Fajn. Sere mě, že tu visím jenom proto, že se ta tvoje proklatá pusa dala na špacír, když si byl se svojí poslední cucací hračkou, které si vyprávěl, jak sem hlídal partnerku temného lovce. Fakt díky, že nevíš kdy držet hubu.“

„No dobře, ale jak sem měl vědět, že Petra poběží rovnou za otcem a poví mu, že si byl se Sunshine a to je důvod, proč nás napadli démoni? Ta mrcha má dvě tváře. Tvrdila mi, že chce být moje družka.“

„To chtějí být všechny, kreténe, je to v jejich povaze.“

„Naser si!“

Vane si oddychl, když Fang nakonec ztichnul. Fangův hněv dopřeje Vanovi asi tři minuty ticha. Bratr si něco mumlal a připravoval se na nový, kreativnější slovní útok.

Vane si propletl prsty na rukou a vyšvihl se nohami nahoru. V rukou ucítil novou dávku bolesti, když se mu lano zařezalo hluboko do těla. Jen doufal, že jeho kosti ještě chvíli vydrží.

Po předloktích mu stékala krev, znovu se rozhoupal a zvednul nohy směrem k větvi.

Kdyby se mu jen podařilo zaháknout...

Na bosém chodidle ucítil dřevo. Kůra byla studená a drobila se mu pod nohami. Prstem se zachytil o větev.

Ještě kousek... kousíček...

Fang se na něj kouknul. „Ty si takové pako...“

Moc se na kreativitu očividně nenadřel.

Vane se soustředil na vlastní problémy a Fangové narážky si nevšímal.

Nakonec se mu podařilo jednou se zaháknout o strom, až potom vydechnul. Vane úlevou zavrčel, když se všechna váha přenesla ze zkrvavených zápěstí na nohu.

Větev nebezpečně zaskřípala.

Vane opět zadržel dech, vydešený, aby se větev nezlomila a on nespádl přímo do bahnitého zeleného močálu pod ním. Aligátoři sebou hned začali ve vodě házet a utíkali pryč.

„A sakra,“ sykl Vane.

To není dobré znamení.

Byly jen dvě věci, o kterých věděl, že ty ještě přinutí k útěku. Jednou z nich mohl být temný lovec jménem Talon, žijící v močálech, který by je k sobě zavolal, když by se vrátil domů.

Ale Talon byl určitě ve Francouzské čtvrti, kde zachraňoval svět, a ne v močálech, Vane ho mohl vyškrtnout.

Druhá možnost, o mnoho pravděpodobnější, byli démoni – ti, kteří nesli sebou smrt a byli odsouzeni zabíjet, aby si tak uměle prodloužili své životy. Zabíjeli lidi, ale bylo pro ně prospěšnější, když zabili zvěrolovce. Zvěrolovci žijí celé staletí a ovládají magii, jejich duše vydrží démonům desetkrát déle, než duše průměrného člověka.

Ještě působivější bylo, že když jednou zajmou duši zvěrolovce, jeho magické schopnosti přejdou do těla démona, který je může použít proti ostatním. Byl to speciální dar, který dostane každý, kdo si zvolí poloviční život nemrtvého.

Na to proč, je démoni našli, mohlo být jen jedno vysvětlení. Jen jedním způsobem by ho s Fangem mohli najít v opuštěných bažinách, kam démoni bezdůvodně nechodí. Někdo je nabídl výměnou za to, že nechají katagariánskou smečku na pokoji.

A napadal ho jen jeden člověk, který to mohl nepochybně udělat.

„Jdi k čertu!“ zaprskal jedovatě do tmy, i když věděl, že ho otec nemůže slyšet. Prostě to ze sebe potřeboval dostat.

„Co jsem ti udělal?“ protestoval rozhořčeně Fang. „Kromě toho, že sem nás sem dostal?“

„To nebylo na tebe,“ zafíkal Vane a natahoval se ve snaze dostat za větev i druhou nohu, aby si mohl bezpečně rozvázat ruce.

Něco vyskočilo z močálu přímo na strom nad ním.

Vane se otočil a uviděl přímo nad sebou vysokého, štíhlého démona jak na něho z vrchu kouká vzrušeným pohledem v hladových očích.

Oblečený v černém blondatý démon zamlaskal jazykem. „Měl by si být rád, že nás vidíš, vlku. Vždyť my tě vlastně chceme osvobodit.“

„Táhni do pekla!“ Vane na něho vycenil zuby.

Démon se zařehotal.

Fang zavyl.

Vany se ohlédl a viděl, jak skupina démonů složila Fanga ze stromu. Doprdele! Jeho bratr je vlk. Neví jak bojovat v lidské podobě bez magických schopností, které se mu ztratily s nošením obojku.

Vane šílený zuřivostí vykopl prudce nohama. Větev se okamžitě zlomila a shodila ho rovnou do stojaté vody.

Vane zadržel dech, když mu do úst vešla hnilobná, slizká chuť. Snažil se silnými kopanci doplavat k břehu, ale nedokázal to. Ne že by bylo třeba. Někdo ho popadl za vlasy a táhl ho ke břehu. Jakmile se nad vodou objevila Vanova hlava, démon se mu zakousl do ramene. Rozběsněný Vane bodl démona do žeber loktem a kousnutí mu vrátil. Démon zaskřehotal a Vana pustil.

„Tento bojuje,“ démonka si razila cestu směrem k Vanovi.

„Je hodnotnější než ten druhý.“

Vane jí podkopl nohy, dříve než se jí podařilo po něm natáhnout. Její tělo použil jako skokanský můstek, odrazil se od ní z vody. Tak jako nohy každého pořádného vlka, i ty jeho byly dostatečně silné, aby ho skokem dostaly v oblouku přímo k jednomu z cypřišů.

Tmavé mokré vlasy se mu lepily na obličej a tělo se mu chvělo po prožitém boji a bitvě, kterou mu ušetrčila smečka. Měsíční světlo se mu odráželo na vlhkém, svalnatém těle, dřepěl si a jednou paží se zachytil starého dřevěného kmene vystupujícího z močálu. Španělská lišej jako těžký závoj visela ze stromů, mraky se rozestoupily a měsíc v úplňku tajemně ozářil vlny z černého sametu.

Jako zvíře, kterým Vane byl, pozoroval přibližující se nepřátele. Těmihle šmejdy nenechá sebe ani Fanga zahnat do úzkých. Možná není mrtvý, ale on je také proklet podobně jako oni. Zvedl ruce k ústům a zuby prokousl provaz a osvobodil si ruce.

"Za to zaplatíš," upozornil ho démon.

S volnými rukama seskočil Vane z větve zpět do vody. Ponořil se hluboko ke dnu a ze svaleného stromu odlomil kus větve. Zabral v tempu nohama a zamířil k místu, kde drželi Fanga.

Vyšel z vody a spatřil, jak z Fanga pije deset různých démonů.

Jednoho odkopl, druhého popadl za krk a dřevem mu propíchl srdce. Démon okamžitě zmizel. Ostatní se otočili směrem k němu.

„Postavte se do řady,“ zasupěl na ně Vane. „Na každého dojde, nemějte strach.“

Démon stojící nejbližše se zasmál. "Tvá síla je svázána."

„Jo? Vzkaž to hrobníkovi.“ Vane se natáhl k démonovi, ten uskočil, ale ne dost daleko. Když přišlo na boj muže proti muži, démoni si neuvědomili, že Vane je tělesně desetkrát silnější. Nepotřeboval svou magii. Na to aby se s nimi utkal, mu stačila jeho zvířecí síla. Probodl démona a v popelu, který po něm zůstal se otočil k ostatním.

Vrhli se na něj všichni najednou, ale nebylo jim to nic platné. Polovina démonských schopností spočívala v tom, že uměli útočit bez varování a svým obětem nahnali hrůzu.

To by i fungovalo, kdyby Vane, bratranec démonů, nebyl na takovou taktiku cvičen už od

kolébky. Neměli ho čím vystrašit.

Každý úkon, který zvolili, ho nechal klidným a nezaujatým.

A nakonec díky tomu zvítězí.

Vany skolil další dva a Fang ležel bez pohybu ve vodě. Pocítil paniku, ale snažil se ji potlačit. Udržet si chladný klid, byl způsob jak vyhrát.

Jeden z démonů ho udeřil tak, že spadl do vody. Vane narazil na dřevěný pahýl a v zádech mu explodovala bolest. Zapomněl se a pomocí svých schopností se vymrštil zpět. Cítil jak se mu obojek na krku stáhl a potřásl ním. Zaklel a nové bolesti si nevšímal.

Postavil se na nohy a pustil se do dvou démonů kráčejících k jeho bratrovi.

„Už to vzdej ,“ provokoval jeden.

„To říkám já vám.“

Démon se potopil. Vane ponořil hlavu pod vodu a strhl démonovu nohu ze sebe. Bojovali ve vodě, dokud ho Vane nechtyl a neprobodl kůlem.

Zbytek z nich utekl.

Vane stál ve tmě, naslouchal jak od něj se šploucháním mizí. Srdce mu hučelo v uších a nechal ať ho ovládne zuřivost. Zaklonil hlavu, a jeho vlčí vytí se v ozvěně neslo potměným močálem ponořeným do hustého oparu.

Nelidský a zlověstný, byl to zvuk, před kterým by taky voodoo odborníci zalezli pod deku.

Když byli démoni pryč, Vane si shrábnul mokré vlasy z očí a prodíral se k nehybnému Fangovi.

Vanem lomcoval žal a v agónii se poslepu brodil vodou s jedinou myšlenkou. Jen nebuď mrtvý. Znovu a znovu měl před očima sestřino neživé tělo. Cítil na kůži její chlad. Nemůže je ztratit oba. Nemůže.

Zabilo by ho to.

Poprvé ve svém životě toužil poslouchat Fangovy stupidní poznámky.

Cokoliv.

Do mysli se mu vracely vzpomínky na předešlou noc, když viděl jak jeho sestra zahynula rukama jednoho z démonů. Prošla jím nepředstavitelná bolest. Fang musí žít. Musí.

„Bože, prosím,“ modlil se a zkracoval vzdálenost k bratrovi. Nemůže svého bratra ztratit.

Ne takhle ...

Fangovy oči byly otevřené, nevidomě hleděly na měsíc. Kdyby na sobě neměli ty obojky, úplněk by jim umožnil přenést se časem z bažiny.

Fang měl po celém těle otevřené rány.

Prudká, hluboká bolest se zabodávala do Vana a trhala mu srdce na kusy.

„No tak, Fang, neumírej,“ hlas se mu lámal a měl co dělat, aby neplakal. Namísto toho zavřel, „Opovaž se mi umřít, ty kreténe.“

Přitáhl bratra k sobě a zjistil, že Fang není mrtvý. Stále dýchal a nekontrolovatelně se třásl. Mělký a rozvlákněný slabý zvuk Fangovho dechu zněl Vanovi jako rajská hudba.

Lomcovala jím úleva a z očí mu stékaly slzy. Něžně kolébal v náruči bratrovo tělo.

„Pojďme, Fangu," promluvil do ticha. „Řekni mi nějakou blbost."

Ale Fang nepromluvil. Jenom ležel v úplném šoku a třásl se ve Vanově objetí.

Ale aspoň je živý.

Zatím.

Vane zatnul zuby a pocítil hněv. Musí bratra odsud dostat. Musí pro ně oba najít bezpečné místo.

Pokud takové místo je.

Nechal průchod zlosti a udělal nemožné. Holýma rukama strhl Fangovi z krku obojek. Fang se v okamžiku proměnil na vlka.

No stále se neprobral. Nezamrkal ani nezakňučel.

Vane spolkl bolestivou bouli v krku a bojoval se slzami deroucími se mu do očí.

„Je to dobré, bráško," šeptal Fangovi a zvedl ho ze špinavé vody. Váha hnědého vlka byla pořádná, ale Vane si něčeho takového nevšímal. Nevěnoval pozornost jeho tělu, které protestovalo pod břemenem nesoucím na rukou.

Dokud bude dýchat, nikdo neublíží nikomu, kdo mu je blízký.

A smrtí se oplatí každému, kdo se o to pokusí.

První kapitola

Butik Šeřík a Krajka, Iberville

Francouzská čtvrť

O osm měsíců později

Bride McTierneyová držela v ruce dopis a zaraženě vzhlédla. Ještě jednou.

Nemůže to být, to co si myslí, že to je.

Nebo může?

Je to nějaký vtip?

Ale když přečetla dopis počtvrté, věděla, že to vtip není. Ten zbabělý potkan se s ní rozešel zásilkou od FedEx.

Promiň Bride,

ale potřebuji ženu, která bude více pasovat k mé slavné osobnosti. Chodím do společnosti a potřebuji vedle sebe ženu, která mi pomůže, a ne takovou která mě bude v kariéře brzdit. Už jsem zařídil, aby ti poslali tvé věci. Zároveň jsem ti přiložil nějaké peníze na hotel, v případě, že nemáš v obchodě místo na přespání.

Zdraví Tě,

Taylor.

„Ty ubohý, namyšlený hajzle," prskala, když četla ty řádky znovu a pohltila ji taková hluboká bolest, že měla co dělat, aby se nerozplakala. Její přítel se s ní po pěti letech rozešel dopisem na účet příjemce.

„Proklínám tě, ty nepovedený hade!" pěníla.

Normálně by si Bride raději sama odřízla jazyk, než by měla klít, ale toto - toto vyžadovalo jiný druh vyjadřování.

A sekeru kterou by setla svému ex hlavu.

Bojovala s potřebou zaječet. Tou potřebou, která ji zároveň vábila, aby nasedla do auta, zamířila si to do televizní stanice a nakrájela ho na drobounké kousíčky.

Do háje s tím!

Po tváři se jí skutálela slza. Bride ji rukou setřela a potáhla nosem. Pro někoho takové plakat nebude. On toho není hoden.

Opravdu, není toho hoden a hluboko v duši ji to ani nepřekvapovalo. Posledních šest měsíců tušila, že to přijde. Cítila to vždy, když ji Taylor nutil do nové diety nebo ji zapsal na další kurz cvičení.

Před dvěma týdny se v Akváriu konala důležitá večeře a on jí řekl, že nechce, aby tam s ním šla.

„Není třeba, aby si se strojila kvůli nudné večeři. Opravdu. Bude nejlepší pokud půjdu sám. " V momentě jak to dořekl, věděla, že jsou na konci.

Ale pořád to bolelo. Stále se trápila. Jak jí to mohl udělat?

Ještě k tomu takhle! Pomyslela si. Jak pomatenec kolem sebe zamávala dopisem uprostřed svého obchodu.

Odpověď znala. Taylor s ní nikdy nebyl šťastný. Jediný důvod proč se s ní dal dohromady byl ten, že její bratranec byl manažerem místní televize. Taylor u nich chtěl získat práci a ona, jako naivka, mu v tom dopomohla.

Ted', když měl pozici bezpečně zajištěnou a jeho sledovanost byla v čele, zbavoval se nepotřebného.

Tak dobře. Ona ho také nepotřebuje.

Bude jí lépe bez něj.

Ale ani všechny správné argumenty světa neuměly smazat tu trpkou, příšernou bolest planoucí v její hrudi, pod jejíž vahou se chtěla zkroutit do klubíčka a plakat, dokud bude mít sílu.

„Nebudu," dupla si a setřela z tváře další slzu.

„Takovou radost mu nedopřeji."

Odhodila dopis a našťavaně s razancí zapnula vysavač. Její obchůdek potřebuje uklidit.

Ty potřebuješ udělat pořádek v sobě.

A ona bude vysávat, dokud ten prokletý koberec nebude opotřebený.

Vane Kattalakis se cítil příšerně špatně. Právě odešel z kanceláře Grace Alexandrové, kde mu dobrá - a on ty slova použil s patřičným odporem - psychologka řekla, že nic na světě nedokáže vyléčit jeho bratra, když se on sám nechce vyléčit.

Toto slyšet nepotřeboval. Psycho bláboly byly pro lidi ale ne pro vlky, kteří se potřebují sbalit dřív, než je chytí.

Od noci Mardi Gras kdy se Vanovi podařilo vyplahočit z močálů, se usadili v *Útočišti*, baru, který vlastní katagariánští medvědi, kde přivítají každého, ať má jakýkoliv problém a necht' je kýmkoliv: člověkem, démonem, Apollitem, temným lovcem, snolovcem nebo zvěrolovcem. Dokud se chováte slušně a nikoho neohrožujete, medvědi vám dovolí zůstat. A žít.

Ale kromě toho, co mu řekli peltierovští medvědi, on věděl jak to je. Oba, on i Fang, žili pod ortelem smrti a neexistuje místo, kde by byly v bezpečí. Musí se pohnout a ztratit, dokud jejich otec nezjistí, že jsou stále na živu.

V minutě jak se to dozví, pošle na ně tým zabijáků. Vane by se s nimi uměl vypořádat, ale ne se sto dvaceti kily nehybné vlčí váhy na ramenou.

Potřebuje Fanga probuzeného a v plné síle. No zejména potřebuje, aby jeho bratr měl chuť opět bojovat.

Ale zdá se, že Fang nenašel nic cenného, co by ho probralo z postele. Nic.

„Chybíš mi, Fangu," zašeptal a hrdlo se mu bolestivě stáhlo. Bylo to tak těžké žít na světě sám. Nemít nikoho, s kým by si mohl popovídat. Nikoho, komu by mohl důvěřovat.

Chtěl zpět svého bratra a sestru tak velmi, že by pro ně zaprodal svoji duši, jen aby se vrátili. Ale oba byli pryč. Už mu nikdo nezůstal. Nikdo.

Povzdechl si a zabořil ruce hluboko do kapes. Otočil se směrem k Iberville ve Francouzské čtvrti.

Ani nevěděl, proč se snaží jít dál, proč se nevzdal. Mohl se nechat lapit otcem. Jaký by v tom byl rozdíl?

Ale Vane celý život nedělal nic jiného než bojoval. Bylo to to jediné čemu rozuměl.

Nemůže být jako Fang, ležet v posteli a čekat na smrt. Musí najít něco, co jeho bratra zachrání.

Něco, co jim oběma vrátí chuť a sílu do života.

Vane zastavil, když se dostal do blízkosti jednoho z těch ženských butiků, kterými byla zamořena celá čtvrť. Byla to velká budova z červených cihel, doladěná černou a bordó. Přední stěnu tvořil prosklený výklad, který umožňoval pohled do nitra obchodu s krajkovými ženskými věcmi a jinými cetkami.

Ale nebylo to nabízené zboží, co ho přinutilo zastavit.

Byla to ona.

Žena, o níž si myslel, že ji už nikdy neuvidí.

Bride.

Viděl ji jen jednou a to jen krátce, když dával pozor na Sunshine Runningwolfovou, když na Jackson Square prodávala turistům své umění. Bride si ho ani nevšimla, popošla ke Sunshine a ženy si pár minut povídali.

A pak Bride z jeho života zcela zmizela. I když chtěl jít za ní, ale věděl proč tak neučinil. Lidé a vlci se nemísí.

A dvakrát tak vlci, kterým hoří za patami tak jako hoří jemu.

Tak tam zůstal sedět i když každá molekula jeho těla křičela, aby běžel za ní.

Bride byla nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl.

A pořád jí byla.

Dlouhé kaštanové vlasy měla sepnuté do rozčuchaného culíku na vrchu hlavy, podél porcelánové tváře se jí kroutily lesklé pramínky. Měla oblečené dlouhé, černé šaty, které se jí napínaly na těle při horlivém vysávání koberce.

Při pohledu na ni se v něm vzbudily k životu všechny zvířecí instinkty. Ten pocit byl odvěký. Primitivní. Požadovačný.

Nezbytný.

Svému rozumu více nenaslouchal.

Proti vlastní vůli se přistihl jak směřuje přímo k ní. Dokud neotevřel tmavě bordové dveře si nevšiml, že pláče.

Hluboko v hrudi mu zabublala prudká zloba. Je dost na hovno, že jeho život stojí za nic, poslední co chce je dívat se, jak někdo jako ona pláče.

Bride zaslechla, jak někdo vešel do obchodu, přestala vysávat a podívala se na návštěvníka.

Dech se jí zasekl na půli cesty. Nikdy v životě neviděla hezčího muže.

Nikdy.

Na první pohled se zdálo, že jsou jeho vlasy tmavohnědé, ale ve skutečnosti nesli několik barev: popelavou, kaštanovou, černou, hnědou, mahagonovou, dokonce i blondatou. Na nikom ještě neviděla takové vlasy jaké měl tento muž. Dlouhé a vlnité, stažené do sexy culíku.

Bílé tričko těsně obepínalo tělo, které většina žen vidí jen na nejlepších reklamách v časopisech. Bylo to tělo předurčeno k sexu. Vysoké a štíhlé, tělo vyzývající ženy, aby se ho dotkly jen pro ujištění se, že je stejně tvrdé a dokonalé, jak se zdá.

Rysy jeho tváře byly ostré, jako vytesané na soše. Na tváři mu už rostlo denní strniště. Byla to tvář rebela, kterému je současná móda ukradená, a který žije život podle vlastních pravidel.

Bylo hmatatelné, že se mu nikdo nedovází diktovat, co má dělat.

Byl ... prostě ... božský.

Bride kvůli tmavým brýlím, které měl nasazené, neviděla jeho oči, ale jeho pohled zaznamenala. Cítila ho, jakoby se jí otevřeně dotýkal.

Tento muž je nepoddajný. Divoký. A probudil v ní paniku.

Proč by někdo jako on navštívil obchod specializovaný na ženské doplňky?

Určitě nepřišel krást?

Vysavač, kterým nepohnula od té doby co vstoupil do jejího obchodu, začal skákat a protestně kouřit. Trhaně se nadechla, rychle ho vypnula a rukou ofukovala horký motor.

„S čím vám pomůžu?“ Zeptala se, když odtáhla vysavač za pult.

Tváře jí zčervenaly, když si všimla, že motor nepřestal kouřit a chrčí. K vonným svíčkám, které měla v obchodě zapálené, se tak přidal nepříjemný zápach spálené hmoty.

Přihloupě se usmála na to boží stvoření nonšalantně stojící v jejím obchodě.

„Omlouvám se.“

Vany zavřel oči a nechal se opájet melodickým zpěvným hlasem jižanky. Putoval na dno jeho duše a tělo mu žhnulo po ženě před ním. Byl napjatý touhou.

Napjatý prudkou potřebou vzít si, po čem touží, nedbaje na následky.

Ale ona z něho měla strach. Jeho zvířecí smysly to zachytily. A poslední, co jeho lidská polovina chtěla, bylo, aby se ho bála.

Zvedl ruku a sňal si z očí brýle a jemně se usmál.

„Zdravím.“

Nepomohlo to. Pohled do jeho očí ji ještě víc znervóznil.

K čertu.

Bride byla jako dřevo. Nemyslela si, že může vypadat ještě lépe ale s ďábelským úšklebkem na tváři tak vypadal.

Jeho intenzivní, divoký pohled oříškově zelených očí ji rozechvěl a vzrušil. Nikdy neviděla muže ani z desetiny tak přitažlivého jako tohoto.

„Zdravím," odvětila mu stejně, a cítila se jako naprostá hlupačka.

Jeho pohled se konečně od ní odtrhl a prohlížel si postupně všechny vitríny.

„Hledám dar," promluvil hlubokým, hypnotizujícím hlasem. Dokázala by ho poslouchat hodiny a z nějakého nevysvětlitelného důvodu ho toužila slyšet vyslovit její jméno.

Bride naprázdno polkla a odehnala nepřístojné myšlenky a vyšla zpoza pultu. Pokud celkem pěkný ex nedokázal snést jak vypadá, proč by se měla trápit, co si o ní pomyslí tento polobůh? Tak se rozhodla zklidnit dřív než by se před ním na plné čáře ztrapnila.

„Pro koho je?"

„Pro někoho nesmírně výjimečného."

„Vaše dívka?"

Jeho pohled se vrátil k ní a rozechvěla se více než před tím. Jemně zakroutil hlavou.

„Takové štěstí jsem nikdy neměl," řekl kouzelně svůdným hlasem.

Jak podivné, to co řekl. Bride si neuměla představit, že by mohl mít problém dostat kteroukoli by chtěl. Kdo na světě by řekl ne na něco *takového*?

Doufala, že se nikdy nesetká se stejně přitažlivou ženou. Pokud ji potká, pro blaho společnosti se nechá přejít vlastním autem.

„V jaké ceně byste si dárek představoval?"

Pokrčil rameny. „Peníze pro mě nehrají roli."

Bride němě zamrkala. Krásný a zabezpečený. Bože, nějaká žena tam venku má ale štěstí.

„Výborně. Máme zde krásné náhrdelníky. To je vždycky hezký dárek. "

Vane ji následoval k výklenku na opačné stěně se zavěšeným zrcadlem a spoustou korálových náhrdelníků a náušnic vyložených na lepenkových podstavcích.

Její vůně ho vzrušila a cítil jak ztuhl. Přemáhal se, aby nesklonil hlavu k jejímu rameni a nevdechoval vůni přímo z její pokožky dokud by se z ní neopil. Soustředil svůj pohled na odhalenou, bledou pokožku na krku...

Olizoval si rty, když si představoval, jak by asi chutnala. Jaké by to bylo mít její svůdné křivky přitisknuté na svém těle. Vidět její rty napučené od jeho polibků, oči zastřené a potemnělé vášní hledící na něj, když by se s ní miloval.

Nejhorší bylo, že cítil její vlastní touhu a to jeho chutě jen zotřevalo.

„Který je váš oblíbený?" Zeptal se, i když odpověď už znal.

Mezi náhrdelníky byl jeden černý, viktoriánský, nesoucí ze sebe její vůni. Bylo zřejmé, že si ho často zkoušela.

„Tento," odvětila a pravdivě ukázala na správný šperk.

Když její prsty poláskali černé Onyxové kamínky, slabiny mu ztvrdly na kámen. Toužil po tom, aby směl rukou sklouznout po jejím holém rameni, dotýkat se dlaní její jemné, bledé kůže až by nakonec vzal její ruku do své. Ruku, kterou by nejraději zlíbal.

„Mohla byste si ho vyzkoušet?"

Bride se zachvěla, když se opět ozval hluboký mužský hlas. Proč se při něm cítí tak nervózní?

Věděla proč. Mužnost z něj přímo prýštila a cítit na sobě jeho zkoumavý pohled bylo stejně trýznivé jako zneklidňující.

Snažila se na krk připnout náhrdelník ale ruce se jí tak příšerně třásly, že se jí to ne a ne podařit.

„Pomohu?“ Zeptal se.

Polkla a přikývla.

Jeho teplé ruce se dotkly jejích a úplně ji rozházely. Dívala se do zrcadla před sebou a uviděla ty oříškově zelené oči hledící na ni s žářem, který jí způsoboval chvění a vedro zároveň.

Jednoznačně ho mohla prohlásit za nejpřitažlivějšího muže, který kdy žil a chodil po planetě a ten muž se jí právě teď dotýká. To bylo dost na to, aby se štěstím rozplynula.

Obratně zapnul zapínání. Jeho prsty jí jemně procházeli po krku celou minutu, dokud od ní neodstoupil a pohlédl do zrcadla.

„Nádherné,“ zamumlal chraplavě, jen potíží byla v tom, že nehleděl na náhrdelník. Díval se do jejích zrcadlových očí.

„Vezmu ho.“

Bride odvrátila pohled, rychle zvedla ruce, aby náhrdelník odepnula a mísil se v ní smutek s úlevou. Popravdě, tento náhrdelník milovala a nesnesla představu, že jí ho odnesou. Koupila ho do obchodu, ale chtěla si ho nechat pro sebe.

Ale nač také? Byl to ručně dělaný šestset-dolarový šperk. Neměla by ho kam nosit. Byly by to vyhozené peníze a pragmatická Irka v ní jí nedovolila být tak pošetilá.

Náhrdelník složila z krku, polkla knedlík v krku a popošla k pokladně.

Vane ji pozorně sledoval. Byla ještě smutnější než předtím. Bohové, vždyť jen chtěl, aby se na něj usmála. Co by měl lidský muž říct lidské ženě, aby byla šťastná?

Vlčice se neusmívá, tedy ne tak jako lidé- jejich úsměvy jsou spíše prohnané, svůdné. Vábivé. Jeho lidé se neusmívají, když jsou šťastní.

Když jsou šťastní souloží a to, alespoň pro něj byla největší výhoda v tom, že je zvíře - raději jako člověk. Lidé mají ohledně intimity samy pravidla, kterým on nikdy zcela neporozuměl.

Uložila náhrdelník do velké bílé krabičky s vycpaným dnem.

„Chcete, abych vám ho dárkově zabalila?“

Vane přikývl.

Opatrně ze šperku sňala cenovku, položila ji k pokladně, pak vybrala papír dopředu nařezaný na velikost krabičky. Aniž se na něj podívala, krabičku rychle zabalila a vystavila mu účet.

„Bude to šest set dvacet tři dolarů a osemdesátčtyři centů, prosím.“

Stále se na něj nepodívala. Její pohled byl nasměrován na podlahu vedle jeho nohou.

Vane měl nutkání sklonit se dokud by jejich tváře nebyly v jedné rovině. Ovládl se a vytáhl peněženku. Podal jí platební kartu American Express.

Bylo to k smíchu, že vlk má lidskou kreditku. Ale žili v jednadvacátém století a ti, co se rychle nepřizpůsobili, byli vyhubeni. Podobně jako mnozí jeho druhu i on měl své investice a majetek. Bože, vždyť má dokonce osobního bankéře.

Bride od něj převzala kartu a prošla jí přes čtecí terminál.

„Pracujete tady sama?“ Zeptal se a rychle zjistil, že jeho otázka byla nepatřičná, protože její strach se vrátil a on ho z ní cítil tak silně, až se mu chtělo nahlas zanádat.

„Ne.“

Lže mu. Cítil to.

To se ti povedlo, hlupáku.

Lidé. Nikdy jim nerozuměl. Ale to bude tím, že jsou slabí, především jejich ženy.

Podala mu účet. Pohoršen sám sebou, že jí přidal na nepohodlí se podepsal a vrátil jí bloček.

Porovнала jeho podpis s podpisem na kartě a zamračila se.

„Katt...”

„Kattalakis," pomohl jí. „Je to řecky."

Oči se jí nepatrně rozzářily, když mu vracela kartu. "Velmi neobvyklé jméno. Musíte s ním mít problémy, když se představujete. "

„Ano."

Uložila si blok do šuplíku, pak vložila zabalenou krabičku do malé taštičky s provázkovými oušky.

„Děkuji," řekla tiše a položila tašku na pult před něj.

„Přeji vám hezký den, pane Kattalakis."

Přikývl jí a otočil se ke dveřím. Cítil, jak mu srdce ztěžklo, protože selhal. Nepodařilo se mu ji udělat šťastnou.

„Počkejte!" Okřikla ho, právě když sáhl po klice.

„Zapomněl jste ten náhrdelník."

Vany se na ni naposledy podíval a věděl, že ji už víc neuvidí. Byla taková nádherná, s jantarovými očima v tváři bohyně. Něco na ní mu připomínalo Rubensovy anděly. Byla éterická.

A příliš křehká pro zvíře jako on.

„Ne, nezapomenul," řekl potichu. „Má ho přesně ta žena, které sem ho chtěl dát."

Když jeho slova dozněly k Bride, spadla jí čelist.

„To nemohu přijmout."

Vane neodpověděl, otevřel dveře a vyšel na ulici.

Bride popadla balíček z pultu a utíkala za ním. Rychlým krokem směřoval k centru a dalo jí zabrat, aby ho dohnala.

Chytila ho za rameno a udivila ji napjatost jeho bicepsů. Zastavil. Nemohla popadnout dech a podívala se nahoru do okouzlujících oříškově zelených očí.

„Nemohu si ho nechat," trvala na svém a podávala mu tašku.

„Nejde to."

Vany odmítl převzít podávanou tašku. „Chci, abyste ho měla."

V jeho slovech bylo tolik bezmezná upřímnost, že na něj dokázala pouze civět. „Proč?"

„Protože nádherné ženy si zaslouží nádherné věci."

Nikdo kromě jejích příbuzných jí nikdy neřekl nic tak pěkného. Dnes více než jindy to potřebovala slyšet. Nikdy si nepomyslela, že by ji nějaký muž mohl považovat za nádhernou. A slyšet takovou lichotky od tohoto krásného cizince pro ni znamenalo celý svět.

Jeho slova ji zasáhly hluboko v srdci až...

Propukla v pláč.

Vane tam stál a cítil se jako totální blbec. Co se to děje? Vlci nepláčou. Vlčice někdy možná unikne jedna slza, když je enormně narušená na muže, ale nikdy nepláče a zejména ne pokud se jí složí komplement.

„Promiňte," omlouval se úplně popletený, protože nevěděl, co udělal špatně. „Myslel jsem, že vám udělá radost. Nechtěl jsem zranit vaše city. "

A Bride se rozbřečela ještě víc.

Co má jen teď dělat? Ohlédl se kolem sebe, ale neviděl nikoho, koho by se na to zeptal.

Čert ber jeho lidskou část. I tak se s ní nikdy nesmířil. Poslechl tedy zvířecí instinkt, podle kterého věděl jak se postarat o někoho, kdo je zraněný.

Zvedl ji na ruce a nesl ji zpět k obchodu. Zvířata se vždy cítí lépe v jejich přirozeném prostředí a tak jen doufal, že je to stejné i u lidí. Jde to snadněji pokud jsme obklopeni známými věcmi.

Bride ho ztuhla objala kolem krku a plakala. Její horké slzy mu stékaly zimomřivě po kůži a kvůli ní ho trápily.

Jak to může všechno napravit?

Bride se nenáviděla za to, že se složila. Co je s ní sakra špatně? Nejhorší bylo to, že ji nese! On ji nese! A vůbec netvrdil, že je tlustá a těžká, ani nedýchal od námahy. Když začali spolu s Taylorem bydlet, ze žertu mu řekla, aby ji přenesl přes práh a on se jen smál a ptal se jí jestli chce, aby ho seklo v kříži.

Později tu noc Taylor souhlasil ale pod podmínkou, že mu pořídí vozík.

A teď ji na rukou nese bez jakékoli námahy po ulici naprostý cizinec. Poprvé ve svém životě se cítila téměř drobounká.

Ale nic si nenamýšlela. Bride McTierneyová nebyla drobounká od svých šesti měsíců.

Otevřel dveře, vešel dovnitř a patou je za sebou zavřel. Aniž ztratil krok, ji přenesl až k vysoké židli za pokladnou. Pečlivě ji na ni usadil a natáhl své bílé tričko a jeho koncem jí utřel oči.

„Au!“ Ohradila se, když jí téměř vypíchl pravé oko. Ještě štěstí že nenosí kontaktní čočky.

Zatvářil se zkroušeně. „Promiňte.“

„Ne,“ zastavila ho a podívala něj přes slzy. „To já bych se měla omlouvat. Nechtěla jsem se na vás nervově zhroutit.“

„To je to, co se děje?“

Mluví vážně? Vypadal na to.

Snažila se zhluboka dýchat a rukama si utírala mokré oči. „Ne, to je projev mé stupidity.“

Promiňte mi.“

Pomalů se na ni svůdně zakřivil. „To je v pořádku. Opravdu. Tedy myslím.“

Bride něj nevěřícně zírala. Proč je tento muž na ni tak hodný? Nedávalo to smysl.

Zdá se jí?

Pokoušejíc se nabrat zpět kousek vlastní důstojnosti, vybrala z pokladny jeho úvěrovou stvrzenku. „Tady máte,“ a podala mu ji.

„Proč mi to dáváte?“

„Ale prosím vás. Nikdo nekupuje takový drahý náhrdelník úplně cizímu člověku.“

I tak si složenku nevzal. Namísto toho vzal dárkovou tašku a vybral z ní krabičku. Dívala se jak ji rozbaluje a připíná jí náhrdelník na krk. Kontrast mezi jeho horkýma rukama a chladnými korálky jí způsobil na těle husí kůži.

Zabořil jí prsty do vlasů a hleděl na ni jako by byla lákavý dezert, který toužil sníst.

Ani jeden muž se na ni tak ještě nedíval. Není přirozené, aby se tak hezký muž díval na ženu jako ona.

„Patří vám. Jiná žena si nezaslouží, aby ho nosila.“

Do očí se jí nahrnuly slzy, ale potlačila je, aby na ni náhodou nezavolal tým psychiatrů. Na krku cítila horko proudící z jeho rukou.

„Tak jak je to? Uzavřel jste sázku?“

„Ne.“

„Proč pak jste na mě milý?“

Naklonil hlavu, jako by ho její otázka rozhodila. „

„A na to potřebuji důvod?“

„Jistěže.“

Vany byl úplně popletený. Lidé potřebují důvody k tomu, aby byli milí na jiné? Není divu, že se jim jeho druh vyhýbá.

„Nevím, co říct,“ přiznal se. „Nevěděl jsem, že jsou nějaká pravidla podle kterých se dávají dary a které musím dodržovat pokud chci někoho potěšit. Vypadala jste taková smutná, když jsem procházel kolem, že jsem prostě chtěl vidět váš úsměv.“

Zhluboka se nadechl a podal jí stvrzenku. „Prosím, nechte si ten náhrdelník. Na vás vypadá pěkně a já nemám nikoho, komu bych ho dal. Jsem přesvědčen, že můj bratr by ho nechtěl. Pravděpodobně by ho hodil na nějaké nechutné místo, kdybych mu ho daroval. A pokud by si ho nechal, vystrašilo by mě to ještě víc. "

Konečně se zasmála. Zvuk její smíchu mu na vteřinu zastavil srdce.

„Je to úsměv?" Zeptal se.

Přikývla a potáhla nosem, když se opět zasmála.

Vane se na ni usmál a do dlaně vzal její chladné tváře. Byla krásná, když se smála. V tmavě jantarových očích jí zářily hvězdičky. Dřív než si to rozmyslel, sklonil hlavu a líbal z jejích řas slzy.

Bride cítila na sobě jeho horké rty a nevěděla, co s dechem. Žádný muž s ní takto nejednal.

Ani Tylor, o kterém doufala, že se za něj provdá.

Vdechla do sebe Vanovu hřejivou vůni, tvořenou směsí vody po holení a silnou vůní muže.

Pane bože, jak je to krásné, když ji takto objímá právě v období jejího zhrouceného života.

Dříve než si uvědomila co dělá, objala ho kolem štíhlého pasu a hlavu uložila na jeho mohutnou hrud'. Srdce mu pod jejím uchem bilo jako zvon. Cítila se podivně bezpečně.

Teplo. Cítila se žádoucí. Jakoby přece jen nebyla úplná nula.

Jejímu objetí se nebránil. Naopak, dlaň z její tváře stále nesložil a palcem ji pohladil po lícni kosti. Sklonil se a zdrženlivě ji políbil na vrch hlavy.

Oblilo ji horko. Tělem se jí linula hluboká potřeba po uspokojení. Nerozuměla jí.

Za celý život Bride McTierneyová neudělala nic kromě toho, co udělat měla. Skončila střední školu a bydlela u rodičů, dokud chodila na Tulane, kde více vysedávala v knihovně než randila s chlapci.

Po promociích získala práci manažerky na pěší zóně u babičky, po její smrti zdědila budovu, kde se nachází její současný obchod. A tady pracovala každý den bez dovolené, bez ohledu na to zda byla nemocná nebo unavená.

Bride nikdy nevykročila mimo vyšlapanou stezku. Od narození její život řídil strach a zodpovědnost.

A najednou tady sedí a objímá muže, kterého vůbec nezná. Cizince, který se k ní choval pěkněji než lidé, které znala.

Chtěla ho ochutnat. Zjistit, jaké to je políbit muže jako on.

Zvedla hlavu, podívala mu do očí s neznámou pálivou touhou.

Nesmíš...

Umlčela rozumný hlásek, sáhla mu za hlavu a stáhla mu z vlasů gumičku. Uvolněné vlasy mu splývaly kolem andělské tváře.

Jeho oříškově hnědé oči ji spalovaly jako ohnivé plameny. Sklonil k ní hlavu, až se téměř rty nebezpečně dotýkal jejích úst, jakoby se ptal na povolení.

Ani nedýchala, smazala vzdálenost mezi nimi a sama přiložila na jeho ústa rty. Z hrdla mu vyšlo zavrčení, spíše zvířecí než lidské a v momentě převzal nad polibkem kontrolu. Líbal ji vyhladověle, vášnivě.

Bride byla šokována jeho reakcí. Dosud ani jeden muž nevypadal, že by si užíval líbání s ní tak velmi jako tento. Jeho silné dlaně objali její tvář a ústa jí plnil, jakoby toužil jen po ní a nikom jiném.

Vane ji přitiskl k sobě a zvíře v jeho nitru se probralo k životu. Chtěl ji s naléhavostí hraničící se šílenstvím. Na jazyku cítil chuť její vlastní vášně. Cítil jak její srdce zběsile buší ve stejném rytmu jako jeho.

Nejkrásnější ale bylo, že cítil její vzrušení a chtěl z něj ještě víc. Zvíře v něm nebude

spokojené, dokud ji nedostane celou.

V jeho světě neměl sex žádný emoční význam. Byl to biologický akt dvou tvorů na ukojení mužských potřeb a naplnění ženského plodného období. Pokud nebyly dva vlci spáření, nebyla tedy u ženy možnost, aby otěhotněla, a tím pádem se mezi nimi nekonalo ani sexuální spojení.

Pokud by byla Bride jeho druhu, již by ji měl dávno svlečenou na podlaze.

Ale ona nebyla vlčice...

Lidské ženy jsou jiné. Ještě se s žádnou z nich nemiloval a nebyl si jistý, jak by zareagovala, kdyby si ji vzal tak jak si bral vlčí partnerky. Její druh je ve srovnání s jeho velmi křehký.

Ve vši počestnosti, si nedovedl vysvětlit, proč je při ní jako utržený z řetězu. Nebylo to normální. Ani jednou za celé století jeho života ani neuvažoval nad tím, že by si vzal lidskou ženu.

Ale tahle...

Neuměl se u ní ovládnout. Každý pud na něj křičel, aby si ji vzal.

Jeho vlčí duše ji chtěla ochutnat. Chtěla ji nasát a nechat aby její něžnost usnadnila jeho samotu, která naplňovala poslední měsíce jeho srdce, zatímco truchlil za bratra a sestru.

Jen jednu krátkou chvíli se nechtěl cítit sám.

Bride se zachvěla, když se Vane odtrhl od jejích úst a směřoval svými polibky dolů po krku, kde se mazlil s citlivou pokožkou. Jeho strniště ji jemně škrábalo na kůži, rozpalovalo ji a cítila jak se jí napjala prsa. Pane bože, ten chlap je nenormálně mužný. Nemožně vzrušující. A při každém jeho olíznutí jí udělal žaludek salto.

Vůbec se na ni nepodobá, aby cukrovala s mužem, kterého vůbec nezná. I když vypadal jako bůh.

A přece ho nedokázala od sebe odstrčit. Jednou v životě chtěla něco, co není úplně obyčejné. Hluboko v duši věděla, že Vane bude velkolepý.

Zděšena tím, na co se chystala, se nadechla a připravovala se na jeho reakci.

„Mohl by jsi se se mnou milovat?“

Místo výsměchu, který čekala, se odtrhl od jejího krku a podíval se na nezatažená okna.

„Nebude ti to takhle vadit?“

V tváři jí vybuchla červeň, když si uvědomila, že venku je tma a každý kdo prošel na ulici kolem, měl dokonalý výhled na ně dva, jak se za pultem olizují jako dva teenageři.

„Vydrž,“ vymotala se mu zpod rukou, utíkala zamknout dveře, přetočila tabulku OTEVŘENO na druhou stranu a ztlumila světla.

Přála si, aby měla ještě svůj starý byt, kam by ho mohla vzít, ale takto to možná bude nejlepší. Pokud by odsud spolu odešli, pravděpodobně by ucukla, protože by nakonec usoudila, že je to moudřejší.

Nebo by změnil rozhodnutí on.

Ne, ona to chce. Chce jeho.

Vzala ho za ruku a vedla ho přes obchod ke dveřím do zadní místnosti.

Otevřela dveře ale Vane ji stihl zadržet.

Ohlédla se dozadu a viděla jak hledí do šatny po pravici. Na tváři se mu rozlil šibalský úšklebek.

Zacouval a vtáhl ji dovnitř a zatáhl závěsy.

„Co to děláš?“ Zeptala se ho.

Přetáhl si přes hlavu svoje tričko.

Ó svatá nebesa! Když Bride poprvé zahlédla jeho nahou hrud', zalapala po dechu. Věděla, že bude mít dokonalé tělo, ale toto...

Nedal se vůbec srovnávat s její nejbujnějšími fantaziemi. Široká ramena se svažovala k vypracovanému břichu, na kterém by se dalo prát prádlo. Zapomeňte na šest cihlíček, tento chlap jejich měl osm a napínaly se mu při každém nádechu. Trup mu pokrývaly jemné chloupky, dodávající jeho tělu ještě mužnější, syrovější vzezření.

Na levém rameni a bicepsu měl několik hlubokých jizev a jednu, která se podivně podobala kousnutí zvířetem...

Měla co dělat, aby nad ním nezačala slintat.

Nebo aby neomdlela.

Opravdu, žádná smrtelná žena by neměla být v přítomnosti tak dokonalého muže, aniž by nepotřebovala kyslíkovou bombu.

Rozepnul si knoflík na džínách a pak ji vzal opět do náruče.

„Neměj strach," zašeptal. „Budu něžný."

Z toho ale strach neměla. Bála se, jak se zachová, když ji uvidí nahou. Vždyť on na sobě nemá ani gram tuku a ona má nezníčitelnou velikost číslo osmnáct.

Ve vteřině uteče s křikem dveřmi.

Vane zvedl ruce rozpustil jí na ramena vlasy. Zabořil do nich prsty, uchopil ji za hlavu a přitáhl si k ústům znovu její rty.

Blaženě zasténala. Tento muž jednoznačně ví, jak využívat svůj jazyk ve svůj prospěch.

Mohla by ho líbat celý den.

Bride položila ruce na jeho svalnatou hrud', měla pocit, jako by jeho tělo bylo stvořeno pro její ruce. Bříšky prstů mu prošla po plochých bradavkách, obkroužila je, potěšeně zaslechla jeho hromový vzdech.

Zašmátral mezi nimi rukama a začal jí rozepínat šaty.

„V zadní místnosti je tma," nadhodila.

„Proč bych měl chtít tmu?"

Bride pokrčila rameny. Taylor vždy trval na tom, aby byla vždy tma, když se milovali.

Zatřásko s ní, když jí rozepnul šaty a sklouzly na zem. Čekala, že se od ní odvrátí.

Neodvrátil. Stále měl v očích ten pálivý, hladový pohled, kterým si ji prohlížel ve spodním prádle. Díky za to, že si ráno zvolila oba kusy ve stejné barvě z novější sady.

Vane si nikdy nebyl méně jistý sám sebou jako v této chvíli. Vzal do rukou její tvář a opatrně ji políbil, vylekaný aby jí neublížil. Od doby když dosáhl puberty, poslouchal příběhy o tom jak vlci nešťastnou náhodou zabili během soulože své lidské partnerky.

Lidské kosti postrádali tvrdost jeho druhu. Jejich kůže mnohem rychleji nabírala modřiny než ta vlčí.

Opatrně ji opřel o zed' a přitlačil se tělem na její křivky, tak aby ji cítil celou na sobě. Vůně jejího parfému a pokožky ho omamovala. Téměř od vítězné radosti zavyl.

Ústy jí prošel od něžných rtů na sanici, rukama zatím sáhl na její záda a rozepnul jí podprsenku. Zaslechl, jak se polekaně nadechla, když jí prsa zůstala odhalená. Měla je krásně oblá. Bledá a pevná, přesně padnoucí do jeho rukou. Nikdy neviděl nic krásnějšího. Vnořila se mu rukama do vlasů a Vane se sklonil, aby je okusil.

Zavřel oči, slastně zavrčel a jazykem ji laskal po ztvrdlé bradavce.

Ženy se nedotkl už téměř rok - a ten čas u něho tvořil rekord. Ale od noci, kdy jeho sestra zemřela, šel jeho život z bláta do louže a v nikom nenašel útěchu.

Ještě k tomu ho celou tu dobu pronásledovala jediná vzpomínka, kterou měl na Bride, když ji poprvé viděl na náměstí. Půlnoční fantazie mu přinášely představy, jak se s ní miluje ve všech možných polohách. Jak přezkoumává každý centimetr jejího dráždivého těla.

Hodiny se proklínal, že nenechal Sunshine odkázanou samu na sebe a nešel za touto ženou. Ochrana Sunshine ho stála vše, a kvůli čemu? Pro štěstí jednoho prokletého temného lovce?

Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán.

To je Furyho oblíbený výrok. Tulácký vlk Fury je nespolehlivý a sobecký jako žádný jiný, ale ve chvílkových momentech se z něj vyklubal rafinovaně bystrý vlk.

Ale teď, když Vane držel Bride v náručí a cítil na svém těle to její něžné a hebké, pociťoval nával klidu, který se mu poslední měsíce stranil.

Neodstranil bolest, kterou po ztrátě sourozenců cítil, ale bolelo to méně.

Už jen kvůli tomu pro něj měla cenu zlata.

Bride nemohla uvažovat rozumně, když viděla jak si Vane hraje s jejími prsy. Tvářil se jakoby chutnal něco božského. Tělo jí ovládala ohnivá touha. Byl nepopsatelný.

Oči měl zastřené a tmavé. V odrazu zrcadla viděla jeho záda a neuměla si představit, odkud pocházejí jizvy brázdící jeho opálenou, hladkou kůži. Dotkla se zvrásněných jizev a on se zatím přesunul od pravého nadra k levému.

Co se mu mohlo přihodit, když mu zůstaly takové jizvy? Nikdy nic podobného neviděla.

Některé z jizev zjevně zůstaly po drápech a zubech, jakoby ho napadlo nějaké zběsilé zvíře. Jedna z nich byla hluboká a dlouhá, sahající mu od lopatky až pod rameno.

Šířilo se z něho nebezpečí a přece byly jeho doteky něžné. Ruku jí posouval dolů po břicho, zanechávaje po sobě pálivou stopu.

Oči měla omámeně polopřivřené a v zrcadle ho viděla jak rukou důvěrně sáhl pod její černé elastické kalhotky.

Bride zasténala, když pocítila jeho dlouhé, šikovné prsty rozdělující záhyby jejího těla, tak aby se k ní lépe dostal. Viděla v zrcadle, jak si s ní hraje, jak do ní jemně noří prsty.

Při tom obraze a pocitu jí unikl sten.

Bylo to neobvyklé, když ho viděla z různých úhlů. Když ho viděla, jak se s ní miluje.

Měla by být v rozpacích, ale nebyla. Dokonce se ani necítila nesvá. Jediné, co při něm cítila, byla moc, kterou nad ním měla.

Muž jako on toužil po ní.

Nepředstavitelné.

Vane posel její břicho polibky. Pohnul rukou a spolu se zuby ji zbavil spodního prádla. Z nohou jí sundal sandály a dal si načas když hladil klenbu její chodidla až si ho nakonec položil na rameno.

Dřepl si před ní na podlahu a zvedl k ní oči, horké, zbožné, vroucí. Stále měl na sobě kalhoty boty a ona byla úplně nahá.

Vane nedýchal, když ji sledoval. Stále z ní cítil jemný záchvěv strachu, ale potlačovala ho silnější touha.

Chtěl ji na sebe nabodnout tvrdě, ukázat ji zvíře kterým je. Chtěl jí ukázat, jak se páří jeho druh, surově a s dominancí.

Ale nechtěl ji vystrašit. Nejméně ze všeho jí chtěl ublížit.

Byla zranitelná.

Vlčice by před spojením na sebe vzala podobu člověka. Provokativně a svůdně obcházíjí kolem dostupných mužů, dohánějí je k hranici únosnosti, až by byli připraveni zabít toho druhého, jen aby ji dostali.

A někdy skutečně zabíjeli.

O ženu byl vždycky boj. Pak by si vybrala muže, který ji v boji nejvíce ohromil krásou a schopnostmi. Většinou to byl vítěz. Vanova první milenka si ho vybrala, i když boj prohrál, ale líbil se jí jeho zánět, se kterým ji chtěl vyhrát.

Když vlčice udělá rozhodnutí, svlékne se a nabídne se svému šampiónovi. Muž ji pak přitlačí

k zemi a celou noc jí dává najevo svou sílu a výdrž. Žena stráví noc zkoušením muže. Pokusí se ho odstrčit nebo přetočit na zem, a je jeho povinností, aby jí to nedovolil. Když je muž vysílený dříve než skončí noc, nebo dřív než je partnerka ukojená, jeho místo nahradí jiný. Je to ta největší potupa neukojit vlčici, a když si zavolá náhradníka. Vane tak nikdy potupen nebyl.

No nikdy si ani nevzal ženu jako Bride. Takovou, která nekouše a nedrápe, aby si vydobyla ukojení. Tato neobvyklost se mu zalíbila.

Něha.

V životě, kde znal jen násilí, boje a krvavé války, bylo hezké objevit něco jiného. Dotek něžné milenky.

Jeho lidská polovina po tom prahla.

Prahne po ní.

Bride se kousla do spodního rtu, když jí Vane roztáhl nohy. Na stehnech cítila jeho dech. Zavřel oči a tváří se uložil na jejím stehnu, jakoby si vychutnával prostou chvíli, kdy může být s ní. Něžnost jeho činu, jí nahnala do očí slzy.

Prsty ho pohládila po pichlavé tváři. Hravě ji štípal do prstů.

Usmála se na něj. Vane jí rozevřel kolena a přísál se na ni ústy. Bride sykla slastí a nohy se jí podlomily.

Snažila se nespadnout. A on ji pohlcoval dál. Není slov, které by to vystihly. Lízal a dráždil ji, dokud jí nechtěla uletět hlava. Vyvrcholila v prudkých, silných vlnách. Bride vykřikla, když ztratila vládu nad tělem.

Vane při jejím výkřiku spokojeně zavrčel. Tak jako každý muž jeho druhu, i on byl hrdý na partnerčin orgasmus. Nebylo nic sladšího než slyšet milenčiny výkřiky, když její tělo dosáhlo vrcholu. Nic sladšího než vědomí, že muž umí svou partnerku uspokojit.

Prolíbal se po jejím těle až znovu stál vzpřímeně na nohou. S bázni na něj hleděli rozjasněné jantarové hloubky jejích očí. Vzal ji za ruku a přitiskl si ji na svou pulzující erekci.

Rukou vklouzla pod látku a polkla. Na prstech ji lechtaly jeho krátké, pokroucené chloupky a našla, co hledala. Ovinula mu prsty kolem tvrdého údu a Vane zvířecky zavrčel. Byl obrovský, napnutý a už vlhký.

Uchopil do rukou její tvář, vášnivě ji líbal a Bride neustále pokračovala v pravidelném pohybu rukou. Při představě, že by měla jeho tvrdý úd v sobě, ji polilo horko.

Odtáhl se od ní a rychle skopl boty. Bride zadržela dech, když rukama sáhl na poklopec a stáhl zip.

Vášní zastřeným pohledem hleděla jak ze sebe stáhl kalhoty. Poprvé jej uviděla v celé jeho kráse.

Matičko skákavá!

Není nic erotičtější než muž, který se odvažuje nenosit spodní prádlo. Když to ale zvaží v celku, i tak není nic erotičtější, jak muž stojící před ní.

Byl směle drzý a velitelský. Divoký. A uměl ji nekontrolovatelně rozechvět.

Hodil kalhoty do kouta za sebou a odtáhl ji od stěny. Bride byla ráda, že její šatna je větší, než jsou obvykle převlékací kabinky. Byla navržena tak, aby v ní mohli pohybovat i maminky s kočárky nebo batolaty. A díky tomu v ní měli dostatek místa.

Vane ji obešel a postavil se jí za záda. Hleděla na jeho odraz v zrcadle. Byl o hlavu vyšší než ona a jeho provokativní, hladový pohled ji zasáhl nepřipravenou.

„Jsi tak nádherná," hlas měl hluboký a nenasytný.

Nikdy se necítila hezká. Obvykle se vyhýbala pohledu do zrcátek. Ale odraz jejich těl ve třech

zrcadlech na třech stěnách nabil situaci erotickým nábojem. Shrnul její vlasy z krku a přísál se na citlivou pokožku rty. Jazykem obkroužil perličky na jejím náhrdelníku.

Do rukou zajal její prsa a pak jednou z nich poputoval zpět do tmavě kaštanového trojúhelníku mezi nohama.

Nějak se mu ji ve společném tempu podařilo snést na zem. Nebyla si jistá, jak to udělal bez přerušení objetí. Ten muž byl neskutečně silný. Zaklonila hlavu a uložila se na jeho horké tělo. Pichlavé, mužné.

Jazykem jí běhal po uchu a vnořil se do něj ve vteřině jak do ní zezadu vnikl.

Zvedl hlavu od jejího ucha, aby viděl její tvář v zrcadlech při každém novém, hlubším přírazu.

Bride od rozkoše nemohla mluvit, natož myslet. Dokázala jen hledět na muže, který se s ní miluje. Na ruku, která jí přiváděla slast spolu s jeho mohutnými přírazy.

Vanovi uniklo druhé zavrčení, cítil jak ho svírá její vlhké, bezbranné tělo. Její tělo bylo mnohem jemnější než tělo vlčice. Narozená jako bojovnice, jejich těla byla svalnatá a pevná. Vlčice by se ho pokoušela kousnout. Nehty by ho do krve škrábala na ramenou, což byl příkaz aby jí dal větší rozkoš. Příkázáním aby se pohyboval rychleji a tvrději, dokud by se znovu neudělala.

Ale Bride... ona ne.

Vůbec nic od něj nepožadovala, nechávala mu čas v jeho pomalých, lehkých vniknutích.

Nepokoušela se ho od sebe odstrčit. Naopak, hlavou se mu uložila na hrudi a vydávala při každém hlubokém spojení jejich těl ty nejúžasnější sladké vzdechy. Úplně se mu odevzdala. Naprosto mu důvěřovala...

Nic takového dosud neznal.

Měsíce trávil sněním, jaká by asi byla v jeho náručí. A teď to věděl.

Byla božská. Ohla ruku nad svou hlavu, uchopila ho za hlavu a těsněji ho k sobě přivinula.

„Oh, Vane," vzlykala a lícem se k němu tulila.

Cítil, jak se mu probouzejí jeho síly, políbil ji na tvář a zrychlil práci prstů. Škublo v ní a v odezvě zasténala. Cítil, jak v ní ještě roste. Vlk v jeho duši vrčel uspokojením.

Výt nad její horkým vlhkým tělem, ovinutý kolem ní. A jako vždy, se v něm shromáždila jeho magická síla. Sex vždy jeho druh nabil energií, dělal je silnějšími.

Nebezpečnějšími.

Jeho ruku překryla svojí. Rozevřela mu nohy ještě více a jemu se rozbouřila v srdci krev.

Tělem se mu rozlila jeho moc, jiskřila a hýřila jím, dokud ho úplně neposadí.

Intenzita slasti, kterou Bride cítila, byla nevyslovitelná. Nejneuvěřitelnější zážitek jejího života. Byl v ní, hrubý a tvrdý. Panovačný. A podivně se jí zdálo, jakoby se v ní ještě zvětšil.

Do posledního milimetru ji vyplňoval, ale nebylo to ani trochu nepohodlné.

A když vyvrcholila, byl to ještě mocnější orgasmus než ten první. Vykřikla tak prudce a ukojeně, až její hlas zachraptěl. Zeslábla. Tělo se jí neovladatelně třásla a on stále nepřestával.

„Ano, tak drahoušku," šeptal jí. „Ještě jednou, pro mě."

A dosáhla ho, tak jak chtěl. Nikdy předtím takto nepocítila vrchol. Bylo to syrové a mocné a ona nevěděla, jak to přežije. Oh, milost! Jak může zažít něco tak přenádherného?

Každý jeho další výpad její orgasmus prodlužoval. Její tělo celé zcitlivělo. Musí to být nejdelší KLIMAX v jejím životě!

Vane ji silně sevřel a pocítil jak v něm mohutní jeho vlastní konec. Zrychlil přírazy a pocítil, že je blízko.

Bride se k němu otočila obličejem a na rty mu vtiskla sladkoučký polibek. Dohnal ji až k okraji.

Objal ji těsně pažemi a hluboko v ní dosáhl vlastního vrcholu. Na rozdíl od lidského muže, on tak rychle neskončí. Jeho orgasmus trvá několik minut.

Ztuhla ji objímal a pomocí svých schopností prodlužoval její slast a zamaskoval čas, kdy se vlévá do jejího těla. Sklonil se a tváří se jí zabořil do krku a vpíjel její vůni.

Vnořil se hluboko do ní, jemně ji svíral rukama a nechal průchod svému uvolnění. Zaplavil ho nečekaný pocit klidu a pohody.

Vane nespouštěl z Bride oči a jeho tělo se nakonec uklidnilo. Pomalu. Smířlivě.

Objímal ji, seděla mu na kolenou a v koutcích úst jí stále pohrával něžný úsměv. Tato žena je bohyně. Čistá a jemná. Svůdná a dokonalá. Je vším, po čem může muž toužit.

„To bylo neuvěřitelné," vydechla a prsty mu pohládila čelist.

„Ano, to bylo," vzdychl něžně, pořád užaslý tím, jak se cítil v těle lidské ženy.

Možná měl Acheron nakonec pravdu. Možná, je v něm z člověka víc, než si myslí. To jediné by mu vysvětlovalo to, jak se právě teď cítil.

Do šatny se z venku ozval drnčivý zvuk telefonu.

Vyskočila mu z náruče a podívala se na náramkové hodinky.

„Ó, ne," zasténala. „To bude asi Tabitha. Dnes večer mám jít s ní a s její sestrou na večeři."

Vane si povzdechl. Z nějaké příčiny, kterou neuměl pojmenovat, ji nechtěl nechat odejít.

Nechtěl, aby od něho odešla.

Kdyby patřila mezi jeho rasu, do úsvitu by na odchod nepomyslela.

Ale ona mezi ně nepatřila.

A chtít zůstat u ní bylo šílené. On je vlk, kterému za patami číhá smrt a ona je člověk.

To co spolu zažili bylo výjimečné, ale je čas, aby ji vypudil z hlavy.

Navždy.

Políbil ji na tvář, vstal a začal se oblékat.

Bride se cítila trochu nepříjemně, když jí Vane prostě podával její šaty. Ani si od ní nevzal telefonní číslo. Jen si oblékl kalhoty a nazul boty.

Lituje, co se stalo?

Chtěla se ho zeptat na jeho telefon, ale hrdost jí to nedovolila. Možná se chová hloupě, ale po Taylorovi nedopustí svému egu další ránu.

Vane jí pozapínal knoflíky na šatech, a následně si provlékl přes hlavu své tričko.

„Kde máš auto?" Zeptal se jí.

„Je zaparkované vzadu, ale já se k restauraci projdu. Je to jen pár bloků. "

Prsty jí pročesal vlasy. Pocítil v sobě závan smutku.

„Chceš, abych tě doprovodil?"

Bride přikývla.

Podržel na kabině závěs, aby mohla projít. Protáhla se kolem něj a počkala, dokud si do džínů zastrčil tričko. Rukama si učesal rozcuchané vlasy.

Veškerá hravost se z něj vytratila. Zůstal muž, který jí připomínal predátora.

Vyšel z obchodu a počkal ji, dokud zapne alarm a pozamyká.

Cítila se trochu trapně a nutila se do úsměvu. Venku bylo sychravo, ale nezdálo se, že by to Vane registroval. Rukou ji objal kolem ramen a zamířili k Tabithině oblíbené restauraci Acme Oyster House.

Během chůze spolu nemluvili. Bride chtěla, ale co by měla říci žena muži, se kterým zažila nejlepší sex života?

Muži, jehož vůbec nezná.

Muži, jehož s největší pravděpodobností již neuvidí.

Cítila podráždění. Byla to její jediná jednorázovka, kterou kdy měla. Obávala se, že se oddala úplnému cizinci.

Zpomalil, když se přiblížili k restauraci.

Bride nahlédla do velkého, pomalování okna. Nemýlila se, její kamarádky jsou už dávno vevnitř. Viděla jak Tabitha vytūkávala na mobilu číslo. Neměla pochybnosti, že to byla Tabitha, kdo jí volal, a pokud se brzy nezjeví, začne si její kamarádka dělat starosti.

„Tak," promluvila kostrbatě a vykroutila se zpod Vana. „Myslím, že je čas na sbohem.

Přikývl a usmál se na ni. „Děkuji, Bride."

„Ne," prsty se dotkla náhrdelníku, který jí daroval. „To já děkuji."

Políbil ji ruku, otočil se a s rukama vnořenýma do kapes se vydal k čtvrti Bourbon. Srdce jí ztěžklo a pozorovala smrtící pevný krok.

„Bride?"

Otočila se a ve dveřích uviděla Minu Devereauxovou. „Jsi v pohodě?" Zeptala se.

Bride přikývla a přinutila se, aby vešla dovnitř. Mina ji vedla ke stolu u okna, kde seděla její sestra Tabitha.

„Hej, Bride," pozdravila ji Tabitha a rozbalila si sušenku. „Jsi okej? Vypadáš trochu rozházeně. "

„Nevím," odpověděla jí Bride a usadila se oproti Tabithe.

„Zažila jsem právě ten nejpodivnější den a myslím, že jsem možná udělala největší chybu v životě."

Jen si nebyla jistá, zda bylo chybou, že se s ním vyspala nebo to, že ho nechala odejít.

Druhá kapitola

Vanovi svíral smutek srdce. Prošel Francouzskou čtvrtí a směřoval po Ursulines Avenue 688 k Útočišti stojícímu na rohu ulice. Budova z pálené červené cihly měla salónové dveře s vývěsním štítem s vyobrazením tmavé motorky na kopci s úplňkem na pozadí.

Jako turistická atrakce byl motorkářský bar vždy přeplněný, ať už domácími, nebo turisty. Na chodníku před barem byly vždy zaparkované motorky v jedné linii patřící místnímu gangu, kteří si říkali Prašiví psi. Poprvé když viděl nevrle motorkáře vejít do budovy, Vane se jen smál, že ti tvrdí si neuvědomují, že Útočiště není místo pro ně. Bylo to jedno z mála míst, které představovalo pro jeho druh ráj.

Po celém světě a v nepravidelných cyklech se některé zvířecí rody rozhodly založit místa jako toto, kde by se katagariánští členové mohli ukrýt před nepřítelem. Jako ve všech zvířecích rájích. Mamka Medvědice Peltierová vlastnila nejrespektovanější a nejslavnější z útočišť. Asi proto, že bylo otevřeno taky pro temné lovce, Apollity, demony a bohy. Jestli přicházíte v míru, dostane se vám možnosti opustit podnik v celku.

To říká i slogan Útočiště: Nepokousej ty mě a já nepokoušu tebe.

Kdokoliv, kdo porušil toto jedno pravidlo, byl velmi rychle zlikvidován jedním z jedenácti synů Mamky Peltierové nebo jejím mimořádně velkým druhem. Bylo všeobecně známo, že Taťka Medvěd Peltier si nehraje s nikým jiným kromě Mamky medvědice.

I když Mamka a její chlapci byli v přirozené formě medvědy, vítali u sebe všechny katagariánské větve: lvy a tygry, jestřáby i vlky. Nebyla ani jedna z rodových skupin, která by uvnitř neměla zastoupení.

Sakra, byl tam dokonce i jeden drak, a udělal si navzdory dračím pravidlům svůj domov v jednadvacátém století. Vzhledem k tomu, že draci jsou příliš velcí, měli tendenci zdržovat se v minulosti, kdy žilo méně lidí a byly celé nezalidněné pláně, které jim poskytovaly lepší možnosti úkrytu.

Peltierovi dokonce měli u sebe Arkádskeho Strážce, který hlídal jejich území a to byl velký čin. Arkádi byli zvěrolovci, kteří měli lidské srdce a byli smrtelnými nepřáteli Katagariánů se zvířecím srdcem. Obě rasy byly ve válce již celá tisíciletí.

Dejme tomu, že Arkádi měli být ti mírumilovnější z jeho lidí, ale zkušenosti ho naučily, že je to naivní představa. Mnohem více se mu vyplatilo důvěřovat katagariánům se zvířecím podstatou jako lidským Arkádům.

Zvířata alespoň útočí otevřeně. Nejsou zákešní jako lidé.

Na druhé straně ho žádná katagariánka neupoutala jako Bride. Při žádné nepocítil tu podivnou ochranářskou, která nechtěla nic jiného, jen ho otočit a vrátit se do restaurace kde ji nechal, vzít ji do náruče a vzít ji s sebou domů.

Nedávalo mu to ani trochu smysl.

Protlačil se přes salónové dveře a při vchodu našel na vysoké barové židli sedět Deva Peltiera. Deve byl jedním ze čtyřčat Mamky medvědice. I když po vzezření byli všichni stejní, každé ze čtyřčat mělo svou rozeznatelnou osobnost a vystupování.

Deve byl lehkovážný a nelehce se dokázal rozzuřit. Do vzduchu vypouštěl mocnou vznešenost a pohyboval se metodicky jako většina medvědů - jako by měl všechen čas světa. Ale Vane věděl, že medvěd dokáže být stejně rychlý jako kterýkoli vlk. Poprvé když uviděl, jak Deve zasadil jednu mladšímu bratrovi Serrimu v hravé bitvě, nabyl vůči medvědům vlohám zdravý respekt.

Dnes večer měl Deve oblečené černé tričko, které zcela zakrylo Artemisin znak luku na jeho bicepsu, kterým si dělal legraci z démonů a Apollitů, kteří občas zavítali do baru. Hrál poker o pěti kartách s Rudym, jedním z lidských zaměstnanců, kteří ani netušili, že polovina "lidí" v baru jsou zvířata chodící po dvou.

Rudy měl rovné černé vlasy chycené do ocasu, a drsnou tvář, která přesně mluvila o tom, jak měl těžký život. Měl hustou černou bradu a každou část jeho odhalené kůže pokrývalo barevné tetování.

Ten muž byl skutečně odpudivý a na rozdíl od domácích zvěrolovců vůbec nebyl přitažlivý. Vlastně to byl dobrý způsob jak rozeznávat lidi od zvířat. Podobní Vanovi byli obdařeni krásou, bylo opravdu těžké najít nepřitažlivého zvěrolovce.

Tak jako ostatním bratrům i Devovy kudrnaté blond vlasy sahaly až na záda. A tak jako ostatní, i on je nosil rozpuštěné. Měl oblečené vybledlé džíny a černé baganžata.

Deve ho pozdravil pokývnutím hlavy.

„Hej, vlku, jsi oukej?“

Vane k němu přistoupil a pokrčil rameny. „Jsem jen unavený.“

„Možná by sis měl jít schrupnout do domu,“ řekl Deve a vzal si dvě karty.

Peltierovský Dům byl přistavěn k baru. Tam se mohly měnit do zvířecích podob bez strachu, že by byli odhaleni. Peltierovi měli nainstalovaný rozsáhlejší poplašný systém jako ve Fort Knox a na stráž byli nepřetržitě nejméně dva členové rodiny, kteří je chránili před vetřelci, lidskými nebo jinými.

„Netřeba,“ ujistil ho Vane. Své a Fangovo místo v baru si platí. Poslední co chtěl, bylo, aby

od Medvědího klanu bral almužnu jako ubožák. Takže pracoval přibližně deset hodin denně každý den pro Peltierovce.

„Řekl jsem, že tě dnes zastoupí Cherise za barem.“

„Ehe,“ ozval se Rudy a z cigarety si dal pořádný šluk, pak si urovnal karty.

„Cherise se nemůže dočkat až půjde domů. Nick ji bere k Antoniovi, aby oslavili její narozenky.“

Vane zapomněl na lidské narozeniny. Z nějakého důvodu byly pro lidi speciální. Možná, proto, že jich mají tak málo.

Vane se omluvil a šel za bar. Prošel kolem stolů, které Wren, vzácný katagariánský bílý leopard, utíral. Opičák Marvin (jediné zvíře, které se v Útočišti nemohlo změnit na člověka) seděl na leopardově rameni a pevně se drželo Wrenových blond vlasů.

Ti dva měli zvláštní vztah. Podobně jako Vane a Fang, i Wren hledal v Útočišti azyl. Byl uzavřený a málokdy mluvil s někým jiným než s Marvinem. No mimo toho, v leopardových očích bylo něco, co slibovalo smrt když si nevážíte života a nenecháte ho v klidu.

Wren vzhlédl od stolu, který právě myl, na Vana ale nepromluvil.

„Ahoj, Vane!“ Cherisina tvář se rozzářila, když ho uviděla. Byla to světlavá kráska něco po čtyřicítce. Její pohotový úsměv a milé srdce vyhrávali nad každým.

„Je ti dobře, zlato? Vypadáš unaveně.“

Překvapovalo ho jaká je Cherise na člověka vnímavá. Vane zvedl krajní barovou desku a přešel na stranu obsluhujícího.

„Jsem v pohodě,“ řekl, i když se tak necítil.

Cítil se, jakoby mu něco chybělo. Cítil nutkání vrátit se k Bride.

Taková hloupost.

„Určitě?“ Zeptala se.

Vycítil její zájem. A nervózně se ošil. Nikdo kromě jeho bratra a sestry se o něj nikdy nestaral.

Cherise byla zvláštní člověk.

Přes rameno si přehodila bílou utěrku, kterou utírala bar.

„Víš, můj syn je také ve tvém věku...“

Vane bojoval s nutkáním se zasmát. Nick Gautier měl dvacet šest v lidských letech a Vane měl čtyři sta šedesát. Avšak, Cherise neměla tušení o jeho skutečném věku. Tak jako netušila, že její syn pracuje pro temné lovce, což byli nesmrtelní zabijáci upírů.

„Vím, jak se vy kluci přepínáte. Měl by ses o sebe lépe starat, srdíčko. Přisahal bych, že si neměl den volna mezitím, než tě Mamka najala. Proč si nedáš jednu noc pauzu a nepůjdeš se pobavit?“

„To je dobré,“ promluvil tiše a vzal jí z ramene utěrku.

„Zvládám to. Kromě toho, Rudy mi řekl, že máš dnes narozeniny.“

Poslala mu vzdušný polibek.

„Na narozeniny jsem stará, raději bych se dívala jak si užíváš mládí, dokud ho ještě máš.“

„Přesně,“ zahlásil Kyle Peltier, nejmladší z medvědů, když vyšel zezadu s velkou bedničkou plnou čistých sklenic. V Nickově věku, Kyle právě překonal pubertu, neboť zvěrolovci dospívají až po dvacítce.

„Proč si nejdeš užít posledních šest sekund mládí, Vane?“

Vane nad ním pokýval hlavou, a tlačil Cherise ke kabelce.

„Jdi domů, Cherise.“

„Ale-“

„Jdi,“ zavrčel Vane, „a užij si narozeniny.“

Vzdychla si a pohládila ho po rameni.

„Dobře tedy." Zpod baru popadla svetr a kabelku.
„Já posloužím," zahlásil Kyle a nadzvedl jí barovou desku, aby prošla.
„Děkuji."

Vane začal vybírat sklenice z bedýnky a ukládal je do police. Kyle šel pomoci Wrenovi s přípravou stolů.

Colt Theodorakopul popošel k baru. Uršulánský Arkád byl skoro Vanovy výšky. Vane k zvíře-medvědovi pocítil nechuť. I když Colt vypadal vychovaně. Partner jeho matky byl zabit, když byla jeho matka těhotná. Vědouce, že zemře, jakmile se její mládě narodí, přišla do útočiště a poprosila Peltierovce, aby vychovali jejího syna.

Pokud Vane věděl, Colt nikdy nepotkal jiného medvědího Arkáda. Jako Strážce, by měl mít Colt polovinu obličeje pokreslenou znakem Strážce - neobvyklými geometrickými obrazci, které se Strážci objevily jako znaménko hned po dosažení dospělosti. Ale Colt, tak jako mnoho Strážců žijících mimo své klany nebo v odloučení, své označení skrýval pomocí moci, kterou ovládal.

Nikdo neví, jak je Colt silný, dokud se s ním nedostane do roztržky. A pak je už pozdě. Ukrývající se Strážce je ta nejnebezpečnější věc.

Na rozdíl od ostatních medvědů v baru, Colt měl krátké černé vlasy a vypadal zvláště čistě. „Nalij mi whisky," řekl Vanovi. „A příhod' lidský chlup."

Vane přikývl nad frází, která znamenala, že Colt chce tvrdý alkohol, který by po prvním hltu normálního člověka úplně rozbil. Zvěrolovci mají vyvinutější metabolismus, takže snesou víc pití.

Vrchovatě nalil do sklenice a položil ho na pult před Colta. Ve chvíli, kdy chtěl ruku odtáhnout, na dlani pocítil divné pálení.

Vany zasyčel a foukl si na dlaň. Popošel pod jednu z lamp, aby se podíval, co si udělal s rukou.

Podíval se na dlaň a na kůži se mu začal tvarovat zkroucený ornament.

„A do prdele," zaskučel, když obrazec nabyl formu.

Colt podlehl pod bar a postavil se za Vana. Spadla mu čelist.

„Jsi spáren?" Skepticky se zeptal.

„Která vlčice je ta šťastná?"

Vane ani nedýchal jen hleděl na označení. Jak se to stalo?

„To je nemožné."

Colt se zasmál. "Zníš přesně jako Serre, když se spáril. Věř mi, stává se to i těm nejlepším z nás. "

„Ne," protiřčil a podíval na medvěda. „Ona je člověk. Já jsem vlk. Nemohu být spáren s člověkem. To není možné. "

Z Coltovy tváře vyprchala barva, když na něj dolehl celý význam Vanovy situace.

„Ty šťastný bastarde. Není časté, aby se Arkád spáril s člověkem, ale stává se to. "

„Já nejsem Arkád," zavrčel Vane. Na něm není nic lidského. Nic.

Colt ho vzal za ruku a zvedl ji Vanovi před oči. „Bojuj s tím jak jen chceš. Ale uvědom si pravdu, Vane. Tvé tři týdny začaly odtikávat. Buď si svého člověka k sobě svážeš, nebo přežiješ zbytek života bez dotyku jiné ženy. "

„Au!" Vyhrkla Bride, když ji začala pálit ruka. Vzala do ní sklenici se studenou vodou.

„Stalo se něco?" Zeptala se Mina a vzala do ruky ústřici.

„Já nevím," zavrčela hlavou Bride. „Moje ruka, najednou začala bolet."

Tabitha se dotkla Bridinho talíře. „Není horký. Pořezala si se ústřicí? "

„Ne," popřela Bride a stáhla ruku ze sklenice. Na dlani měla krásný obrazec. Připomínal její

starověké řecké ornamenty. „Co to?“

Mina se zamračila. „Ty sis dala udělat henu?“

„Ne. Nedala. Přisahám. Před pěti vteřinami to tam nebylo. “

Tabitha se naklonila nad stůl, aby to viděla. „Divné. A pokud to už řeknu já, něco to znamenat musí. “

To byla pravda. Tabitha Devereauxová byla synonymem podivnosti.

„Nikdy si nic takového neviděla?“ Zeptala se Bride Tabithy.

„Ne. Možná máme vidiny. Možná je to jako Platonova teorie a nic tam není, jen kůže. Možná vidíme jen to, co chceme vidět. “

Mina si odfrkla a natlačila si na ústřici omáčku tabasco. „Jen proto, že žiješ v konstantním stadiu anomálie, Tabby, neznamená, že v něm žijeme i my ostatní.“

Bride se zasmála.

Prsty druhé ruky přecházela po své dlani a dumala, jak se tam ten ornament asi mohl dostat.

Colt se tvrdě podíval na Vana. „Podívej, já vím, že mě nesnášíš. Ale kryjeme tě tady. Jdi za svou ženou, já tě v baru zastoupím. “

„Nepotřebuji, aby si-“

„Přestaň být tak blbě tvrdohlavý,“ procedil Colt mezi stisknutými zuby. „Tam venku máš družku, Vane, a jestli jsi Arkád nebo Katagarián, víš, které z pravidel nás upřednostňuje.

Bezpečnost družky je nadevše. “

Colt měl pravdu a Vane to věděl. Zvíře v jeho nitru už tlačilo na jeho lidskou polovinu. Chtělo svou družku. Křičelo po ní.

Normální jeho zvířecí a lidská polovina žili v křehké rovnováze. Hormony a stres tuto rovnováhu lehce znesnadňovaly a tehdy se z něj stával skutečně nebezpečný tvor. Pokud nad ním vyhraje zvíře, tak...

Mnozí z jeho druhu, muži i ženy, nechali nad sebou převzít kontrolu zvířetem. Nebyli schopni ho zvládnout, zešileli a stali se z nich bezcitní vrazi zabíjející každého, kdo se jim připlétl do cesty. Podobalo se to vzteklině a nebyl na to lék.

Proto měli Arkádi Strážce. Jejich prací bylo stopovat a zabíjet každého, kdo nedokázal ovládat svou zvířecí duši. Zabijáků. Samozřejmě Arkádi s potěšením nazývali termínem "zabiják" každého katagariána. Většinou ním udělali každého z nich, když ho potkali... a nebo bez důvodu.

„Vane, jdi,“ tlačil ho Colt ke dveřím.

Medvěd má pravdu. Není nutné, aby bojoval se svou podstatou. Byl to boj, který nemůže vyhrát.

Podal Coltovi utěrku a rychle opustil bar.

Na ulici se ujistil, že ho nikdo nevidí a změnil se do vlčí formy. Podobně jako jeho bratr i on byl mohutný bílý lesní vlk. Byl větší než on a vážil přes dvě stě kilo.

I proto se ho členové jeho smečky tak báli ve zvířecím těle. Byli mocní, ale on byl mocnější. Vymykal se mírám, které následovali ostatní.

Možná je zvířetem, ale tak či onak nezapře, že je v něm příliš mnoho lidského, aby před někým poslušně sklopil uši.

Narodil se jako alfa vlk a každý v jeho okolí si toho byl vědom.

Vane uháněl ulicemi New Orleansu, dával si pozor, aby se držel v stínech rodící se noci.

Naučil se, že lidé ho považují za přerostlého obrovského psa, ale i tak nepotřeboval, aby se setkal s chytači psů.

Se zvířecími kontrolory měl už nějaké ty zkušenosti. Ani jedna jejich potyčka pro lidského soupeře nedopadla dobře.

Netrvalo mu dlouho, než se dostal do Iberville k Acme Oyster House, kde zanechal Bride.

Postavil se na zadní a přes jedno z oken podíval do restaurace. Spatřil ji uvnitř se dvěma ženami.

Jedna z nich měla tmavé červenohnědé vlasy a v spodní části obličeje jizvu. Kdyby nebylo ošklivého kazu, byla by velmi krásná. Druhá žena byla pěkná brunetka s podobnými rysy jaké měla první žena.

Ale ani jedna z vyhublých žen ho nezajímala.

Měl oči jen pro Bride. Při pohledu na ni ho jakoby něco prudce udeřilo, až ho bolelo tělo od touhy. Možná se narodila jako člověk ale v jejím úsměvu je více magie jakou ovládala celá jeho smečka dohromady.

Byla neskonale okouzlující a přesně ty rty dělali úžasné věci s jeho tělem.

S jeho srdcem.

Tři ženy se smály a povídaly si, zatímco dojídaly ústřice. Ani jedna se netvářila, že by se s Bride stalo něco neobvyklého.

Možná není ona nakonec jeho družka.

Ale to byla zbytečná naděje. Označení se objevuje velmi brzy poté, co má zvěrolovec sex se svým druhem. Vane nebyl s jinou ženou celé měsíce.

Nemůže to být nikdo jiný.

Znak na její dlani bude přesně totožný s jeho - je to označení jeho rodové linie a to rozpozná jen jeho druh.

Ale možná bude jiné, protože je Bride člověk. Co když se označení na lidské ruce nezobrazuje?

Už jen při pomyšlení na to jím prošel chlad.

Pak by skončil. Doslova.

Jediná naděje v rodinu spočívala v jeho schopnosti svázat k sobě partnerku.

No ona musí být ochotna...

Bride a její přítelkyně vstaly od stolu a vyšly z restaurace. Vane se přikrčil a zvažoval, co dělat.

„Vždyť ti říkám, Bride," vyprávěla brunetka a kráčeli spolu po ulici, „naše sestra Tia může kohokoli očarovat. Jedno slovo a z Taylora uděláme ukázkového eunucha."

Bride se rozesmála. „Přestaň mě pokoušet."

Zrzka zastavila, když ho uviděla stát ve stínu. „No ahoj, chlupáči," oslovila ho přátelsky a natáhla k němu ruku, aby jí ji očichal. „Chceš, aby tě Tabby poškrábala za oušky?"

„Tabitho!" Okřikla ji druhá žena. „Nech tuláky na pokoji. Dám na to krk, že jednou chytíš vzteklinu."

„On nemá vzteklinu," řekla Bride.

„Tak vidíš," řekla ta, co ji oslovovali Tabitha. „Dcera zvěrolékaře se v tom musí přece vyznat."

Bride k němu natáhla ruku.

Vane okamžitě přiběhl k ní a očichal její dlaň. Její vůně ho ohromila, prošla jím jako vlna a rozpálila ho spolu se vzpomínkou jak vypadala, když se mu oddala. Se vzpomínkou na slastné stony...

Čenicem se jí tlačil mezi prsty, nutil ji, aby rozevřela pěst. Uviděl své největší obavy.

Byla označena.

Doprdele.

Co bude teď dělat?

„Má tě rád, Bride."

Tabitha vůbec ani netušila, jaká pravda se ukrývá v jejích slovech.

„Myslím, že má rád spíše zbytky z jejího stolu," zasmála se Mina.

Bride si klekla na zem a škrábala ho za ušima. Do rukou vzala jeho hlavu a pozorně ho studovala. „Myslím, že je to vlk.“

„Vlk?“ Zeptala se Tabitha. „Přeskakuji ti? Jak by se vlk dostal do města? Kromě toho, na vlka je příliš velký.“

„Ty jsi ale velký pejsek, že?“ Promlouvala k němu a Vane se tulil k jejímu obličejí. Bride se podívala na kamarádky. „V rozporu s obecným míněním je pravda, že vlci jsou největší psovité šelmy, Tabby. Ale myslím, že on má smíšenou krev.“

Kdyby jen věděla...

Postavila se a s kamarádkami pokračovaly v cestě.

Vane šel za nimi. Ve vlčí podobě se neuměl moc kontrolovat. Jeho lidská polovina měla nyní pramálo síly oproti opačné polovině. Stále je slyšel a rozuměl, ale zvíře řídilo ostatní.

Pokud bude v tomto těle, je nezkrotný a smrtelně nebezpečný.

Bride měla po těle divný pocit. Zastavila se a ohlédla se přes rameno. Spatřila bílého vlka krácejícího za ní. Mohla by odpřisáhnout, že má přesně stejně oříškově zelené oči jako Vane.

A to jak se na ni díval...

Na ně všechny ...

Jakoby jim dokonale rozuměl o čem si vyprávějí a co dělají.

Bylo to opravdu ulítlé.

Tabitha a Mina ji doprovodili až k jejímu obchodu.

„Opravdu nechceš strávit noc u mě?“ Zeptal se Mina. „Mého chlapa odtud jedna dva vykopnu.“

„Nebo v mém bytě,“ nabídla se Tabitha. „Nemám na vykopnutí žádného chlapa a pak můj pes přebývá u dvojčete a Allison se rozhodla najít si rozumnější a bezpečnější spolubydlící, mám doma totálně volno.“

„Myslela jsem, že s tebou bývá Maria,“ nadhodila Mina.

„Ále,“ mlaskla Tabitha. „Má tam věci, ale všechn svůj čas i tak tráví u přítele. Už jsem ji dlouho neviděla.“

Bride se jejich laskavým nabídkám usmála.

„To je dobré, holky. Musím si zvyknout, že jsem sama. Opravdu. Zavrtám se do dobré knížky a vypustím ho z hlavy.“

No zmátlo ji, že všechny myšlenky na Taylora dávno uletěli, myslela už jen na Vana.

Možná jí "setkání" s ním nakonec bylo k něčemu dobré.

„Prostě jen dál sni o tom muži, kterého si potkala,“ vzhledla k ní Tabitha.

Bride se zamračila. Jaká shoda náhod. Samozřejmě, Tabitha umí určitě číst myšlenky. V takových chvílích tomu Bride skutečně věřila.

„Jasně,“ přidala se Mina. „Možná se vrátí.“

Bride toužebně vzdychla. „Myslím, že pana neohroženého jsem viděla naposled v životě.“

Mina ji sesterské objala. „Zavolej, pokud by si mě potřebovala.“

„Zavolám. Díky.“

Tabitha ji také objala a poplácala po zádech. „Pamatuj, pokud by si náhodou chtěla mít Taylorovy kolenní češky napadrt, mám na to vhodnou montážní páku na pneumatiky ale ani za svět neřeknu jak na to.“

Bride se zasmála. Byla vděčná za své kamarádky a jejich vlídnost v hodině, kdy to potřebuje nejvíc.

„Ty jsi takový blázen.“

„Já jsem to myslela vážně. Pokud změníš názor tak volej. Jsem u něj do dvaceti minut.“

„Cha!“ Uchechtla se Mina. „S tvým řízením? Budeš tam za méně než deset minut a to pojedíš ještě v protisměru.“

Bride potřásla hlavou a z kapsy vytáhla klíče. Otevřela dveře z boční strany budovy, které vedly k tepané železné bráně a do dvora. Její obchod zabíral celé přízemí, ale horní tři patra její babička předělala na byty. Zadní schodiště vedlo k bytům na patrech. Nad garáží byla i malá garsonka, která ve starších dobách New Orleansu sloužila jako stodola.

Dokud ji Taylor nenamluvil, aby bydlela s ním, bydlela v největším bytě ve vrchním patře. Nyní byly všechny byty pronajaty kromě garsonky vzadu. Byla taková malá, že se nikdy necítila na to, aby ji pronajímala jako byt. Tak v ní zřídila sklad.

Ted' se z ní stane jejím domovem, sladký domov.

Chtělo se jí plakat, ale zarazila se. Pokud to, že ji Taylor opustil, má být nejhorší věc, co ji v životě potkala, tak má ohromné štěstí.

No pořád to bolelo. Hluboko v srdci.

Když Mina a Tabitha odešli, vlk přešel k ní a podíval na ni.

„Jsi ty ale krasavec, vid'?" Mazlivě k němu promluvila a znovu ho poškrábala za ušima.

Olízal jí ruku a otřel se jí o nohy jako kočka.

„No tak pojd'," kývnutím hlavy ukázala na dvůr. „Dnes v noci opravdu nechci být sama a ty vypadáš, že by si přijal teplý a suchý nocleh."

Proběhl přes bránu, Bride za sebou zamkla a kráčela ke zrenovovanému stodola-bytu.

Srdce měla jako z olova ale byla ráda, že má alespoň tento byteček, jinak by dnes musela jít do hotelu. Nebo ještě hůře, k rodičům. Neomezeně je milovala, ale nebyla v náladě na zodpovídání jejich dotazů nebo na výraz zmatku na matčině tváři a její stěžování se, že pokud se Bride nevdá, už nebude mít žádné vnoučata.

Zde ve svém koutku má alespoň pohodlí.

Teda možná.

Otevřela dveře a rozsvítila světla. Naštěstí voda i elektřina v bytě fungovaly od stejné doby, co je zavedli do obchodu.

Vlk zaváhal a vnímavě se díval na třicet metrů čtverečních zacpaných krabicemi a uměleckými díly.

„Ajaj," dobírala si ho hravě, „chceš se otočit, co?"

Kdyby nevěděla, že to není možné, přísahala by, že zavrtěl záporně hlavou předtím, než vešel dovnitř a pustil se do očíhávání krabic.

Bride zamkla, popošla k zaprášenému stolu a hodila na něj klíče. Pak z gauče stáhla plachtu a zakašlala v oblaku prachu.

„Fakt tě nenávidím, Taylore," zamumlala a kýchala. „Doufám, že se na té své kostlivce zasekne."

Jakoby vlk zachytil její smutek, přitáplal k ní a otřel se o ni. Bride se složila na zem a pevně ho objala.

Vlk ani nemukl a nechal ji otírat si slzy do jeho sněhově bílého kožichu. Potichu seděl při ní s hlavou na jejím rameni a stál jí po boku, když ze sebe vyplavovány bolest.

Jak mohla být taková hloupá, když si myslela, že Taylora miluje? Proč mu dala tak mnoho ze sebe i ze svého času, když ji on jen využíval?

Opravdu natolik toužila po lásce, že si o něm namlouvala lži?

„Jen jsem chtěla, aby mě někdo miloval," šeptala do vlčí srsti.

„To je až tak špatné?"

Vane nemohl dýchat. Bride se ho zoufale držela a její slova jím cloumaly. Přesně rozuměl, co tím chtěla říct. Odvržený každým kromě bratra a sestry, věděl, že jediné co ho uchránilo před tím, aby se stal omega vlkem smečky, bylo jeho odhodlání a chuť zabít každého, kdo by si na

něj a Fanga dovolil.

Vždy když se do nich pustili, Vane útok odrazil, a s dospělostí vyrostl do velikosti, kdy se ho již nikdo neodvážil vyzvat.

Ani jeho otec.

Jak mohl někdo tak moc ublížit Bride? Jeho srdce divoce bušilo a zvíře v něm prahlo po krvi muže, který ji rozplakal.

Nechápal, co za chlapa by se jí dobrovolně zřekl. Když se jeho druh jednou spáří, je to věčné. Nezlomitelné.

A teď v něm potvrzení, že ona je jeho osudem předurčena družka, rozpoutalo poctu, že ji může ochraňovat, dokud s ním neprovede rituál spáření čím ho přijme, nebo dokud se jejich cesty nerozdělí.

Ji by rozloučení neovlivnilo. Ale on jako vlk, nebude moci mít sex s jinou ženou, dokud bude Bride naživu.

To bylo pro něj nepřijatelné. Vane Kattalakakis nebyl předurčen k nucenému celibátu.

Představa, že několik dalších desetiletí bude impotentní, mu stačila k tomu, aby někoho roztrhal na kusy.

Ale jak by mohl člověk akceptovat za svého druha obyčejné zvíře?

Za toto buďte prokleté, sudičky. Jsou to pekelné mrchy žijící jen na to, aby ostatním přiváděly utrpení.

Zazvonil telefon. Bride se ho pustila a šla k telefonu. Vane se pustil do přezkoumávání malé, zaplněné místnosti. Bylo to tam tísnivé.

„Čau, Tabby.“ Bride strhla ze stolu plachtu a krabice spadla na zem.

Vane zakňučel a uskočil.

Bride ho pohladila po hlavě a pak zvedla krabici.

„To jsi nemusela.“ Vycítil, že je na kamarádku trochu našťvaná, ale ten pocit překryla radost.

„Fajn, jdu ti otevřít.“

Bride to položila, vzala klíče a otevřela dveře. Vane ji následoval ven, až k železné bráně na ulici, kde otevřela Tabithě, která vešla na dvůr s kolečkovým vozíkem plným tašek.

„Panenko skákává!“ Řekla Bride, když uviděla tašky. „Co jsi to provedla?“

Tabitha pokrčila rameny. „Hmotná jistota každé ženy.“ Podala jí karton šesti plechovek světlého Corona piva a natlačila vozík dovnitř.

Bride zamkla dveře a následovala Tabithu.

Vane našlapoval za nimi.

Když byli v malém bytečku, Tabitha se na něj podívala a usmála se.

„Měla jsem tušení, že tě tady najdu.“

Z vrchní tašky vybrala kost a odbalila ji.

Uvnitř se zaksichtil, když mu ji položila k nohám. Ani za svět do toho nekousnou.

Jeho zrak skočil k Bride. Ona je jediná, do níž by se rád zakousl.

Bride tam stála s rukama v bok. „Tabitho-“

„Dost, Bride. Jako trvalý člen Skončila-jsem-s-chlapem-a-jíž-žádného-nechci klubu, vím, že to poslední co teď potřebuješ, je být o samotě.“ Z pytle vybrala hedvábné příkrývky.

„Co to je?“

„Jak jsem řekla, hmotná jistota. Máme tady všechno. Křupavé krémové koblihy, pivo, limonádu sladké rohlíky, bramborové lupínky, omáčku, a kopec dévédéček, které by potopily Titanic. Je čas na hordy chlapů, kteří ti nezlomí srdce.“ Tabitha jí podala malou tašku.

Bride zavrtěla hlavou. „Děkuji, tabby. Oceňuji, co pro mě děláš.“

„Pohodička.“

Vane se usadil vzadu. Tabitha zapínala televizi a přehrávač a Bride otvírala krabice, ve

kterých byly uloženy talíře a stříbrné příbory.

„Jsem ráda, že jsem si je nechala," zahlásila Bride a oprášila proutěný koš, který položila před televizi jako stolek.

„Taylor nechtěl, aby se naše věci smíchaly. Už tehdy jsem to měla vědět, že?"

Vane se přemáhal, aby zůstal ve vlčí podobě. Tak velmi ji chtěl utěšit, ale neodvážil se.

Zejména ne v Tabithině přítomnosti.

„Nemysli na to, kotě," chlácholila ji Tabitha a holou rukou odzátkovala z pivní láhve víčko.

Pivo podala Bride. „Nikdy nevidíme náznaky, když je vidět nechceme. Víš, to ne? Podívej se na to z lepší stránky, alespoň se s tebou tvůj chlap nerozešel proto, že jsi ulítlá."

„Ale ty nejsi ulítlá."

Tabitha se zasmála a její smích zněl naprosto nepřesvědčeně. „No jistě. Kromě Amandy z mé rodiny vzešli jen samí blázni a pošuk. No aspoň si to užíváme."

Bride na ni káravě podívala. „Víš Mina o tomto tvém názoru?"

„Mina? Ona je ještě větší podivínka než já. Viděla jsi někdy její antickou sadu nástrojů na vraždění upírů? Dala bych ruku do ohně, že to ona podala ten anonymní návrh u Sothebyho na změnu pojmenování na "nástroje na zabíjení upírů". "

Tabitha si vložila do úst celou koblihu a najednou ji spolkla.

Bride při pohledu na její plná ústa svraстила nos. „Prosím tě, vysvětli mi, jak můžeš při takových kvantech jídla zůstat stále štíhlá? Já sním polovinu krabice Pop-Tartu a přiberu deset kilo. Přisahám, že dnes si snědla toho víc než já za celý víkend. "

Tabitha si zlízala z prstů cukr. „Už mluvíš jako Amanda."

„A proč by tak měla mluvit ona? Vy dvě jste dvojčata a ona je taky jako proutek. "

„Jo ale je o osm kilo těžší než já a za to mě nesnáší. Nevím, proč si tolik stěžujete, alespoň máte prsa. Já mám tělo dvanáctiletého chlapce."

Bride si odfrkla. „Vyměním si to s tebou kdy budeš chtít."

Vane zavrčel. Poslední co chtěl, byla vyzáblá družka. S Bride není nic v nepořádku a pokud by byl v lidském těle, přesně by jí ukázal jak ho její křivky ovlivňují.

Bohužel na to musí počkat, dokud její kamarádka neodejde.

„Stalo se něco, chlapče?" Oslovila ho Tabitha a popošla k němu.

On ale přiklusal k Bride.

Tabitha se nafoukla. „No skvělé, dostala jsem kopačky od Benjiho. Myslím, že sis našla doživotního kamaráda, Bride. Počkej, když zjistíš, že tvůj otec je kastročním králem."

Vany zakňučel.

To by se neodvážili...

„Ššš, Tabby, lekáš ho." Bride se k němu sklonila a hladila ho po pysku. „Ale máš pravdu, určitě není podvázaný."

A zatraceně se postará, aby to tak zůstalo, pomyslel si Vane.

„Možná ho zítra vezmu k tatínkovi, aby se na něj podíval."

„Takže si ho chceš nechat?" Zeptala se Tabitha.

Bride mu nadzdvihla hlavu a podívala mu přímo do očí. „Tak co ty na to, Pane Vlk? Chceš u mně chvíli zůstat? "

Ani netuší jak moc. Kdyby bylo po jeho, ta chvíle by nabyla věčný význam.

Třetí kapitola

Vane stál v lidské formě před dveřmi koupelny, kde se Bride sprchovala. Tabitha před chvílí odešla, hned poté jak se ještě jednou nabídla Bride, že odchytí její bývalého a pořádně mu ublíží.

Pokud ho Vane jednou dostane do rukou, Tabitě z něj už hodně nezůstane. Ne že by měl podobné choutky. Vždyť pokud by se s ním Bride nerozešla, dnes by nebyla jeho.

A on by možná ani nikdy nezjistil, že ona je jeho družka.

No to bylo lidské smýšlení a takové smýšlení nemělo místo v jeho zvířecím světě.

„Já nejsem člověk," vzdychl, ale cítil bolestivou pravdu. No, minimálně není úplně člověkem.

Nikdo, dokonce ani on, si nebyl jistý, co je zač.

Byl prokletým hybridem, který nepatří k nikomu. Poloviční Arkád, poloviční Katagarián.

Vane se narodil jako štěně, ale když dosáhl puberty, zjistil, že jeho skutečná pravá podoba je lidská.

Trhlo ním při vzpomínce na den, kdy se změnil. Pamatoval si na strach. Hrůzu. Zmatek. Celý život, prožil jako vlk a pak na několik měsíců byl proti své vůli uzamčen v lidském těle, aniž by se mohl změnit zpět na vlka. Jeho nové tělo bylo pro něj cizí. Neuměl jíst jako člověk, nevěděl jak přežít a jak se o sebe postarat. Ze začátku měl dokonce problémy i s chůzí. Byl ovládán lidskými emocemi a pocity. Lidským vnímáním.

Nejhorší ale byla ta slabost. Bezmoc.

Nic pro něj nebylo potupnější, než když zjistil, že se neumí bránit. Že jeho život zcela závisí na jeho bratru.

Každou noc si přál, aby nastalo ráno a aby byl opět zvíře, a každé ráno se probudil se zděšením, že je stále člověk.

Kdyby nebylo Fanga a Anyi, smečka by ho zabila. Štěstí stálo při něm a bratr se sestrou ho chránili před ostatními a pomohli mu před nimi utajit, že již není čistým vlkem.

Století před každým ukrýval, dokonce i před sebou, skutečnost, že od puberty mu v hrudi tlouče lidské srdce.

Jak je taková změna možná?

A přece zde byl: živý protiklad. Žijící nesmysl.

A je spářen s čistokrevným člověkem.

Vane sevřel dlaň s vyobrazeným znakem v pěst. Svou fyzickou podstatu před sudičkami neskryje. Taková byla pravda. Ony vědí co je zač a rozhodli se ho svázat s lidskou ženou.

Proč?

Už tak byl život křížence těžký. Poslední co chtěl, bylo mít děti, které by byly ještě víc jiné než on.

Byli by to lidé nebo zvěrolovci?

Všechny tyto důvody svědčili o tom, proč by se neměl s Bride spářit. No nevyrovnaly se jeho lidskému srdci toužícímu po ženě z druhé strany dveří.

Před očima se mu rozvinula dokonalá představa její nahého těla. Voda jí stéká po bledé pokožce a ona si rukama přejíždí po těle, mydlí si stehna, a...

Vlk v jeho nitru chtěl rozkopat dveře a po právu si ji vzít.

Muž v jeho nitru ji chtěl prostě držet v náručí a chránit ji.

Nikdy nebyl tak rozdvojený. Zmatený.

A nadržžený!

Vane mnul chladivý satén jejího pyžama, které vybrala z jedné z krabic a převěsila ho přes židli vedle dveří. Držela se na něm její vůně, směs jahod a ženy. Zvedl vršek a nasál do nosu její sytou vůni, v rozkroku pocítil pálení a tuhnutí.

Ovládal se, aby jí nevběhl do sprchy a nepomiloval se s ní. No nic by tím nedokázal, jen by ji vystrašil.

Byla člověk a o jeho světě nic nevěděla. Nevěděla o něm čím je.

Premohla ho vlna bezmoci. Nemá ani ponětí jak se dvořit lidské ženě. A to ani nechťel pomyslet na to, že jejich společné označení pro ni nemá žádný význam.

Mohla by ho opustit a prožít krásný a normální život s jiným mužem. Klidně se může zamilovat do jiného a porodit mu děti.

Šlechtnost mu kázala, aby jí to všechno dopřál. Všechny zákony jeho říše mu znemožňují donutit svou partnerku přijmout ho za svého druha. Jeho rodiče byli ukázkovým příkladem. Tři týdny proti vůli držel otec jeho matku svázanou v řetězech. Násilně se ji pokusil přinutit, aby přijala svého katagariánského partnera.

Ani všechny surovosti nezabraly.

Jeho Arkádská matka odmítla, i když věděla, že je těhotná. Pro ni byli všichni katagariáni zváráta, které by měly být pozabíjené bez rozdílu. Ještě i na katagariánské poměry se jeho zkažený otec nepokusil nikdy ukázat jí své druhé já.

Jeho otec i tak neměl v sobě něžnou polovinu. Markus byl krajně krutý, a v rukou měl smrt. Vane s Fangem měli ve svém nitru i na těle dost jizev, které to potvrzovaly.

Takže se třítýdenní doba možnosti spáření jeho rodičů uzavřela a oba zůstali chladní a neplodní. Mezitím rodiče vedli mezi sebou otevřenou válku. Válku proti opačné rase.

Válku proti vlastním dětem.

„Nekoukej na mě očima té feny, štěně. Nebo ti rozpárám hrdlo.“ Otec se vlastně na Vana za celý jeho život nepodíval.

Vane se s matkou setkal pouze jednou, ale jasně mu objasnila situaci.

„Moje prapůvodní forma je člověk a jen proto ty a tvůj bratr jste zůstali na živu, nedokázala jsem vás zabít jako bezmocné spratky, i když mi rozum kázal to udělat. Ale teď jste už vyrostli a už necítím zábrany. Pro mě jste jen primitivní zvířata. Pokud tě znovu uvidím, nezaváhám a v mžiku oka tě zabiju.“

Vane ji za ta slova ani nemohl vinit, zejména poté, co jí udělal jeho otec. Od jiných nikdy nečekal milost, takže ho vlastně ani nezklamala.

A platilo to i na medvědí klan. Stále se mu nezdálo, jak je možné, že ho s Fangem přijali. A hlavně Fanga, který pro ně nemohl pracovat ani je chránit.

Proč je vzali k sobě, když by je jejich vlastní vlčí klan nejraději viděl mrtvé?

Vane si ztěžka povzdechl. Realita na něj dolehla se vši tvrdostí. Vznáší se nad ním oblak smrti. Nemá smečku, která by ochránila a vzala mezi sebe jeho potomky. Nemá smečku, která by chránila jeho družku. Nemůže Bride vystavit nebezpečí, které s sebou táhne každý den.

Bez ohledu na to, co si sudičky usmyslely, on nemůže mít lidskou družku. Bride nikdy nepřijme jeho, ani jeho svět. Nepatří do něj, přesně tak, jak nepatřila jeho matka k jeho otci.

Dva různé druhy.

Má na starosti ji chránit, dokud se jejich znamení nevytratí. Pak bude volná a on...

„Ze mě bude podělaný eunuch,“ zavrčel rozmrzele a otrásl se.

Ale jakou jinou možnost má?

Spoutat ji do řetězů jak to udělal otec matce? Mlátit ji dokud se nepodvolí?

Ne, to by nešlo. Kromě toho, Bride je jeho družka. Nedokázal by jí záměrně ublížit. Na rozdíl od otce on chápe význam slova "chránit se".

Vane strávil celý život ochraňováním Anyi a Fanga. Snášel zneužívání jejich smečky i od otce. Nikdy neublíží jediné osobě, která mu byla osudem předurčena.

Zaslechl Bride zastavit vodu. Bleskově se změnil opět na vlka a nutil se nejít za pokušením.

Dlouho se ale nemusel přemáhat. Bride o pár vteřin vyšla pouze s ručníkem omotaným kolem těla.

Zatnul zuby, když spatřil, jak vlhký ručník kopíruje všechny křivky jejího rozkošného těla.

Ten ručník byl až nehorázně malý, jeho očím odkrýval více, než měl.

Pak shodila ručník na podlahu.

Snažil se nezakňučet. No prosím, ještě se i naklání nad krabicemi se spodním prádlem.

Bride zarazily divné pazvuky jejího nového domácího mazlíčka. Otočila se a spatřila svého vlka, jak ji pozoruje žhavým, divokým pohledem.

Zachvátil ji strach. „Nechceš na mě zaútočit, vid' že ne chlupáči?"

Běžel k ní vrtící ocasem. Z ničeho nic vyskočil a olizovat její tvář, pak doskočil zpět na zem a odporoučel se do kouta.

Nuž, to bylo divné.

Mračíc se popadla kalhotky, natáhla je na sebe a hned na to se rychle oblékla do pyžama.

Bylo jí trochu těsné, právě proto bylo ve skladu. Máma jí zajistila celou garderobu před dvěma lety, když byla na tekuté proteinové dietě, při níž shodila 12 kilo. Zhubla, ale za rok se vrátil každý gram spolu s dalšími pěti kily navíc.

Bride si povzdechla a vytlačila podobné myšlenky z hlavy. K čertu s Taylorem a jeho prokletými dietami. Tak jako její máma a babička, i ona je odsouzená následovat rod zakulacených irek. Nic nenapraví její pošramocené chromozomy.

„Měla jsem se narodit v padesátých letech, tehdy bylo v módě vypadat jako koule."

S povzdechem se odebrala ke gauči. Vlk popošel k ní a uložil se čenichem k její hlavě.

„Promiň, kamaráde," pohladila ho po hlavě. „Dnes tu pro tebe místo nemám. Zítra koupíme normální postel, co říkáš?"

Šťouchnul jí čenichem do tváře.

„Ty jsi velmi dobrý společník, víš o tom?" Zdálo se jí, že se mu nejvíc líbí, když ho drbe pod bradou. Privřel oči a radostně pokyvoval ocasem.

„Jaké ti dáme jméno?"

Zamyslela se, ale hlavou jí běhalo pořád jen jedno jméno...

„Nebud' hloupá," říkala si. Pojmenovat ho po jednorázovce je k smíchu.

A přece.

„Co říkáš na to, aby ses jmenoval Vane?"

Vane otevřel oči a olizoval ji na bradě.

„Výborně, tak budeš Vane Dva. Ale v zkratce Vane."

Bride se natáhla nad hlavu, zhasla světlo a zavřela oči.

Vane seděl ve tmě a potichu ji pozoroval. Nechtělo se mu věřit, jak chce pojmenovat jeho vlčí podobu. Kdyby si nebyl jistý, tak...

Ale ne, Bride nemá žádné psychické schopnosti. Možná se jí jen líbí jeho jméno.

Počkal dokud se úplně nepoddala spánku a znovu se změnil na člověka. Zkontroloval a pozamykal všechny dveře a okna. Když si už byl jistý, že se jí nic nemůže přihodit, přemístil se z jejího bytu do útočiště.

I tam byla tma. Otevřel dveře a zamířil k vedlejšímu pokoji, kde byl Fang. Jeho bratr od té noci, když ho sem přinesl, ležel v kómatu v posteli jako vlk.

Vane se cítil bezmocný. Přešel pokojem až k posteli.

„No tak, Fangu. Zabojuj. Chybíš mi bratříčku, právě teď bych potřeboval někoho s kým bych si popovídal. Mám vážný problém."

Ale nic se nezměnilo. Děmoni si vzali víc než bratrovu krev. Ukradli mu jeho ducha.

Ostudu z toho, co se Fangovi stalo, by neunesl žádný vlk. Vane mu rozuměl. Přesně tak se cítil, když zjistil, že je člověk.

Není nic horšího než být napaden a neschopný se bránit. Vzpomínky jím otřásly.

Byl právě uprostřed boje s divokým kancem, když se poprvé změnil na člověka. Zvíře ho nabralo na kly tak surově, že dosud cítil v žebrech bolest. V jedné chvíli byl vlk a v druhou

ležel bezmocně na zádech, zatímco do něj divočák ryl a trhal ho.

Kdyby nepřišel Fang ...

„Vstávej, brácho," zašeptal Vane. „Takhle nemůžeš zůstat napořád."

Fang na něj vůbec nereagoval.

Vane pohladil bratra po tmavohnědé srsti a vyšel z pokoje. Na chodbě se setkal s Aimee Peltierovou. Měla podobu člověka a v rukou držela misku hovězího vývaru.

Aimee byla jedinou dcerou medvědího klanu. Byla to vysoká, štíhlá blondýna s výjimečně pěknou tváří. Její bratři brali za celoživotní závazek odhánění mužů od sestry, vždy když náhodou vypomáhala v baru.

A ten závazek brali pořádně vážně.

„On jedl?" Zeptal se Vane.

„Někdy," odpověděla potichu. „Na oběd jsem do něj dostala trochu polévky, tak jsem doufala, že něco sní i večer."

Seslalo mu ji samotné nebe. Zdálo se, že Aimee je jediná, kdo se k Fangovi dokáže dostat. V její blízkosti se zdálo, jako by Fang vnímal.

„Díky. Vážím si, že na něj dohlížíš." Aimee s ním ve skutečnosti trávila většinu času. Měl by zvážít, co za tím je, ale Fang se přece ani nepohnul od té noci, kdy ho sem Vane přinesl.

Kývla mu hlavou.

„Aimee?" Zastavil ji, když ho obešla.

Opět se k němu otočila.

„Ale nic. Byla to hloupá myšlenka." Mezi jeho bratrem a medvědicí nic být nemůže. Jak by také mohlo?

Vane prošel chodbou ke schodišti, sešel dolů a přes halu přešel do malého předpokoje, který spojoval Peltierovský dům a bar na druhé straně dveří.

Vedly do kuchyně baru, kterou hlídali v krotké lidské formě dva zvěrolovci, Jasyn Kallinos a Wren, před lidskými zaměstnanci, kteří neměli ponětí, proč těmi dveřmi mohou projít jen vybraní lidé. Sstřežili se, protože na horním patře ubytovny si medvědí členové drželi své malé potomstvo. Někdy se ale stalo, že drobcí utekli chůvě a skutáleli se po schodech do kuchyně. Peltierovi nepotřebovali, aby na ně někdo zavolal kontrolu zvířat, pro přechovávání v domě neregistrované zoo.

Samozřejmě, že představa jak přijdou lidé a najdou v domě vlka, pantery, lvy, tygry a medvědy spát v postelích připadala Vanovi zábavná. Nebo dokonce toho draka pobývajícího na půdě. Někdo by je měl natočit na kameru. Jen tak, pro jistotu.

Vane kývl hlavou k Jasynovi, vysokému světlovlase šelmo-jestřábovi, který byl jedním z nejsmrtnějších obyvatel domu. Odměna vypsána na Jasynovu hlavu dělala z Vanova rozsudku smrti jen směšnou situaci. No bylo to proto, že Vane na rozdíl od Jasyna zabíjel, když nemusel. Jasyn se řídil svým pravým zvířecím srdcem predátora - zabíjení vyhledával. Jasyn žil aby stopoval a mrzačil své oběti.

Vane se přiblížil k létajícím dveřím vedoucím do baru, když se rozletěly. Kyle Peltier uháněl dovnitř v lidské formě jakoby mu za patami hořely pekelné ohně.

Vane mu uskočil z cesty.

Remi Peltier, jedno ze čtyřčat s kudrnatými dlouhými blond vlasy, srazil Kyla na podlahu rovnou před Vanovým nohama, a začal do bratra mlátit hlava nehlava. Kyle se ho ze sebe snažil shodit, ale to bylo nemožné. Remi byl mnohem starší, silnější medvěd, který miloval bitvy.

Vane popadl Remiho a odtrhl ho od bratra, než tomu medvídkovi ublíží.

„Co to děláš?"

„Zabiju ho," zavrčel Remi a snažil se opět skočit po Kylovi.

„Ta písnička se mi líbí," ohradil se Kyle, ze rtů si setřel krev a postavil se lhostejně za záda Jasyňa.

Wren podal mladému ručník, aby si utřel tvář.

Remi zkřivil ústa.

„Ale my tu debilní písničku nehrajeme jen pro zábavu, ty kreténe. Polovina zběsilé klientely vystartovala k východům. "

Mamka medvědice vešla do kuchyně z ubytovací části a uviděla krvácejícího Kyla.

„Proboha živého," zalapala po dechu a otočila si syna k sobě, tak aby se mu podívala na rozbitý ret. „Mon ange, co se ti přihodilo?"

Kyle v okamžiku v její přítomnosti ztratil všechno dospělé chování. Krátké blond vlasy mu padaly do modrých očí. Vypadal jako malý chlapec. „Remi na mě zaútočil."

Remi se vyprostil z Vanova sevření. „Na jukeboxu dal zahrát Sweet Home Alabama, Maman."

Nicolette nad svým nejmladším potomkem přetočila očima. „Kyle, víš, že tu píseň hrajeme, jen když našimi dveřmi vejde temný lovec Acheron, abychom varovali hosty. Na co si proboha myslel?"

Vane zadržoval smích. Acheron Parthenopejský byl vůdce temných lovců. Byl to muž plný tajů a nepředstavitelné moci. Většina těch, co Vane znal, z něho měli plné spodřáry. Vždycky když vešel do baru, většina šelem a všichni démoni v okamžiku utíkali ke dveřím. A zejména pokud něco skrývali.

Kyle se trucovitě podíval na matku. „Je to pěkná písnička, Maman, chtěl jsem ji slyšet."

Remi skočil Kylovi po krku, ale Vane ho stáhl zpátky.

„Je příliš hloupý na to aby žil," chroptěl Remi.

„Myslím, že bych mu měl rozpárat krk a ušetříme ostatní před migrénou."

Z Wrena vyšel jeho vzácný smích a Jasyňova tvář zůstala stále nedotčena.

Lidská část osazenstva se moudře držela mimo a věnovali se své práci bez povšimnutí. Už si zvykli na bratry a jejich nepřetržitě roztržky.

Nicolette ostře napomenula staršího syna. „Všichni jsme byli v jeho věku hloupí, Remi.

Dokonce i ty." Pohladila Kyla po rameni a postrčila ho ke dveřím do penzionu.

„Zbytek noci by ses měl baru vyhýbat, Cher. Papa a tvoji bratři potřebují čas, aby si zchladili hlavy."

Kyle přikývl, otočil se a přes rameno na staršího bratra vypláznul jazyk.

Remi ze sebe vydal medvědí pazvuk a každý člověk v kuchyni ztuhl.

Podle výrazu Máminy tváře se dalo posoudit, že jednou ze svého staršího syna zešediví, když se takto chová v doslechu lidí.

„Myslím, že by jsi se měl vrátit do baru, Remi," poradil mu Vane a pustil ho.

„Fajn," řekla Remi. „Udělej nám všem službu, Maman. Požírej svoje mlád'ata. "

Tentokrát to byl Jasyn, kdo se rozchechtal, ale okamžitě sklanul, když se na něj ohnivě zadívala Nicolette.

Potřásla hlavou a přikázala personálu, aby se vrátil k práci.

Vane se vydal k baru.

„Vane, mon cher, počkej."

Ohlédl se po ní a sledoval, jak k němu přistoupila. „Děkuji, že jsi zachránil Kyla. Remi se nikdy nenaučil zvládat svůj temperament. Někdy se bojím, že to ani umět nebude. "

„To je v pořádku. Dost mi připomíná Fanga. Tedy když není v kómatu. "

Sklopila zrak a zamračila se. Zvedla mu ruku a hleděla na jeho označenou dlaň. „Jsi spářen?"

Schoval dlaň do pěsti. „Stalo se to dnes večer.“

Spadla jí čelist, pak ho rychle zavedla zpět do ubytovací části svého domu. Zabouchla za nimi dveře a podívala mu do očí. „Kdo?“

„Člověk.“

Nicolette zanačoval francouzsky. „Oh, cher,“ povzdechla si. „Co budeš dělat?“

Vane sklesle pokrčil rameny. „Nemohu dělat nic. Do vyprchání znamení ji budu chránit a pak ji nechám jít vlastním životem.“

Popleteně na něj civěla. „Proč by jsi se proklel na ty dlouhé roky bez ženy či družky? Pokud ji necháš jít, už se více nikdy nemusíš spářit s jinou.“

Vane chtěl odejít, ale medvědice ho zastavila.

„A co mám podle tebe dělat, Nicolette,“ zeptal se a použil její skutečné jméno namísto Mamky jak ji oslovovala většina. „Jsem živým důkazem, proč by se naše druhy neměly míchat. Nechci, aby se moje porucha přenesla na novou generaci.“

„Ty nemáš žádnou poruchu,“ bránila ho.

„Ne, tak jak bys to nazvala?“

„Jsi požehnaný, tak jako Colt.“

Opovržlivě si odfrkl. To jediné slovo by na svůj život nepoužil. „Požehnaný?“

„Oui,“ přitakala upřímně. „Od většiny z nás, ty víš jaké to je být na druhém místě. Byl jsi oběma, zvířetem i člověkem. Já jsem nikdy nepoznala jaké to je být lidská. Ty ano.“

„Já nejsem člověk.“

Elegantně zaškubala ramenem. „Jak chceš, Cher. Ale znám se s několika Arkády spařených s člověkem. Pokud si to přeješ, můžu jim říct, aby se s tebou přišli popovídat.“

„A kvůli čemu? Mají smíšenou krev jako já?“

„Non.“

„Tak co mi pak mají říct? Řeknou mi, zda děti, které přivede na svět moje družka, budou lidmi nebo vlky? Řeknou mi, zda se jejich forma změní během puberty? Řeknou mi, jak mám říct své lidské partnerce, že já vlastně nevím, jaké naše děti budou?“

„Ale ty jsi Arkád.“

Nenáviděl fakt, že Nicolette, Acheron a Colt věděli, to co se mu před ostatními podařilo ukrývat. Netušil jak byli schopni to vycítit, ale skutečně ho to štválo. Dokonce ani jeho vlastní otec neví, že je Arkád.

Samozřejmě, že by to možná zjistil, kdy se na něj někdy pořádně podíval.

„Já jsem Arkád?“ Zeptal se, hlas mu poklesl do našťavaného zavrčení. „Já necítím tu lidskou část tak jako Colt. Jak je možné, že do puberty jsem byl vlčetem a pak jsem se najednou změnil v člověka? Jak je to možné?“

Nicolette zavrtěla hlavou. „Je ne sais pas, Vane. V našem světě je mnoho toho, čemu nerozumíme. Je jen málo takových, co mají smíšenou krev, to víš. Mnoho lidí, kteří se stanou našimi druhy jsou neplodní. Možná je i tvá družka.“

To mu dávalo alespoň nějakou naději, ale on nebyl tak naivní, aby se jí chytil. Jeho život nikdy nešel lehčí cestou. Vždy když se napřáhl po něčem, co chtěl, tvrdě dopadl na zem. Bylo těžké být optimista, pokud se váš život nikdy neobrátil v dobré.

„To je šance, kterou nevyužiji,“ přiznal potichu i když se s ním přela část jeho já, která po šancích prahla s touhou, která ho strašila. „Odmítám jí tak zničit život.“

Nicolette od něho odstoupila. „Nuž dobře. Je to jen tvoje rozhodnutí, ale pokud by si změnil názor-“

„Nezměním ho.“

„Fajn. Na pár týdnů si vezmi volno a strav je se ženou, kterou ti označil osud. My se o Fanga postaráme.“

Mohl by jí důvěřovat?

„Určitě?“

„Oui, Cher. Některým zvířatům věřit můžeš, dokonce i medvědům. Přisahám ti, že tvůj bratr je u nás v bezpečí, ale tvá družka není, pokud je sama a nosí na sobě tvůj pach.“

Nicolette měla pravdu. Jestliže jeho smečka po něm jde tak, jak předpokládá, jejich zvědové by jeho pach mohli zachytit na Bride. Bude ho na sobě nést, dokud jí z ruky nezmizí označení a trénovaný zvěrolovec bude schopen ji najít.

Nechce ani pomyslet, co by jí jeho nepřátelé udělali.

„Děkuji, Nicolette. Jsem tvým dlužníkem.“

„Vím. Teď jdi a buď se svou lidskou ženou, pokud můžeš.“

Vane přikývl a přemístil se zpět k Bride.

Stále spala na gauči. Ležela na zádech a zdálo se mu, že nemůže mít pohodlí. Nohy měla pokrčené, jednu ruku měla uloženou nad hlavou a druhá jí visela do prázdna.

Zalila ho něha, když si vzpomněl, jak vypadala, když dosáhla vrcholu. Na její odraz v zrcadle, když ji držel v náručí.

Byla to vášnivá žena. Taková, po které zatouží znovu a znovu. Navzdory zdravému rozumu zvedl ruku a pohladil ji po hebké tváři.

Řasy se jí zatřepotaly a trhla sebou.

Roztřeseně se posadila a chvíli si myslela, že nad sebou viděla stát Vana.

„Vane?“

Zpoza gauče vyběhl vlk a sedl si vedle ní.

Zmateně zakroutila a nervózně se zasmála. „Chlapče, já už mám asi halucinace. Jsem zralá na vyšetření.“

Potřásla hlavou a opět si lehla ve snaze znovu usnout. Když se propadala do snů, odpřisáhla by, že cítí Vanovu vůni.

Celé dva dny zůstal Vane ve vlčí podobě a dohlížel na ni, ale každá minuta pro něj znamenala brutální mučení. Jeho přirozený instinkt ho nabádal, aby si ji vzal podle práva, které mu náleží.

Kdyby byla vlčice, ještě teď by byl v ní a dokazoval by jí svou sílu a autoritu.

Šelma v něm prahne po páření. Ale lidský muž v něm...

Ten ho děsil ze všeho nejvíc. Ani jedna jeho stránka neposlechla jeho rozumné, klidné uvažování. Ne že by takové v její přítomnosti měl. Když byl při ní, probudila se v něm vlna hormonů, která i z tsunami dělala jen vlnky v dětském bazénku.

Potřeba dotýkat se jí se stávala stále urputnější až se bál být v její blízkosti.

Před několika minutami vyběhl jako vlk z jejích dveří, aby se alespoň trochu vzpamatoval dříve, než opět vyhledá svou mučitelku. Vždy když se pohnula, jeho krev se bouřila. Zvuk jejího hlasu, oblíznutí elegantního prstu, když listovala časopisy, to vše pro něj znamenalo muka.

Zabíjelo ho to.

To si přeješ.

Skutečně, si začínal přát umřít. Smrt je ve srovnání s tímto snesitelnější. Kde sakra jsou vlčí zabijáci, když je člověk potřebuje? No, jistě, bolest. To byla odpověď. Není nic horšího než krutá bolest jeho neuspokojeného sexuálního apetitu.

Mysli na něco jiného.

Vane musí z hlavy vypustit Bride i její tělo. A zejména to, co by nejraději s ní a jejímu tělu chtěl dělat.

Rozhodnut to alespoň zkusit se zastavil před malým obchůdkem na Royal Street. Byl to obchod s panenkami. Ani nevěděl proč zastavil, prostě ho ve výkladu zaujala panenka podobná té, kterou měla Bride v krabici u televize.

„Nestuj tam jen tak, mladý muži a pojď dovnitř." Ve dveřích se zjevila chudá stařena. Vlasy měla šedé a oči zostřené inteligencí.

„Netřeba, jen jsem se díval," odmítl Vane.

A pak ucítil něco zvláštního. Zachytil ve vzduchu moc, která byla dokonce silnější než u zvěrolovců.

Acheron?

Stařena se na něj usmála. „Jen pojď, vlku. Myslím, že je tu někdo, s kým chceš mluvit. " Podržela mu dveře, kterými vstoupil do malého potmělého krámků, orámovaného policemi a kazetami s ručně vyráběnými panenkami. Bez slova ho vedla za pult až k těžkému bordovému závěsu.

Za ním se naskytl Vanovi ten nejpodivnější pohled, jaký kdy za svých více než čtyři sta let zahlédl.

Mocný temný lovec Acheron Parthenopejský seděl na zemi v tureckém sedu a hrál s panenkami se svou démonkou a lidským batoletem.

Vane se ani nepohnul a jen vyvalil oči. Malá holčička seděla Ashovi na zahnutém kolenu v kožených kalhotách a lovec ji jednou mohutnou rukou držel kolem pasu. Měla oblečené růžové šatičky. Byla krásná. S krátkými tmavě kaštanovými kudrlinkami a baculatou tváří andílka.

V pravé ruce držel Ash mužskou panenku a holčička zatím žužlala hlavu rudovlasé barbie, která se až nápadně podobala na řeckou bohyni Artemis, která stvořila a ovládá temné lovce. Démonka seděla před nimi a hrála se světlovlasou panenkou. Dívka měla černé vlasy s červeným melírem, který byl identický s barvou Ashových vlasů.

„Vidíš to? Já jsem věděla, že miminko Marissa, je kvalitní člověk," sdělila démonka Ashovi.

„Vidíš jak pěkně žužlá hlavu rudovlasé panenky Artemis. Simi ji musí naučit chrlit oheň a pak ji seznámí s opravdovou mrcha-bohyní. "

Ash se zasmál. „To si nemyslím, Sim. Marissa není na něco takového zcela připravena, že, srdíčko? "

Holčička se narovнала, na bradu mu pácla uslintanou rukou a zasmála se tomu. Ash jí hravě ústy štípal do ručky. Démonka si vzala jeho panenku a vytvořila se svou taneční pár.

„Myslím, že moje panenka potřebuje rohy, akri," oznámila Ashovi. „Myslíš, že by mi Liza udělala takovou, co vypadá jako já?"

Na panence se v momentě objevily rohy a červenočerné vlasy.

Démonka od radosti podskočila. „Oh, děkuji, akri. To je panenka Simi!" Naklonila hlavu na bok a podívala se na holčičku sedící Ashovi na kolenou.

„Víš, Marissa je pěkné miminko, ale byla by ještě krásnější s růžky."

„Ne, Sim, nemyslím, že by Amanda s Kyrianem ocenili, pokud bychom jim dceru vrátili s rohy na hlavě."

„Ale ona vypadá bez rohů tak... tak... zanedbaně. Mohla bych jí udělat nějaké pěkné. Možná růžové aby jí seděly k šatům? "

„Ne, Simi. Zůstane takhle. "

Démonka se naštvála. „No fuj, s tebou není sranda, akri." Zvedla v ruce mužskou panenku.

„Teď se koukej Marisso, co se stane, když mě rozzlobí barbie. Dám na něj svou grilovací omáčku a sním ho. "

Ash rychle vzal Simi z rukou panenku dříve, než si ji stihla vložit do úst.

„Ne, ne, Simi. Jsi alergická na gumu. "

„Opravdu?"

„Nepamatuješ si, jak jsi onemocněla, když si snědla pneumatiky z toho kamionu, který tě

naštval?"

Démonka vypadala mimo. „Oh. To proto jsem onemocněla? A já jsem myslela, že to bylo proto, že tam byla i mrcha-bohyně. "

Ash políbil holčičku do vlásků a pak ji podal Simi.

„Pohlídej Marissu a nezjez ji ani ji nenech, aby něco jedla ona."

„Neboj se, akri. Nikdy bych nesnědla miminko Marissu. Vím, jak moc by ti chyběla, pokud bych ji snědla. "

Ash objal démonku, pak vstal a otočil se přímo k Vanovi. Vysoký a štíhlý, Ash vypadal přesně jako nějaký mladík v rozpuku života. Nebylo mnoho takových, co byli od Vana vyšší, ale Ash k nim patřil.

A nebyla to jen jeho výška, která zastrašovala. V tomto temném lovcu bylo cosi z prapodstaty a moci. Něco čeho se bálo dokonce i zvíře ve Vanovi.

No oni dva se znali již staletí. Vlastně, to byl právě Ash, kdo mu pomohl vypátrat matku. Do dnešního dne si Vane nebyl jistý, proč mu lovec pomohl.

No obecně vzato, Acheronu Parthenopejskému nerozuměl nikdo.

„Není pěkné, někoho špehovat, vlku."

Vane si odfrkl. „Jako kdyby těbe mohl někdo špehovat." Pak se podíval na démonku a holčičku. „Nikdy bych do tebe neřekl, že děláš chůvu."

Ash nejprve sklopil zrak a podíval se Vanovi na ruku a pak mu pohlédl rozvážně do očí.

Ashovy proměnlivé stříbrné oči, ve kterých se odrážela tajemná moc a moudrost, uměli člověka pořádně zmást.

„Já bych do tebe nikdy neřekl, že jsi třasořítka."

Ve Vanovi vyvolala jeho urážka hněv. Chtěl po Ashovi skočit, ale Atlant'an se mu šikovně vyhnul.

„Stačilo." Jediné slovo a Vana jeho příkaz zastavil.

Ash se podíval přes rameno na starou ženu stále stojící v rozevřených závěsech.

„Lizo, přinesla by jsi Vanovi šálek čaje, prosím?"

„Nepiju čaj."

„Lizo?"

„Hned ho přinesu." Stařena se ztratila v obchodě.

„Nepiju čaj," zopakoval Vane.

„Její pít budeš a bude ti chutnat."

Vane opět viděl rudě. „Nejsem jeden z tvých lovců, Acherone. Netančím, jak mi zapískáš."

„To ani oni. Ale o to teď vůbec nejde, ne? "Ash naklonil hlavu jakoby naslouchal čemusi, co slyší jen Atlant'an. „Hledáš odpovědi."

„Já od temného lovce nic nepotřebuji. Nikdy nebudu. "

„Je mi líto, co se stalo Anyi, Vane, ale bylo určeno, aby se to stalo," řekl nízkým, tlumeným hlasem.

Vane pohrdavě ignoroval jeho ustaranost, srdce měl stále zlomené po prožité ztrátě.

„Nemluv mi o osudu, lovče. Osud a já si spolu tykáme. "

Na jeho překvapení mu Ash přikývl. „Znám ten pocit. To však nic nemění na tom, co se děje právě teď v tvém nitru, že? "

Ostře po něm stříhl očima. „Co ty o tom víš?"

„Všechno." Prostě řekl Acheron, složil si ruce na hrudi a svým výrazem přiváděl Vana do šílenství.

„Nebyl by život krásně jednoduchý pokud bychom znali všechny odpovědi? Přijde si pro tebe tvá smečka? Bude Fang opět normální? Přijme tě Bride za svého druha? "

Vane zkameněl. „Odkud víš o Bride?"

Ash neodpověděl. „Víš lidé jsou úžasná stvoření pokud jde o schopnost milovat. Neříkej mi, že ani jeden z vás nemá strach z toho, co by se mohlo stát. Avšak, ty by jsi se měl spíše soustředit na to, co se stane, když ji opustíš. "

Jemu se to snadno řekne. On není ten, po kterém jdou zabijáci. „Co ty můžeš vědět o strachu?"

„Dost na to abych o něm vedl celoživotní seminář." Ash pohledem přeskočil na batole stojící u démonky, nejisté nožky se pořád učili jako udržet váhu těla.

„Není nádherná?"

Vane pokrčil rameny. On měl daleko od experta na krásu lidských dětí.

„Těžko uvěřit, že pokud by Kyrianův osud nebyl v Amandě a jejich společné budoucnosti, nikdy by neexistovala. Nikdo by neměl možnost slyšet její krásný smích ani vidět její vzácný úsměv... Zamysli se nad tím, Vane. Účetní, která toužila jediné po normálním životě a temný lovec, který pokládal lásku za podvrh. Pokud by se tehdy Kyrian otočil, stále by byl osamělým lovcem. A Amanda, by se trápila s Apollity a démony, kteří jí chtěli ukrást duši a pravděpodobně by si vzala někoho jiného. "

„Byli by takhle šťastní?" Vane si nebyl jistý, proč mu klade takovou otázku.

Ash pohodil ramenem. „Možná a možná ne. Ale koukni na jejich dítě. Vyroste z ní dcera kouzelnice a temného lovce. Bude znát věci, které na světě vědí jen někteří. Už teď je umí. Teď si představ, že by neexistovala. O co by svět bez ní přišel? "

„A co mu přinesla?"

Ash s odpovědí nezaváhal. „Je obohacený o skutečně nádhernou duši, která dozraje v člověka, který bude pomáhat těm, co to budou potřebovat. Ve světě zákeřnosti ona nikomu neuškodí.

A dvě duše, které nikdy nepoznaly lásku, mají nyní jeden druhého. "

Vane se výsměšně ušklíbl. „Přemýšlel jsi někdy nad psaním romantických knížek? Možná to nebude zapadat do tvých výmyslů, ale nech mě, abych ti vysvětlil jaký je skutečný svět. Ta holčička vyroste, zlomí jí srdce a lidé ji budou zneužívat ve svůj prospěch. "

„A její rodiče zabijí každého, kdo by se o to jen pokusil. Život je hazard, Vane. Většinu času je tvrdý a bolestivý, a není pro slabochy. Výhru bere vítěz a přitom se na bojišti nemusí ani ukázat. "

„O čem to meleš?"

„To přece víš. Bude mít Bride bez tebe lepší život? Kdo ti odpoví? Možná je tam jiný muž, který ji ocení. Ale bude si ji cenit tak jako ty? "

Ne. Hluboko v srdci to Vane věděl. Něžnost jejího doteku mu byla vším.

„Co když ji zabiju?"

„Smrt je u lidí nezbytná. Jednoho dne zemře. Ale pravá otázka zní. Žila vůbec někdy?" Ash vykročil pryč od něj, ale ještě jednou se zastavil. „Žil jsi ty?"

Vane mlčky zvažoval, co mu Ash řekl. Liza se vrátila s čajem a Vane jí dříve, než se z něj napil, poděkoval.

K jeho zděšení přišel na to, že Ash měl pravdu. Byl vynikající a chutnal mu.

Ash zvedl dítě na ruce a vrátil se k němu. „Vždycky je tu možnost, že Bride tě nepřijme. Ukaž se jí jako chlap, Vane. Dej jí to, co tvůj otec nedal tvé matce. Dovol jí vidět v tobě muže i zvíře, až pak ať se rozhodne. "

„A když mě opustí?"

„Je opravdu tohle to, čeho se nejvíce bojíš?"

Vane odvrátil tvář. Sakra s Ashovým důvtipem. Ne, jeho největší strach je, že ho Bride přijme a on nebude schopen ji uchránit před svými nepřáteli.

„To co musíš udělat, Vane, je celý se tomu poddat a doufat, že všechno vyjde."

„Ty Sudičkám důvěřuješ?"

Ashova odpověď Vana zarazila. „Ne, ani trochu. Dělají chyby tak jako každý jiný. No v něco přece věřit musíš.“ Ash si uvelebil dítě na hrudi a objal ho.
„Zůstává jediná otázka. Co si vybereš? “

Ashova slova mu nescházela z mysli během cesty do obchodu Bride. Nevěděl jak se rozhodnout a Ash mu ani trochu nepomohl. Byl ve vlčí podobě a nosem otevřel dveře butiku. Od té doby co se nastěhoval k Bride, si zvykla mu nechat dveře pootevřené, vždy když někam odešel.

Jakoby věděla, že se k ní zase vrátí.

Za pultem mu udělala pohodlný provizorní pelech, takže mohl ležet a pozorovat ji při práci. Rád se na ni díval, zejména pokud byla ve styku s jinými lidmi. Promlouvala k nim s milostí, která jiným chyběla.

Dokonce se mu líbilo, i když byla s Tabithou. Ony dvě byly neuvěřitelně povedená dvojka. Tedy pokud zrovna horlivě nediskutovali o tom, jak každý představitel jeho rodu, samozřejmě kromě jejich otců, je nanic.

Tak nějak očekával Tabithině pohnutky vykastrovat ho, jen proto, že je chlap.

Nyní seděla Bride za dřevěným stolkem za pokladnou a dojídala polovinu obložené housky.

"Tak tady jsi," uvítala ho s úsměvem. "Dělala jsem si starosti, co s tebou je."

Podala mu druhou polovinu housky a nakrmila ho z ruky. Vane snědl, co mu nabídla a hlavu složil na její kolena. Hladila ho po uších a její něha ho dojímala.

Možná má Acheron pravdu. Nedluží ji alespoň možnost, aby se mohla rozhodnout?

Vane Kattalakis nikdy nedovolil strachu ovládnout ho. No také do okamžiku před osmi měsíci nikdy neztratil nikoho, koho miloval.

Během jedné noci ztratil úplně všechno.

Bohové, už je tak unavený ze samoty. Tak unavený z nedůvěry k jiným.

Z toho, že nemá nikoho, s kým by se smál.

Možná Bride je jeho budoucnost.

Možná by to mohl zkusit a pak uvidí.

Ale jak?

Co dělají lidé, když se chtějí o někoho ucházet?

Bride seděla na židli a uklidila stůl po jídle a do koše vyhodila odpadky. Poslední dva dny byly příšerné. Dávala dohromady svůj malý byteček a snažila se zapomenout na Taylora a jeho krutost. A ten potkan jí ještě ani nevrátil její věci.

„Prosím, jen mě nenut', abych si pro ně šla sama," zamumlala a listovala katalogem s dodávkovým zbožím pro její obchod.

Pokud by musela jít za ním ona, vzala by s sebou Tabithu jako pomstitelku.

A pokud by Tabitha náhodou vzala s sebou páčidlo... nuž, ne že by jí v tom mohla Bride bránit. Žijeme ve svobodné zemi. A pokud by náhodou skončila ta tyč na Taylorových kolenou jednou, dva, tři krát... tucet krát, nuž tedy, nehody se stávají.

Opojení tou představou, sáhla rukou dolů a poškrábala svého vlka za ušima. Ve vteřině jí bylo lépe.

Během posledních dvou dní se Vane stal jejím stálým společníkem. Dokonce i nyní seděl za pultem u jejích nohou, s jediným záměrem být při ní. Kdyby jen našla i muže tak oddaného. Dveře na obchodě se otevřely.

Podívala se na příchozího a viděla dovnitř vejít Taylora. Srdce se jí zastavilo. Byl vysoký a vypadal dobře takovým televizním způsobem. Měl khaki kalhoty a černou polokošili.

Do obchodu vešel, jako by mu patřil. Jako by jí jen před dvěma dny bezcitně nezlomil srdce.

„Ahoj, Bride," pozdravil ji svým dokonalým úsměvem s odhalenými zuby.

„Jsi sama?"

Její vlk začal vrčet.

„Ahoj, Taylore," sáhla k zemi a pohladila velavýznamně svého společníka.

„Až na mé domácí zvířátko, jsem."

„Zvířátko?" Naklonil se, aby podíval na Vana, který teď stál naježený s ušima nataženými napjatě dozadu.

Taylor couvl. „To mi je hezké zvířátko. Dal ti ho tvůj otec? "

„Co chceš?" Zeptala se ho. "Vím, jsi sis nepřišel jen tak pokecat."

„Já, ehm, mám venku s sebou tvé věci a potřebuji vědět, kam s nimi."

Podívala se přes výklad. Za Taylorovým Alfa Romeem byla zaparkovaná malá stěhovací dodávka.

„Měli tady být už před dvěma dny."

Zatvářil se jako by ho maximálně znechutila. „Nu, byl jsem zaneprázdněn. Víš, konečně mám svůj život. "

Převrátila nad ním rozzlobeně očima. „Víš, já ho mám také."

„Jasně," zasmál se. „Protože požívání bonbónů a sledování telky je tak časově náročné."

Vyčítavě se něj zaksichtila. „Ty jsi neskutečný magor. Co jsem na tobě proboha viděla? "

Rozpažil ruce, zapózoval jako na přehlídce a usmál se. „To, co na mně vidí každá, zlato. Smíř se s tím, oba víme, že na tebe nikdy nepodívá chlap lépe vypadající jako já s tím, že by tě chtěl. "

Vany po něm skočil.

„Ne!" Křikla po něm Bride ale bylo pozdě. Vlčák se již zakousl Taylorovi do ramene.

Taylor zaječel bolestí.

Bride popadla vlka a táhla ho pryč. Vane se jí vzpíral, štěkal a zběsile vrčel, ale nakonec svou oběť pustil. Zatáhla ho do zadní místnosti a zamkla ho tam.

Taylor se držel za krvácející ruku. „Výborně. Toto ti jen tak lehce neprojde, zažaluje tě. "

„Nezkoušej to," pustila se do něj, protože se ani ona se nedokázala ovládat. „Byl jsi na mém pozemku. Řeknu policii, že jsi mě ohrožoval. "

„Proboha, kdo by ti něco takové uvěřil?"

„Každý jeden reportér ostatních dvou televizí, který tě nenávidí tak jako tě nenávidím já."

Tvář mu zbledla.

„Přesně tak, Taylore," sykla ďábelsky. „Pamatuj na to, koho všeho ta tlustá pipka ve městě zná. Jsem ta poslední, se kterou bys si chtěl zahrávat. "

Otočil se na patě a vyšel ven.

Bride šla v těsném závěsu za ním a zaslechla jak řve na stahováky.

„Vyházejte jí ten bordel na ulici."

„Opovaž se!"

„Dělejte jak říkám," křikl na muže.

Na její rozčilení, se otevřeli stěhováci zadní dveře dodávky a začali skládat krabice na kraj chodníku.

Bride byla zděšena. „Zaplatím vám třista dolarů pokud mi je odnesete do bytu vzadu."

Muži si vyměnili pohledy, přikýkli a zamířili k bráně na dvůr.

„Zdvojnásobuji každou částku, kterou vám nabídne, pokud necháte její věci na ulici jako odpad, kterým jsou."

Krabice opět složili na zem.

„Ty prokletý bastarde!"

Otevřel ústa, že zareaguje, ale opět je zavřel, když se k nim blížila motorka se silným motorem.

Bride se zamračila, když jezdec vyskočil se strojem na obrubník před Taylorovo auto a

zaparkoval přímo před jejím obchodem. Ve vteřině jak si jezdec sňal helmu, srdce se jí rozbušilo.

Byl to Vane. A ne ten s ocasem.

Oblečený v černé kožené bundě a vybledlých džínách vypadal akorát s sežráním.

Jeho drsná mužná krása si dělala z Taylorových pěkných chlapeckých rysů jediné posměch.

Taylorovi skoro vypadli oči, když se za ním Bride vydala. Vane skopl stojan a přes motorku přehodil dlouhou, svalnatou nohu. V jednom plynulém pohybu ji strhl k sobě a políbil ji polibkem jak vystřiženým z filmu.

„Ahoj Bride,“ zašeptal jí dráždivě při rtech.

Zářivě se usmála. „Ahoj.“

„Co je to sakra za chlapa?“ Zeptal se Taylor.

Vane si pochybovačně prohlédl Taylora od hlavy až k patě a netvářil se, že by si o něm kdo ví co myslel. „Já jsem její milenec, a kdo jsi sakra ty?“

Bride se kousla do spodního rtu a chtělo se jí skákat štěstím. Nejraději by ho za jeho slova ulíbala.

„Jsem její přítel.“

„Och. To ty jsi ten vymaštěný hlupák.“ Vane se podíval na Bride.

„Myslel jsem, že jsi se toho ubožáka zbavila.“

Usmála se ještě veseleji a pomstychtivě podívala na Taylora. „Taky že jo, ale připlazil se zpět ... na kolenu.“

Vane otočil hlavu přes rameno směrem k stahovákům spěšně vykládající její nábytek a krabice na chodník.

„Co to dělají?“

Hlas se jí zadrhl, když chtěla popsat Taylorův krutý čin.

„Taylor jim zaplatil, aby vyházeli moje věci na ulici jako odpad. Vždy když se pokusím zaplatit jim za přenesení věcí do mého bytu, zaplatí jim dvojnásobek.“

Vane se netvářil vůbec potěšeně. „Opravdu?“ Zvedl bradu. „Hej, kluci?!“

Přestali pracovat a otočili se k Vanovi.

„Deset tisíc pokud jí vezmete věci dovnitř a složíte kamkoliv vám řekne.“

Nejvyšší z nich se zasmál. „To ti tak spolknem. Máš je v kapse?“

Vane ji nechal stát tam, kde byla. Z vácku vytáhl mobil a podal ho muži. „Stiskněte jedna a spojí vás to s bankou Wachovia. Ptejte se po Leslie Denielsovou, je to ředitelka banky.

Zadejte jí svoji banku a číslo účtu. Okamžitě vám převede peníze na váš účet, nebo na Western Union, pokud vám to víc vyhovuje.“

Muž se zatvářil skepticky, ale udělal jak mu Vane řekl. Když žádal k telefonu Leslie, skoro mu vypadly oči.

Podíval se po ostatních z party a přešel k autu, ze kterého vytáhl peněženku.

Vane mrknul na Bride.

O několik minut se muž vrátil a podal Vanovi zpět mobil. „Chce s vámi mluvit, aby se ujistila, že jste pan Kattalakis.“

Vane si vzal telefon. „Čau, Les, jsem to já... Jo, já vím.“ Poslouchal a nasraně pozoroval Taylora.

„A víš co? Dej jim patnáct. Připadají mi jako slušní lidé... jasné, okej. Uvidíme se.“ Položil to a podíval na stahováky.

Ten, který se ozval i předtím mu uznale s respektem kývl hlavou.

„Fajn, kluci, slyšeli jste pana Kattalakise. Dávejte pozor na věci mladé dámy a uložte je, kam si řekne.“

Vane podíval na Taylora výrazem dominantního samce.

„Ještě pořád chceš zdvojit mou částku?"

Taylor vykročil k němu, ale zuřivý pohled Vanových očí ho donutil zacouvat.

„Ale sehodíš k té tučné couře."

Ani nestihla zamrkat a Vane hodil Taylora na kapotu auta a stiskl mu v prstech krk.

Bride rychle běžela k nim, zatímco Vane narážel Taylorovou hlavou o auto.

„Vane, přestaň, prosím! Někdo zavolá policii. "

Vane zavrčel, ale pustil ho. „Ještě jednou ji urazíš, a já ti utrhnu hlavu a nakrmím tebou aligátory v močále. Rozuměl jsi? "

„Jsi šílenec. Přísahám, že na tebe dám vydat zatykač. "

Vane se hrozivě usmál. „Jen si poslouž. Stačí, když vytočíš v telefonu jedno číslo a spojím se se svým právníkem. Dám tě zavřít za takové věci a na tolik let, že ještě i tvoje vnoučata budou chodit před soud. "

Taylor se odlepil z kapoty, přimhouřil bojovně oči, ale věděl, že je v pozici slabšího. Dýchal ztěžka, popadl dveře, otevřel si auto, nastoupil a odfrčel pryč.

„Madam?" Promluvil k ní stahovák. „Až nám budete moci ukázat, kam s těmi věcmi, dejte nám vědět, prosím."

Odešla od Vana, otevřela bránu a zavedla je do bytu. Když se vrátila, našla ho opírat se o zeď budovy a hleděl na dodávku.

Srdce se jí rozbušilo. „Děkuji ti," ozvala se potichu. „Jsem ráda, že jsi se objevil v téhle chvíli."

Do prstů vzal uvolněný pramínek vlasů, který jí padal na rameno. „Já taky."

„Já ... uhm ... Za ty stěhováky ti zaplatím."

„Tím se netrap. Byl to dar. "

„Vane-"

„Nedělej si starosti," trval na svém. „Říkal jsem ti, že pro mě peníze nemají žádnou hodnotu." Kolik peněz musí asi mít, když něco takového může říct na patnáct tisíc dolarů? A proč by se takový bohatý muž zahazoval s takovou jako je ona?

„No, pro mě hodnotu mají a já ti nechci být ničím zavázána."

„Nejsi mi nic dlužná, Bride. Nikdy nebudeš. "

„Musím ti splatit tvé peníze."

„Tak pojd' se mnou na večeři a dluh bude vyrovnaný."

Zavrtěla odmítavě hlavou. „Takto ti peníze nevrátím."

„Jistěže ano."

Chtěla mu oponovat, ale najednou si vzpomněla na druhého Vana. „Oh ne, musím jít za svým vlkem. Je tam zavřený sám! "

Vane zbledl, ale Bride prchající zpět od obchodu si ničeho nevšimla.

Rozhlédl se kolem sebe, ujistil se, že ho stěhováci nevidí a přemístil se do zadní místnosti opět jako vlk.

Stihl to jen tak tak, Bride sekundu po jeho objevení otevřela dveře.

„Tady jsi, kamaráde," klekla si a pohládila ho. „Mrzí mě, že jsem tě tady musela zavřít. Jsi v pořádku? "

Něžně se k ní přitulil čenichem.

Vroucně ho objala a postavila se. „Tak pojd', miláčku, chci ti někoho představit."

Vany stiskl zuby. Jak se pro boha živého má seznámit sám se sebou? Má velkou moc, ale toto je na něj příliš.

Vystartoval k polootevřeným dveřím a běžel, dokud se jí neztratil z dohledu.

Bride utíkala za svým vlkem.

„Vane!" Volala za ním a prolétla dveřmi. Nikde ho ale neviděla.

„Volala jsi mě?"

Nadskočila, když za sebou uviděla lidského Vana. „Ne, můj vlk-"

„Se jmenuje Vane?"

Otevřela ústa a tváře jí zrudly. „To je dlouhý příběh."

Vane se usmál.

Bože, jak se jí podařilo do toho takhle zamotat?

„Já bych se o něj nebál. Jsem si jistý, že se vrátí. "

„V to doufám. Jaksi jsem se na něm stala závislá. "

Vanovi se stáhlo srdce. To bylo poslední, co chtěl, aby mu řekla. Pravda je však taková, že i on se na ni stal závislý. A bylo to šílené.

Ruka mu klesla z jejích vlasů a pustil ji, i když ji toužil vzít do náruče a zlíbat její sladké rty. Obě jeho části z ní chtěly strhat oblečení a přitisknout si ji na své tělo. Chtěl cítit její kůži třít se o ní. Ochutnat ji jazykem...

Bride mu hleděla do tváře a namáhavě polkla. Pozoroval ji jako by byla zákusek, který chce sníst.

Žádný muž se na ni dosud nedíval tak hladově. Zůstala úplně ochromená.

„Madam?"

Nadskočila při oslovení stěhovákem. „Ano?"

„Kam chcete, abychom složili postel?"

„Hned jsem zpátky, jo?" Ujistila ho a Vane přikývl. Otočila se k němu zády a po dobu dokud se neztratila v domě cítila na sobě jeho spalující pohled. Vane se snažil dýchat a nespouštěl z ní oči. Ta žena má nejhezčí zadek jaký kdy viděl. Miloval a nesnášel, jak nosí pěkné vlasy sepnuté. Vlnky jí padaly dolů, otírali se jí o krk a on toužil slízat každý milimetr té vábivé pokožky.

Cítí se všichni vlci takhle při svých družkách? Nebo je něco na Bride? Netušil. No teď je s ní jako člověk.

Bůh jim oběma pomáhej.

Čtvrtá kapitola

Bride se ještě nikdy necítila tak neohrabaně jako právě teď. Co takového má asi říct žena muži, který jí přiskočil na pomoc v nejhorších momentech jejího života?

Děkuji, nedokázalo vyjádřit to, co k němu cítila. Byl jejím pravým hrdinou.

Odešla z bytu a vracela se zpět do obchodu. Stěhováky nechala za sebou, ať pokračují s vynášením jejích věcí bez ní.

První čeho si všimla bylo, že neviděla Vana. On odešel?

Jeho motorka však stále stála zaparkována na chodníku. Zamračeně strčila hlavu do dveří obchodu a našla ho, jak se prohrabuje dámskými hedvábnými šaty, které na věšák vyložila po ranním dodání.

Ruce se mu zastavily na černém elegantním modelu. Šaty byly z těžkého hedvábí, s holými zády a vázáním vrchní části kolem krku, které by určitě vypadaly úchvatně na někom jako Tabitha. Objednala je impulzivně, jaksi věděla, že přesně sednou k náhrdelníku od Vana.

Chtěla je spolu naaranžovat na figuríně.
Bride prošla skrz dveře a zamířila přímo k Vanovi.

„Chceš si některé vyzkoušet?“ Dobírala si ho hravě.

Vane se rozesmál. Tvář se mu rozzářila a v zelených očích mu vzplanuly jiskřičky. Bože.

Žádný muž by neměl mít dovoleno být tak pěkný.

„Nemyslím, že mám dostatečně vyvinutou hrud', abych je vyplnil zepředu a pravděpodobně by mi v nich nevyniknul zadek.“

Stále ji rozesmíval.

Vane vybral největší číslo a šaty jí podal. „Ty, na druhé straně v nich budeš... nádherná. “

„No tak to ne,“ zarazila jeho představu a pohládila rukou chladnou látku. „Na mně jsou příliš vypasované. Navíc nesnáším, když mám odhalená ramena. “

Zmateně ji pozoroval. „Proč?“

Bride pokrčila rameny. „Nevím. Cítím se hrozně nesvá. “

Podíval se na šaty, pak na ni, jakoby si je představoval na jejím těle.

„Jo, asi máš pravdu. Strašně hodně chlapů by na tebe zíralo a já bych jim všem musel vážně ublížit. “

On to myslel vážně! Bride nenacházela slova. Vzala od něj šaty a pověsila je zpět na regál.

Vany hltal každý její pohyb a nechal se opájet její vůní. Představa Bride v těch šatech ...

Probudila v něm takové vzrušení, že bojoval, aby zůstal stát na místě a neskočil po ní.

Hypnotizoval ho její odhalený krk, chtěl na něj přitisknout rty a ochutnat její božskou

pokožku. V divoké přírodě by nezaváhal, přitiskl by ji k sobě a líbal by ji, dokud by nežadonila o milost. Ale zdá se, že lidé se takto nechovají. Při námluvách ženy podléhají mnoha pravidlům, které on nezná.

Bride se otočila jeho směrem. Vane se otočil. Báł se, že si všimne, jak velmi po ní touží. Že si všimne, jak je nejistý.

V jeho světě je rovnice - plachý vlk se rovná mrtvý vlk. V lidském světě...

Plachý vyhrává nebo prohrává?

Do háje, měl dávat ve škole větší pozor.

„Jak to uděláme s dnešní večeří?“ Zeptal se pokoušeje se o něco mezi tichostí a horkokrevností.

„Mám ti nechat pár hodin na to, aby si to tady vyřešila se stěhováky a pak se pro tebe vrátím?“

„Já nevím.“ Kousla se do spodního rtu.

„Prosím.“

Na to přikývla a trochu zčervenala.

Neví proč cítil, že potřebuje v triumfu zavýt. Sáhł po šatech na věšáku a svěsil z něj sukňovou část. „Oblékneš si toto?“ Zeptal se s nadějí.

Bride se zahleděla pochybovačně na sukni, ale jeho výraz ji nakonec přesvědčil a vzala si ji od něj. Był k ní neustále milý ...

„Jen pokud mi odpřísáhneš, že se mi nebudeš smát.“

Pronikavě se na ni podíval. „Nikdy bych se ti nevysmíval.“

Jeho slova nesli prudký záchvěv pravdy a od jejich hluboké upřímnosti musela polknout. Pro jeho vlastní dobro by neměl být tak sexy.

„Dobře. V kolik jsi zpátky?“

Zkontroloval čas na mobilu a řekl, „V šest?“

„Je to rande.“

Rozrušeně se zachvěla, když mu na obličej naskočil výraz spokojeného chlapa. Bride, opovaž se. Poslední co potřebuješ je, aby ti pan K-sežrání zlomil srdce.

Možná, že on bude jiný.

A možná bude ještě horší.

To však nezjistí, dokud se nechopí šance.

Zhluboka se nadechla a vzala si od něj podávané šaty. Bride McTierneyová nikdy nebyla posera. Příležitostně byla hloupá, jako v případě kdy se nechala využívat Taylorem, ale nikdy nebyla zbabělá.

Bride čelila světu se zvednutou hlavou a nebude se Vana bát.

„V šest," zopakovala.

„Za chvíli se uvidíme," ujistil ji Vane, sklonil hlavu a na tvář jí dal střídmý polibek.

Přesto ji zahřál stejně jako nejsladší polaskání. Bride pozorovala, jak se za ním zavřely dveře jejího obchodu.

Venku se zastavil, otočil se tváří k ní a usmál se a nasadil si sluneční brýle.

Bride při pohledu na něj nasála vzduch. Nastartoval motorku, sjel z chodníku a vystartoval po cestě.

„Ach, Vane prosím" šeptala si sama pro sebe. „Nezlom mi srdce i ty."

Bride odnesla šaty do šatny a snažila si nepřipomínat si, jak úžasně tady Vane vypadal nahý. Jak to bylo krásné, když byli spolu. Jeho živočišnou spokojenost na tváři, když ji svíral v náruči.

Šaty pověsila na stěnu a šla k nim hledat doplňky. Neměla ponětí, kam ji asi chce vzít, ale bude vypadat krásně, i kdyby ji to mělo zabít.

Vane se vracel zpět do obchodu s panenkami, kde předtím natrefil na Ashe.

Má rande.

S Bride.

Postupně ho začala přepadávat panika. Co proboha asi dělají lidé na rande kromě sexu?

Už viděl lidi, kteří se v baru dávali dohromady s jinými, ale tyto srazy byly velmi podobné vlčím. Někdo vejde dovnitř, poohlédne se, vyhlídne si partnera, se kterým chce souložit a pak ho vezme k sobě, kde si to s ním rozdá. Deje mu v první noc jak nastoupil řekl, že tak ale lidský svět běžně nefunguje. Že v Útočišti se prostě jistě věci dějí jinak.

Ti ostatní, nejvýraznější lidé přicházeli vždy s někým, s kým chodili nebo s ním byli oddáni.

Většinou se zdálo, že se dobře baví... tedy kromě chvíl, kdy se tloukli. Jim Vane ale nikdy nevěnoval pozornost.

Neví nic o tom, co má udělat, aby ho nějaký člověk "měl rád". Posledních čtyři sta let nedělal nic jiného než že zabíjel ty, co ohrožovali jeho sourozence, nebo se pokoušel zastrašit zbytek. Co musí udělat, aby se do něj Bride zamilovala natolik, že bude souhlasit a stane se jeho družkou?

Zaparkoval motorku v boční uličce a vstoupil k Lize s úmyslem vyhledat pomoc.

Vane zaváhal, když vešel a našel dvě ženy procházející se mezi panenkami a povídajícími si s Lízou. Jedna z nich byla přesnou kopií Tabithy, až na to, že neměla na tváři jizvu.

To musí být Amanda, žena Kyriana Huntera. Vane se s bývalým lovcem sem tam potkal, ale nikdy se s jeho ženou neviděl. Marissa si hověla v Amandině náruči a hrála si s matčinými vlasy. Ta druhá žena, nízká brunetka, mu byla dokonale známá. Doktorka Grace Alexandrová, lidská psycholožka, která mu pořád dokola omílá, že jeho bratra nic nezachrání, pokud na to sám nebude připraven. Grace držela na rukou syna. Amanda se zasekla v polovině věty.

Všechny tři ženy se otočily k Vanovi, váhajícímu ve dveřích.

„Je pořád vzadu," řekla Liza, jakoby přesně věděla, koho hledá.

„Díky."

Kráčel k zadní místnosti a ještě zaslechl, jak Liza vysvětluje Amandě, kdo a co je zač.

Vane se protáhl přes závěs a našel Kyriana, Nicka Gautiera a Juliana Alexandra povídat si s

Ashem. Démonka byla pryč.

S Nickem se seznámil, když chodil za matkou, Cherise, do Útočiště. Nick byl divný, ale jelikož sloužil lovcům a oni milovali jeho matku, medvědi ho považovali za další ze svých mláďat. Kyrian byl o něco vyšší než Julian a jeho blond vlasy o odstín tmavší. I když tito dva muži byli z větší části lidé, stále se kolem nich vznášel dostatek autority a dovedností, které Vane respektoval.

„Co je, vlku?“ Ash se opíral o pracovní desku zanesené částmi panenek a látkami. Seděl na stole, nohy měl natažené před sebou a ruce položené podél štíhlého těla.

Nick, Julian a Kyrian stáli v půlkruhu mezi ním a Ashem.

Vane váhal. Vůbec mu nevoněla myšlenka veřejného poradenství, ale protože dva z nich měli za manželky moderní ženy a Nick byl známý záletník, možná by mu uměli poradit.

„Potřebuji poradit jak na rande se ženou. Rychle. “

Ash povytáhl jedno obočí. „Já jsem nepoužitelný. Na žádném jsem nikdy nebyl. “

Tři muži se otočili a bez mrknutí na něj zírali.

„No co?“ Ohradil se obranně Ash.

Nick se začal řehtat. „Ach, chlape, tahle informace má cenu zlata. Neříkej mi, že velký Acheron je panic?! “

Ash se něj sucho zašklebil. „Jasně, Nicku. Jsem nevinný jako bílá lilie. “

„Jak si vůbec prožil život, aniž si měl rande?“ Zeptal se Kyrian Ashe.

„Tehdy se to neřešilo,“ odsekl Ash.

„Nu, já to potřebuji řešit teď a pohotově,“ ozval se Vane a přistoupil k mužům.

„Juliane jak jsi se setkal se svou ženou?“

Julian pokrčil ramenem. „Můj bratr, sexuální bůh mě zaklel na dva tisíce let do knihy. Grace se na narozeniny opila a vyvolala mě. “

Vane protočil očima. „To je na nic. A ty Kyriane? “

„Já jsem se vzbudil připoutaný k Amandě.“

To by Vane uměl zařídit. „Takže si potřebuji sehnat pouta?“

„Ne na první rande,“ usklíbl se Ash. „Pokud ji spoutáš, vystrašíš ji na smrt.“

Kyrian si odfrkl. „Na mém prvním rande to zabralo.“

Ash se zatvářil nanejvýš znuřeně. „A stejně jako pomatený démon, který vás chtěl oba zabít. Ale pochybuji, že to je pro Vana to pravé. “

„Co tedy vy vlci děláte na rande?“ Zeptal se Nick.

„My nerandíme. Když má žena své období, bojujeme o ni a ona si pak vybere toho, který ji obšťastní. “

Nickovi spadla čelist. „Děláš si srandu? Nemusíte ji vzít na večeři? Chceš říct, že s ní nemusíte ani mluvit?“ Nick se otočil k Acheronovi.

„Já umřu, Ashi, udělej ze mě vlka.“

„Nelíbilo by se ti být vlkem“ ujistil ho Ash. „Musel by si jíst syrové maso a spát na ulici.“

Nick jen pohodil ramenem. „To mi připomíná typické oslavy Mardi Gras.“

„Co ještě?“ Vane skočil do Nickova výkladu jeho zvyků na oslavách. „Co jste dělali, když jste byli lidmi?“

Kyrian se před odpovědí zamyslel. „V našich časech,“ ukázal na sebe a na Juliana, „jsme ženy brali na hry a závody dvoukolových vozů.“

„A Ježíši,“ zahřměl Nick. „Vy dva jste k pláči. Dvoukolové vozy, velké kulové.“ Vykročil a přehodil ruku kolem Vanových ramen.

„Tak fajn, vlku, poslouvej. Ty si sežeň nějaké fajnové šaty a ohrom ji množstvím bankovek. Musíš ji vzít někam, kde se dobře najíte. Na Chartres je jedno místo, kde dostaneš dvě menu za cenu jednoho-“

„Nicku!“

Všichni se otočili k Amandě, která je od závěsů pozorovala.

„Co jsem udělal?" Zabřblal Nick.

„Opovaž se mu říkat, jak má randit." Amanda vešla do místnosti a podala dceru Kyrianovi.

„To jste si nevšimli, že tady pan Ukázkový má jen vzácně rande s toutéž ženou dvakrát? Asi k tomu bude dobrý důvod."

Grace mlaskla jazykem a přidala se ke skupince.

„Přisahám, že by všichni měli dostat řádný kurz správného randění. Vážně mě udivuje, jak jste se vůbec oženili. "

Julian se na manželku ďábelsky zakřenil. „Nezdálo se mi, že by sis stěžovala, když jsem-

Umlčela ho rukou, kterou mu přitiskla na ústa a pak mu do rukou vložila jejich syna. "Vy dva jděte pěkně domů, dřív než se dostanete do větších problémů."

„A ty," Amanda ukázala na Ashe, „ty jsi dost starý na to, aby ses choval rozumně."

"Já jsem nic neudělal," bránil se Ash, ale v jeho stříbrných očích se objevil stín, který se přel s vyřčenými slovy.

„To určitě." Amanda ho postrkovala ke dveřím.

Ash se šoural k východu a kroutil hlavou nad ženami. Nick se vydal za ním, ale Amanda ho popadla za rameno.

„Kampak? Ty zůstaneš tady. "

„Proč?" Vzpíral se Nick.

Amanda z kapsy jeho košile vytáhla svazek klíčů od auta. „Protože Vanovi na dnešní večer půjčíš auto."

„Přes mou mrtvolu. Odkdy umí vlci řídit jaguára? "

Grace se otočila s otázkou na Vana. „Umíš řídit auto?"

„Umím."

„Tak je to dohodnuté," podotkla Grace a otočila se k Nickovi. „Odvez jaguára do myčky a proboha živého, uklid' ze vnitř všechny ty sáčky z McDonaldu."

„No dovol!" Nick se zatvářil uraženě. „To je rána pod pás. Ty krabice jsou do sbírky."

Grace ho úspěšně ignorovala a pokračovala ve zpovídání Vana. „V kolik máš schůzku?"

„V šest."

Amanda strčila klíče Nickovi do ruky. „Fajn, Nicku, ať je auto doma v pět třicet."

„Ale, ale-"

„Žádné ale, poslouchej."

Vystrčili Nicka přes dveře a pak se obě ženy otočily tváří k Vanovi s rukama v bok.

Bylo štěstí, že Vane byl vlkem a ne husou. No i tak se cítil, jakoby si ho ženy prohlížely před tím, než ho šoupnout na pekáč. Byl v tom až po uši.

„No dobře. Takže ty se chceš dát dohromady s člověkem? "Zeptala se Amanda.

Vane přikývl.

„Tak pojď s námi a dávej pozor, co ti řekneme."

Bride už po sté zkontrolovala hodinky. Ručička už skočila na šestku a po Vanovi nebylo ani vidu ani slechu.

„On přijde," přesvědčovala se a v zrcadle si zkontrolovala účes a líčení snažíc se nekoukat níž pod bradu.

Pokud by se podívala níže, musela by se jít akutně převléknout, a jí zabralo spoustu času, dokud se odhodlala aby si oblékla šaty, které se Vanovi tak líbily. Otevřela dveře v bytě a zjistila, že ani druhého Vana nikde nebylo. Její vlk se nevrátil poté, co odpoledne vyběhl ven. Jen doufala, že to neznamená nic špatného.

„Zhluboka dýchej," promlouvala sama k sobě. Tak nervózní nebyla už celá léta.

Je sice pravda, že ještě z žádného muže nebyla tak vedle...

Nikdy.

Před její branou se ozval klakson. Bride se zamračila na zaparkovaný stříbrný jaguár. Že by to bylo Vano auto? Vzala si kabelku, zamkla za sebou, a když přešla dvorek zjistila, že za volantem sedí úplně neznámý muž.

„Mohu Vám pomoc?" Zeptala se slušně a popošla k vozidlu.

Muž byl asi v jejím věku a byl to pořádný fešák. Líce mu ztmavly od denního strniště. Byl oblečen v laciné modré havajské košili. Měl tmavě hnědé vlasy a okouzující úsměv.

„Ty jsi Bride?" Zeptal se.

„Ano, to jsem já."

Vystoupil z auta, dal si dolů sluneční brýle a ona spatřila krásné modré oči.

„Jsem Nick Gautier," představil se a podal jí ruku. "Jsem dnes tvým řidičem, nebo něco takového."

„Mým řidičem?"

„No tak nějak. Vane se ještě šlechtí a tak mi řekl, že mám nastartovat svůj zadek a zajistit, aby ses dostala do restaurace včas. Řekl, že se setkáte tam. "

Nick oběhl auto ke straně spolujezdce a otevřel její dveře.

Bride nastoupila a uhladila si šaty, dokud Nick opět neoběhl auto a nesedl za volant.

„Ty pro Vana pracuješ?" Zeptala se ho, když přibouchl na své straně dveře.

Nick se hlasitě zachechtal. "Vůbec ne. Ale už dávno jsem přišel na to, že se netřeba přičít ženě mého šéfa. Možná vypadá na milou a sladkou dámu, ale je to pěkná potvora, když se jí dostaneš do rány. Amanda mi řekla, abych nereptal, takže jsem tady a snažím se ji nenaštvat."

Zařadil zpátečku a Bride skoro vyplivla duši, když šlápl na plyn a zatočil auto.

Najednou začala mít pochybnosti, zda není ohroženo její zdraví, pokud se veze s Nickem. Byl to podivný chlapík.

Který neumí řídit.

Vezl ji několik bloků, prošli po Royal Street otevřené už i pro dopravu a zaparkoval před restaurací Brennan.

Bride předpokládala, že Nick jí znovu půjde otevřít dveře, ale seděl na místě jako zařezaný.

„Říkal, že si tě najde uvnitř, až bude hotový."

"Dobře tedy." Vystoupila bez pomoci.

Ve vteřině jak stála nohama pevně na chodníku, zaskřípaly gumy a Nick se hnál pryč.

Tedy... asi má v plánu nějaké povinnosti.

Bride si kolem odhalených ramen omotala šálu a rozhlížela si, jestli někde nespátří Vana. Nikde nebyl.

S podkopanou odvahou otevřela dveře na restauraci a vešla dovnitř. Za maître d 'stand stála mladá žena oděná do bílé halenky a černé sukně. „Mohu Vám pomoci?"

„Ehm, ano. Dnes se zde mám na večeři s někým setkat. S Vanem Kattalakisem. "

Dívka si prohlédla svůj seznam rezervačních hostů. „Je mi to líto, ale na takové jméno nemáme žádnou rezervaci."

Bride se zastavilo srdce. „Jste si jistá?"

Žena otočila list a seznam jí ukázala. „Podívejte se sama?"

Bride procházela jména a zkroutil se jí žaludek, když se zastavila na známém jménu.

Taylor Winthrop.

Přesně v té vteřině se jí v té hale chtělo zemřít. Brennan byla její oblíbená restaurace a Taylor ji sem odmítl vzít. Vždy jí odvětil stejně. Je to tady příliš drahé a on nebude vyhazovat tolik peníze na obyčejné jídlo.

Ve skutečnosti to ale znamenalo, že nehodlá vyhazovat ty peníze na ni.

Byla úplně hloupá.

„Děkuji," sklesle jí vrátila seznam a ustoupila. Zachumlala si ruce do šály a snažila se vymyslet, co teď.

Najednou se z ničeho nic cítila jako patnáctka, která čeká na svého plesového partnera. Který se nikdy neukázal.

Našel si někoho jiného, s kým půjde a jí se to ani neobtěžoval oznámit. Druhý den se to dozvěděla od kamarádky. Tabitha mu do suspenzoru vytlačila rychleschnoucí lepidlo a práškem z jedovatého břečťanu mu posypala spodní prádlo.

Bride za to do dnes Tabithu zbožňovala.

Dnes tu u ní ale Tabitha není, aby vše napravila. Vane by určitě nebyl tak krutý.

Nebo?

Je toto všechno nějaký podvrh?

Ne. On přijde.

Deset minut čekala se žaludkem zkrouceným do pevného klubíčka. Otevřely se dveře a Bride se otočila s nadějí, že v nich uvidí Vana. Nebyl to Vane. Stál v nich Taylor spolu s vysokou černovláskou. Nebyla to výjimečná kráska, ale měla tělo, za které by se ženy porvali.

Pylor ztuhnul, když ji uviděl.

Bride cítila zvrácenou radost, když mu uviděla pod okem černý monokl jako výsledek jeho potyčky s Vanem.

Přeměřovat si ji s posměvačným úšklebkem.

„Ale, tedy Bride, jdeš na večeři s rodiči?"

„Ne," odvětila. „Jdu na večeři s mužem."

Sklonil se k ženě a něco je šeptem řekl. Ta se podívala na Bride a zasmála se.

Bride se cítila malá jako veš a nejraději by z restaurace utekla. Takovou radost mu ale nedopřeje.

Maître d 'hlavní číšník se vynořil ze zadní strany restaurace. „Mohu Vám pomoc, pane?"

„Ano, máme tu rezervaci pro dva na jméno Taylor Winthrop. A postarejte se, abychom dostali romantický, izolovaný stůl.

Maître d 'zkontroloval jeho jméno na seznamu a přikývl. „Bude to trvat jen pár minut, pane Winthrope."

Taylor podal muži spropitné. Maître d 'se otočil k Bride. „Mohu Vám pomoc, madam?"

Bride cítila, jak její zahořela tvář. „Víte, jen došlo k omylu s rezervacemi. Čekám na příchod svého společníka."

Muž opět přikývl a Taylor se na ní zatím smál.

„To se stává, když chodíš se skrachovalci," vysvětloval ženě po jeho boku.

Bridin instinkt ji nabádal urážku vrátit. No ve skutečnosti jí bylo nové Taylorovy kořisti líto.

Ta ubohá žena ani netuší, co za hada doprovází.

Jen se modlila, aby na to ani nikdy nepřišla.

Bride si vytáhla šálu ještě výš na ramena a cítila se dvakrát tak nesvá. Samozřejmě by mnohem více pomohlo, kdyby na ni Taylor a jeho úlovek nepřestali zírat, šeptat si a smát se. Chtělo se jí umřít.

Právě, když se už rozhodla odejít, dveře se konečně otevřely a vstoupil Vane.

Byl zdrcující. Černý oblek od Armaniho, černá košile s rozepnutým límečkem odhalující opálený krk. V zelených očích mu pronikala ebenová barva. Kolem čerstvě oholené tváře mu volně padaly tmavé vlnité vlasy.

Nikdy nevypadal nebezpečnější. Působivější.

Svůdnější.

Zaslechla, jak Taylorova dívka do sebe zprudka nasála vzduch. Bride očekávala, že se Vane po ženě podívá. Ale nepodíval. Měl oči jen pro ni. Bez zaváhání přešel přímo k ní, na ramena jí uložil své velké, teplé dlaně a zlehka ji políbil na tvář. Ve chvíli jak ucítila jeho vůni a vůni jeho vody poholení se cítila dobře. Téměř se jí chtělo zapříst jako spokojenému kotěti. „Proč čekáš u dveří?“ Zeptal se jí a jen nepatrně ji od sebe odtáhl. „Nemáme rezervaci.“ Vane si odfrkl jakoby řekla něco směšného. „Já nikdy nemívám rezervace. Nepotřebuji je.“ Vzal ji za ruku a vedl ji k halovému pultu. Maître d 'se zjevil jako mávnutím kouzelného proutku. „Pan Kattalakis,“ kývl mu a usmál se. „Jsme rádi, že vás opět můžeme přivítat.“ „Ahoj Henri,“ pozdravil Vane a chytil Bride kolem pasu. „Je můj stůl připraven?“ Úsměv z Henriho tváře zmizel, když si všiml Bride. Okamžitě zrozpačitel. „Ach, já jsem si neuvědomil, že je to vaše partnerka. Řekla...“ stočil se k Bride. „Madam, prosím přijměte mou nejupřímnější omluvu za to, že jste musela čekat. To Tiffany Vás tu nechala stát bez usazení? Je nová, ale nebojte se, určitě ji za to pokárám.“ „Nic se nestalo,“ šťastně se usmála na Vana a srdce jí v úlevě zpívalo. „Určitě?“ Vyzvídal Vane. „Ano. Nebyla to její vina.“ Henri mu se ulevilo. „No i tak si s ní promluví. Více se nic podobného nestane, slibuji.“

Taylorova partnerka nahlas fňukala. „Taylore, proč oni dostanou stůl bez čekání? On ani není z telky tak jako ty!“

Vane se otočil k nim a pronikavým pohledem je oba umlčel. „Prosím, následujte mě. Váš stůl na terase je připraven,“ oznámil jim Henri. Henri je vedl restaurací a Bride se přes rameno zeptala Vana: „Jakto, že dostáváš takový ukázkový servis?“

„Je dobré být králem,“ pokrčil ramenem a ruce si zastrčil do kapes. „Peníze dokážou vyprávět, ale spousta peněz dokáže zpívat a tancovat.“

Dobře, ale i tak...

Zavedl je k rohovému stolu na patře s překrásnou zahradou pod ním. Byl odtud dech beroucí výhled na kvetoucí zeleň. Henri odsunul pro Bride židli, na kterou se usadila.

Vane vytáhl peněženku a několik stodolarovek podal Henrimu.

„Udělejte mi laskavost. Ten chlápek dole... Taylor. Dejte mu nejhorší stůl v budově.“

Henrimu zatančily oči nadšením. „Pro vás, pane Kattalakisi, cokoli.“

Vane se po Henriho odchodu usadil.

„To bylo od tebe hnusné,“ pokárala ho a provokativně se usmála.

„Chceš, abych to šel odvolat?“

„Ani náhodou. Pouze jsem to podotkla.“

„Co na to říct? Jsem prostě velký zlý vlk.“ Vane ji vzal za ruku a do dlaně přímo na znamení jí vtiskl sladký, roztomilý polibek. Divila se, že si obrázku vůbec nevšímal.

„Vypadáš k sežrání.“

Cítila, jak jí na tvářích explodovala červeň. „Děkuji. Ty na tom nejsi o nic hůře.“

„Promiň mi, že jsem se opozdil,“ omlouval se a zatím ze saka vybral červenou růži a podal jí ji.

„Trvalo jim déle připravit mi oblek než předpokládali.“

„Ty sis na naše rande koupil nový oblek?“

„No, jo. Víš, já nejsem moc oblekový typ. Spíš jsem taková přírodní šelma.“

K jejich stolu přistoupili dva číšníci v černých oblecích a kravatách. Jeden byl postarší, distingovaně vystupující džentlmen a podle nižšího vzrůstu, akcentu a barvy ho Bride hádala

na Cajúnec. Druhý muž byl mladík po dvacítce.

„Pane Kattalakisi," přivítal ho starší číšník. „Je milé Vás pro změnu vidět se společností."

Vane na ni rozkošnický podíval. „Věru milé, že?"

„Budete si přát Vaše obvyklé víno?" Zeptal se číšník.

„Jistěže."

Podívali na Bride.

„Pro mě Evian, prosím."

„Dáš si i nějaké víno?" Zeptal se jí Vane.

„Ne, voda mi postačí. Opravdu."

Číšníci jim šli po nápoje a Vane se znepokojeně zamračil.

Bride zvedla jídelníček a uviděla, že Vane tomu svému pozornost vůbec nevěnuje.

„Jak často sem vlastně chodíš?"

Nedbale pokrčil rameny. „Několikrát do týdne. Podávají skutečně dobré snídani a jejich

Bananas Foster se pro mě stal závislostí. A co ty? Byla jsi tu už někdy? "

Bolestivě jí píchlo, když si vzpomněla na Taylora a jeho dívku a jeho odmítání, když chtěla, aby ji sem vzal. „Už dlouho jsem tu nebyla, ale ano. Zbožňuji jak tady vaří. "

Vanovi se očividně ulevilo.

Bride se snažila číst menu, ale příliš se jí to nedařilo, protože z ní nespouštěl zrak. Na tom jak ji k sobě poutal a jak se na ni díval, bylo cosi živočišného a mocného.

Cítila se příjemně rozechvělá a zároveň nepochopitelně vystrašená.

Zvedla rázně hlavu. „Co je?"

„Co je?" Zareagoval na ni stejně.

„Proč na mě pořád hledíš?"

„Nemůžu si pomoci. Nejde mi do hlavy, že si opravdu skutečná. "

Z jeho slov oněměla.

Vrátili se číšníci s jejich nápoji. „Chcete si už objednat?"

Bride položila menu na stůl. „Já si dám salát Brennan bez sýru, prosím."

Číšník si poznačil objednávku.

„A?" Vyzvídala Vane.

Bride něj nechápavě podívala. „A co?"

„Co chceš ještě jíst?"

„Jen ten salát."

Vane se zachmuřil. „Bernie," oslovil číšníka. „Mohl byste nám dát minutku?"

„Jistě, pane Kattalakisi. Nemusíte spěchat. "

Vane čekal, dokud se neztratili z dohledu a pak se naklonil k ní.

„Vím, že jsi hladová Bride. Co si snědla na oběd? Polovinu sendviče?"

Jeho otázka ji načisto překvapila. „Jak to víš?"

„Byl to jen odhad podle toho, jak tvůj žaludek vyhrává."

Položila si ruku na břicho. „Neuvědomila jsem si, že jsem tě pohoršila."

Tehdy Vane zavrčel a Bride si nervózně uvědomila, že ten zvuk nebyl zcela lidský.

„Hele Bride," promluvil a jeho hlas byl hluboký a zvučný. „Budu k tobě docela upřímný.

Nemám ani jen tušení, co to tu dnes večer vlastně dělám, okej? Nikdy předtím jsem rande neměl a řekli mi, že ženy rády chodí na místa, kde se dá příjemně najíst. Grace a Amanda mi řekly, abych byl sám sebou a nepokoušel se tě klamně okouzlit. Proto jsme tady v mé oblíbené restauraci, ale pokud se ti tu nelíbí, klidně můžeme jít někam jinam a jíst, to co ti bude chutnat. "

Jeho slova a jejich význam vnesli Bride do očí slzy. „Ty jsi se někoho ptal jak se máš ke mně na rande chovat?"

Zkroušeně si povzdychl a zahleděl se na své zaťaté ruce.

„Výborně. Teď jsem tě ještě víc rozesmutnil. Promiň. Toto byl opravdu špatný nápad. Prostě tě vezmu domů a ty budeš moct zapomenout, že jsi se na mne vůbec někdy podívala."

Naklonila se k němu a uchopila ho za ruku. „Je fajn, že jsme k sobě nyní upřímní. Teď je řada na mně. Ani já netuším, co to tady vlastně dělám. Před týdnem jsem věděla, co chci. Byla jsem slušně úspěšnou podnikatelkou, chodila jsem s mužem, o kterém jsem si idiotsky namlouvala, že ho miluji a že se za něj vdám.

A pak mi jedno odpoledne rozbilo na kousky celý život. Na to se z ničeho nic zjeví muž, jako vysněný rytíř ve zlaté zbroji. Je krásný, bohatý a říká mi samé správné věci. Cítím se při něm jakoby jsem měla křídla a vždy když ho vidím, cítím se stokrát lépe. Na to nejsem zvyklá, víš? A nejsem vůbec zvyklá, že se o mě zajímá tak sexy chlap jako by jsem byla nějaká výhra."

„Myslím, že jsi nádherná, Bride."

„Vidíš?!“ Rozhodila rukama. „A opět si perfektní. Myslím, že je načase, aby sis dal vyšetřit hlavu."

Vane se cítil jejím zhodnocením maximálně uražený.

Bride se stáhla na své místo a narovnala se. „Tak bychom to mohli zkusit ještě jednou."

Podala mu ruku. „Ahoj, jmenuji se Bride McTierneyová. Ráda tě poznávám. "

Podle pohledu, který po ní vrhl, se dalo jasně zjistit, že si myslí, že ona je naopak ta, co potřebuje vyšetření hlavy. Vzal ji za ruku. „Ahoj, jsem Vane Kattalakis a umírám hlady. Povečeříš se mnou, Bride? "

„Ano Vane, s radostí."

Vane se usmál. „Okej, a toto je ta část, kdy začneme mluvit o sexu?"

Bride se neudržela a smíchem vyprskla - tak nahlas, že někteří sedící kolem se po nich rozhlíželi. Přikryla si ústa. „Cože?"

„To tvrdil Nick, že to třeba udělat, abych si ženu proklepl."

„Nick?" Nevěřicně se ptala. „Ten chodím-v-hadrech-a-řidičem-jsem-se-stal-náhodou Nick?"

Vanovy ztmavly oči. Odhalovaly nebezpečí.

„Byl k tobě neslušný, když pro tebe přišel? Jen řekni a já ho raz dva srovnám."

„Ne, ale pokud bych byla na tvém místě, od něj bych si rady o ženách nebrala."

„Proč? Stále má nějakou."

„Ano, ale umí si ji i udržet?"

„No... ne. "

„Tak na něj moc nedej."

„Dobře." Vane zavolal číšníka stojícího opodál. „Dáme si Chateaubriand Bouquetière?

Podává se pro dva a mají tady ze mě šoky, když celou porci spořádám sám. "

Bride se na něj oddaně usmála. „Velmi ráda."

Vane se podíval na Bernieho. „Jako předkrm si dáme Crepes Barbara a pak Chateaubriand Bouquetière."

„Velmi dobrý výběr, pane Kattalakisi. Velmi dobrý. "

Vane podal obsluze jídelní lístky a naklonil se k ní. „A nech si místo ještě na dezert."

„Nevím, jestli to zvládnu, ale budu se snažit. Pokud chceš ženu, která to vše zpracuje, měl by si chodit s mou kámoškou Tabithou."

Vzal ji za ruku a hladil ji jakoby pro něj byla nevýslovně drahá.

„Já nechci chodit s Tabithou," prohlásil a přitiskl si její dlaň na hladkou tvář.

„Já chci být jen s tebou."

Bride se nikdy v životě takhle necítila. Cítila se při něm žádoucí. Ohromně ženská.

Dokonce se při něm cítila drobná.

„Tak řekni, jak je možné, že muž jako ty ještě nebyl na žádném rande?"

Vane se napil vína a přemýšlel jak jí odpovědět. Nechtěl ji lhát ale také její nemohl říct, že je vlk, který vyrostl v lesích a spával v doupěti s ostatními vlky.

To by ji asi trochu vyděsilo.

„Vyrosl jsem v takové komunitě."

Znervózněla a připomněla mu králíka zaplašena do kouta. „V jaké komunitě? Nejsi jeden z těch náboženských fanatiků, co unášejí lidi a obírají je o peníze, že? "

Vane zavrtěl hlavou. Ta žena má ty nejzvláštnější nápady na světě.

„Ne, rozhodně ne. Prostě jsem vyrůstal tak jako většina lidí nevyrůstá. A co ty? "

„Já jsem vyrostla tady. Moji rodiče jsou oba veterináři. Potkali se na vysoké a po promociích se vzali. Ani není o čem moc mluvit. Měla jsem normálně, průměrné dětství. "

Vane se snažil něco takového představit. V jeho světě, ve kterém ovládali magii, přírodní živly a většinu času i sebe, se normalita velmi nevyskytovala. Záviděl Bride její lidský svět, ve kterém nemožné nebylo realitou.

„To muselo být pěkné."

„Bylo." Bride se napila vody a zeptala se. „Co dělají tvoji rodiče?"

„Vymýšlejí kreativní způsoby jak se pozabíjet." Vane se zarazil, když zaslechl, co vyslovil. Byl zvyklý tak odpovídat a dosud ho nenapadlo jak to zní.

„Ale vážně!"

Vane se nepohodlně zvrátil a odvrátil tvář.

Bride spadla čelist. On si nedělá legraci. „Proč by něco takového dělali?"

Vane se ošival a trvalo mu než odpověděl. „Je to dlouhý příběh. Moje matka krátce po mém narození utekla a otec mě chce vidět mrtvého. Takový jsem.. zde... s tebou. "

Ani nevěděla, co si má o tom všem myslet. „Toto... ehm... toto rodinné šílenství snad není dědičné? "

„Zatím se zdá, že ne," reagoval vážně. "Ale pokud to na mě náhodou přijde, máš zelenou a můžeš mě odstřelit."

Nevěděla, jestli mluví vážně či nikoliv. Najednou byla vděčná, že jsou ve společnosti a tak změnili na jiné, bezpečnější téma.

„Odkud máš tolik peněz? Podle toho, co jsi mi řekl, nepředpokládám, že je máš od rodičů, nebo ano? "

„Ne. Hodně investuji. Někdy prodávám artefakty. "

To znělo zajímavě. „Jaký druh artefaktů?"

Vane pokrčil rameny. „Ale, jakékoliv."

Číšníci jim přinesli předkrm. Bride se opřela a pozorovala Vana, jak se připravuje k jídlu.

Působil vznešeně a s příborem manipuloval po evropském zvyku.

„Víš, že na někoho, kdo vyrůstal v komunitě máš bezvadné stolování?"

Tvář mu potměněla hlubokým smutkem. „Učila mě sestra. Říkala... no, že lidé by měli jíst jako lidé a ne jako zvířata."

Bride zaslechl, jak se mu hlas při zmínce o sestře zlomil. Bylo zřejmé, že sestra pro něj mnoho znamená.

„Kde je teď?"

Tvář mu zkřivil znásobený smutek. Bolest v jeho očích byla přímo hmatatelná. „Před několika měsíci zemřela."

„Ach, Vane, to mě mrzí."

„Ano, i mě." Naprázdno polkl a snažil se vyčistit si hrdlo.

Trpěla s ním. Bride k němu sáhla a s úmyslem ho uklidnit mu pohladila konečky prstů tvář. Stočil se tváří do její dlaně a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí.

Divoký pohled v jeho očích v ní rozproudil silné chvění.

„Jsi taková heboučká," nadechl se, pak jí políbil ruku a vrátil mezi ně prostor.

„Pokud nadále budu vdechovat tvou vůni, dnes večer zde předvedeme ukázkové představení."

„A jaký druh představení máš na mysli?"

„Přehodím si tě přes rameno a unesu tě odsud, no a pak se tě znovu zmocním."

Bride se vesele zasmála. „To by ses opovážil?"

Pravda - surová a nespoutaná, v jeho očích jí byla dostatečnou odpovědí. „Pokud by ses nechala, tak ano."

Bride se vrátila na své místo za stolem a zbytek večere strávili u přátelského a bezpečného rozhovoru. Vane byl zábavný a srdečný. Opravdový skvost.

Když do sebe nacpali večeri i se zákuskem, sešli po schodech do hlavních prostor restaurace a tam spatřili Taylora a jeho přítelkyni tisknout se za stolem u dveří do kuchyně. Ani jeden z nich se nezdál nadšen.

„Jsi strašně špatný, Vane," se smíchem ho popichovala.

„No tedy, vůči tomu, co jsem mu chtěl opravdu udělat, je to nic. V této verzi alespoň stále dýchá. "

Henri jim popřál při odchodu příjemný večer. Zamířili směrem k jejímu domu.

„Chceš se projít?" Zeptala se ho. „Dnes je velmi krásná noc."

„Procházka mi nepřekáží."

Vzala ho za ruku a vedla ho k Iberville.

Vane pozoroval jak se jí těžké kaštanové kadeře a náhrdelník, který jí koupil, koupe v měsíčním svitu. Šaty obepínaly její tělo přesně na těch správných místech a jejich vrchní část ho hříšně lákala, aby zjistil jak jednoduché je vložit jí pod výstřih ruku a uchopit její prs do ruky.

V rozkroku ho zabolelo. Znovu a znovu mu do mysli vyskakovala vzpomínka na jejich společnou noc. Jak byly její doteky vřelé a něžné.

I teď po nich prahne. Vlk v jeho nitru skučel žádostí.

Bride pod Vanovým pronikavým pohledem znervózněla. Něco, na způsobu jak na ni hleděl ji připomínalo divokou šelmu. S oddaností v očích.

V některých chvílích si připadala jako kořist v jeho loveckém revíru.

Během návratu do jejího bytu toho moc nenapovídali. U brány zavolala na svého vlka.

„Nemohli ho odchytit, že?"

„Ne," uklidňoval ji Vane. „Jsem přesvědčen, že je okej. Asi někde pobíhá a užívá si pěkného večera."

„Myslíš?"

Tajemně se pousmál. „Jsem si jistý."

Bride si povzdechla. „V to doufám. Nesnesu pomyšlení, že by se mu něco stalo. "

Doprovodil ji až ke dveřím do bytu. Bride odemkla a na prahu zaváhala.

Vane sklonil hlavu, zabořil obličej do jejího pokožky na krku a nadechl se. Hřejivé ruce měl položené na jejích bedrech.

„Chci být opět v tobě, Bride." Zvedl hlavu a naklonil ji do polohy, která se podobala té, v jaké ji mívál její vlčí Vane. „Pozveš mě dovnitř?"

Bride byla zmatená. I ona po něm toužila, ale co je toto za vztah?

Nekontrolovatelně se začala smát.

Vane se zamračil. „Co je ti k smíchu?"

„Promiň mi, jen jsem si vzpomněla na to hrozné klišé: budeš si mě vážit i ráno?"

Zatvářil se ztraceně. „Lidé se po sexu nezdržují?"

„Víš, když mluvíš tak jako teď, zníš jako nějaký mimozemšťan z jiné planety.“

„Cítím se tak. A velmi.“

Jak zvláště to od něj vyznělo. „Jak dlouho jsi byl v té tvé komunitě?“

„Celý život. Odešel jsem jen před osmi měsíci.“

„Pane Bože. Opravdu?“

Přikývl na souhlas.

Divu, že neví jak se chovat na rande. Neuměla si představit žít život odloučeně od zbytku světa,

Horkou dlaní ji pohladel po rameni. „Po tom jak jsem odešel, jsem zůstal u. .. přátel v Útočišti, v baru na ulici Uršulínek. Naučili mě hodně o lidském chování, ale Amanda mě upozornila, že by jsi neocenila pokud bych na tebe šel chvaty chlapů z baru, když si vyhlédnou ženu.“

Bride se snažila odpoutat od příjemného pocitu, jehož zdrojem byla jeho ruka na její holém rameni. Krásně se jí dotýkal. Přímou v tom místě se jí obevila husí kůže. Prsa se jí napjala a toužila po dotyku.

„Jaká Amanda?“

„Hunterová.“

„Tabithino dvojče?“ Zamrkala očima.

Vane přikývl.

Wow, jak je svět malý. Ale pokud zná Amandu, tak potom se může uklidnit. Amanda, na rozdíl od své identické sestry, nebyla střelená a nekamarádila se výhradně blázny. Pokud Amanda Vanovi pomáhala, tak je jistě neškodný.

„Říkal si, že v komunitě jste s nikým nechodili. Co jste dělali, když se vám nějaká žena líbila?“

Otázka Vana rozladila. „Líbit se nemělo tam, odkud pocházím stejný význam jako tady. Nám se popravdě ani nikdo 'nelíbil'. Pokud tě někdo přitahoval, vyspali jste se spolu a šlo se dál.

Emoce jsme nikdy nespojovali s potřebami těla tak jako vy.“

„Jak je to možné? Vždyť to je v lidské povaze.“

Vane si ztěžka povzdechl. Možná to je v lidské povaze, ale ve zvířecí určitě ne. „Prostě jsme měli jiné smýšlení.“

Rozhořčeně se napjala. „Takže ty to bereš jako normál, že se se mnou vyspíš a přesuneš se k jiné ženě?“

Do prdele!

„Ne. Tak jsem to nemyslel.“ Mezi prsty vzal loknu, která se jí kroutila na rameni.

„Chci být s tebou, Bride. Jen s tebou. Chci, abys mě přijala.“

„Proč?“

„Protože tě potřebuji.“

„Proč?“

Vane zatnul zuby. Jak jí má vysvětlit tu zběsilou touhu, která volá po spoutání k družce? To nemocné šílenství, které mu nedá pokoj, dokud nejsou jedním tělem?

Nikdy nechápal, co nutí otce útočit na jeho matku. Teď mu rozuměl. Celé jeho tělo po ní prahlo. Bylo to ničivé a prudké a nevěděl, jak to má kontrolovat.

Jak se má spojit vlk s člověkem?

„Děsím tě,“ ucítil její strach. „Promiň. Raději tě nechám samotě.“

Otočil se a šel pryč.

Bride ho popadla za ruku. Byla hloupá a věděla to. Vane neudělal nic, co by jí ublížilo. Vzdal se svých zvyků, jen aby ji udělal šťastnou. Byl k ní milý.

Z čeho má vlastně strach?

Prostý fakt, že je ochoten raději odejít jí napovídal, že by jí za nic na světě neublížil.

Nepřemýšlela, stáhla ho ke svým ústům a náruživě ho políbila.

Chuť jeho rtů v ní vzbudila každický jeden hormon. Strhl ji k sobě a držel ji v ocelovém

náručí, na které neuměla zapomenout.

Jeho svalnaté tělo se třáslo nepravidelným dechem a odtrhl se od ní. „Řekni mi, abych šel, Bride a já půjdu.“

Vzhlížela do jeho měsícem ozářené tváře a v očích uviděla čistou upřímnost. „Vane, zůstaň se mnou.“

Jeho úsměv jí podlamují kolena, zaklonil hlavu a vydal ze sebe zvuk děsivě podobný vlčímu vytí.

Dříve než se mohla pohnout, ji zvedl na ruce a přenesl dveřmi dovnitř.

„Měl jsi pravdu. Nejsou mrtví.“

Markus Kattalakis odtrhl oči od ohně, kolem něhož stála jeho smečka a pohltila ho zuřivost. Poslední dva měsíce byla smečka pryč, v Nebrasských lesích, starali se o mladé a ovládali je až do doby, kdy budou za úplňku sami schopny zvládat přeskoky časem.

„Cože?“ Zeptal se jeho přímý zástupce, Stefan.

„Tvé smysly se při Vanovi a Fangovi nemýlily. Přemístil jsem se do útočiště a viděl jsem tam Fanga.“

„Proč jsi ho nezabil?“

„Nebyl sám. Byl s ním jeden z medvědů. Jejich medvědí sestra. Zdá se, že je Peltierovi mezi sebe přijali. Nedostaneme ani jednoho z nich v jejich přítomnosti. Tedy pokud nemíníme vejít s Peltierovci do otevřeného konfliktu.“

Markus nad novou zprávou povytáhl rty. Návrh to byl lákavý. Ale vlci a medvědi...

Jsou to už věky odkdy se katagariánský klan pustil do jiného. Napadnout medvědy, kteří vlastnili jedno z mála útočišť zvěrolovců, byla čistá sebevražda. Pokud by medvědi a jejich kumpáni nevybili jejich klan, postaral by se o to zbytek. Peltierovi byly všemi respektováni. Pokud by se do nich pustili, porušili by jedno a jediné základní pravidlo.

Do pekla.

„Výjimečně máš i pravdu,“ řekl Stefanovi. A i to ať jde do pekel. Musí mít hlavy těch dvou. Měl tam někoho poslat už dříve, ale byl přesvědčen, že nemohli selhat. Ledaže démoni, které poslal na Vana a Fanga by přišli se zprávami o smrti vlků.

Prostě doufal, že démoni po nasátí Vanových a Fangových schopností zdechli. Měl tušit, že takové štěstí nemůže mít.

„Budeme je muset chytit mimo rajón útočiště. Zaříd' hlídky a-“

„Otče, to nemůžeš.“

Markus se podíval na nejmladší z adoptovaných dcer, Matarinu, postávající mu za zády. Měla sotva padesát a podobala se vzezřením na lidského teenagera. Byla mladá a beznadějně oddaná dvěma pololidským synům, které zplodil se svou arkádskou družkou.

Matarina nikdy nepochopí, jaké nebezpečí představuje Vane a Fang pro jejich klan.

To však věděl jen on a hodlá si to tajemství i ponechat.

„Musí zemřít.“

„Proč?“ Zeptala se a předstoupila před něj. „Kvůli Anyi? Byla to nehoda. Víím, že by Vane nikdy nedopustil, aby umřela. Miloval-“

„Dost!“ Zahřměl Markus. „Nic o tom nevíš, dítě. Nic. Měli za povinnost přivést její potomky bezpečně do doupat a namísto toho je nechali zemřít. Nedovolím, aby taková zvířata žila, když Anya a její vlčata leží v hrobě.“

Podle záblesku v jejích očích věděl, že prokoukne jeho lež. Pomsta za Anyu byla jen jedním z důvodů, za které si zasloužili oba zemřít. Dokud Anya žila, měl alespoň jakous takous kontrolu nad svými vlčími syny.

Po její smrti budou nekontrolovatelní. Nezastavitelní. Ať při nich všech stojí Zeus, pokud se jednoho dne Vane vrátí domů.

Otočil se zpět k Stefanovi. „Vezmi Tessera a dokončit jejich ortel smrti. Zabij všechno a

všechny, co se tě pokusí zastavit. "

„A Peltierovi?"

„Pouze v krajním případě a nikdy ne na jejich území. Pokud nějakého zabiješ, skrýt tělo. Pamatuj, udělej cokoliv, co bude potřeba a jednou provždy s nimi skoncuji."

Stefan mu kývl hlavou a šel vyplnit Markusovy příkazy.

Markus se zhluboka nadechl, ale neuklidnilo ho to. Každý jeho zvířecí instinkt křičel výstrahou. Vane se dříve či později vrátí, hladový po své pomstě. Pomstě vůči nim.

Konec konců, byl synem své matky.

Pátá kapitola

Vane ji opatrně položil na postel. Neuvěřitelně si děkoval, že zaplatil stěhovákům, aby jí nastěhovali nábytek do místností. Bude mnohem jednodušší dělit se o postel než o starý gauč. Vytáhl jí z tmavých vlasů sponky a nechal jí vlny splývat kolem obličeje. Měla krásnou, dokonalou tvář. Tváří k její tváři nasával její parfém.

Bride mu stáhla z ramen sako, hodila ho na zem a rukama mu prošla po zádech. Vana posedla

prudká slast a zadržel dech. Věděl, proč nesnáší být člověkem. Pokud by se opovážil použít svou moc, oba by byli v mikrosekundě nazí. Cítil by ji. Tělo na těle.

Ale to by ji vystrašilo.

Takže udělal jen jediné, zatlačil svou moc do pozadí a použil ji jen na zakrytí svých znamení, hlavně toho na dlani. Poprvé ve svém životě bude se ženou, ne jako vlk, nebo jako bojovník.

Dnešní noc stráví s Bride jako muž.

Bride byla očarovaná Vanem, který sklouzl dolů a z nohou jí sundal boty a hned na to s perfektní zručností i punčochy. Pod prsty se jí vlnily jeho svaly a jeho jazyk se ve společném rytmu vlnil s jejím.

Mmm... jak ten muž umí líbat.

Jeho chutě by se nikdy nepřejedla. Chutnal vášnivě, živočišně a omamně.

Vzpíral se na rukou a ona mu pomalu rozepínala knoflíky na košili. Centimetr po centimetru se odhalovala jeho šlachovitá, pevná hrud'. Vytáhla mu konce košile z kalhot a rukama mu spočinula na opálené pokožce. Zbožně mu konečky prstů přešla přes jemné, mužské chloupky na hrudi a pupíku. Pak přešla na žebra.

Prohloubil polibek a Bride cítila, jak mu tluče srdce. Láskal jí rty, otíral se o její tělo způsobem, který ji vyburcoval k nejvyššímu stupni touhy.

Bride se na něj podívala a uviděla neskrývaný hlad. Jak ji může takový muž tak hrozně chtít? Jedna její část jí říkala, aby si už začala trochu věřit, ale nebylo to nedostatkem sebeúcty, proč jí to nešlo celé do hlavy. Byla realista. Muži s Vanovým vzezřením nechodí s ženami, které jsou jako ona. Prostě to tak je.

Dokonce ani Taylor nebyl tak přesvědčivý a to ji jen využíval. Nechce, aby ji opět muž ranil.

Ne tak jako on. Nechce, aby ji ranil Vane.

Klid, Bride.

Vane se nadzvedl. „Jsi v pohodě?”

„Jen se snažím přijít na to, co na mě vidíš,” přiznala se.

„Vidím krásnou ženu,” odvětil vážně, sklonil se a zaútočil na pokožku pod uchem.

„Které se laskavé srdce odráží v jejích očích a jejíž duch je bezmezný.” Opět se nadzvedl a podíval jí do očí.

„To jak jsi se dnes postavila Taylorovi ...” pousmál se a až jí poskočilo srdce. „Už nikomu nedovolíš, aby si s tebou zahrával, vid’?”

„Pokusím se.”

Přetočil se na záda a ji stáhl na sebe. Tvář měl ztemněnou něhou. Věděla, že ten obraz se jí vryl do srdce.

„Nejvíce se mi líbí, že mi dovolíš být s tebou. Že ti nemusím dokazovat svou sílu. Že proto, abych směl ležet u tebe, nemusím rány rozdávat ani přijímat.”

Zvláštní podtón jeho hlasu jí našeptal, že je to pro něj velmi důležité.

Z jaké podivné komunity to vůbec pochází? Zní to jako jedno z těch potrhnutých společenství, kde lidi tlačí k dělání podivných věcí, jen aby něco dostali.

Rukou ho pohladila po drsné a přitom jemné tváři.

„Něco z tebe, určitá část, mě děsí, Vane. Jsi si jistý, že jsi normální? ”

Tlumeně se zasmál. „Nevím, co je to být normální. Ale nikdy bych ti neublížil, Bride.” Jeho slova provázela upřímnost v očích.

„Nikdy.”

Přitáhl si její rty na své. Rukama se přesunul na její krk, rozepnul jí šaty a náhrdelník. Šperk položil na krabici vedle postele a pak jí začal laskat prsa. Dlaněmi dráždil bradavky dokud nezatvrdly. Po těle se jí rozletělo vzrušení.

Bride měla pocit, že roztaje. S žádným mužem se necítila tak jako s ním.

Ve Vanovi vřely emoce, které mu bránily v dýchání. Měl by ji nechat na pokoji. Nikdy neměl v plánu si najít družku. A přece se nedokázal přinutit odejít. Dnes klidně může otěhotnět. Poprvé od jeho dospělého života to pro něj mělo význam.

V pozadí mysli se mu vyjevil obraz Bride a jejich dítěte. Viděl ji, jak se s ním mazlí a v očích jí plane láska...

Jak by ji mohl nechat odejít?

Jak na to mohl vůbec pomyslet?

Sudičky rozhodly, že jsou si určeni. Kdo je on, že se může přít vůli bohyně?

Celý život strávil bojem. Proč by nyní nebojoval o ni? Jen jednou. Jednou. Nezaslouží si snad někoho, kdo by ho miloval?

Co když tě však nikdy milovat nebude?

Tak jako matka nikdy nemilovala jeho otce.

Ta otázka mu zůstala v srdci a vážila jako tunové závaží. Co když ji po třech týdnech, které má, nezíská?

Ne, tak nesmí přemýšlet. Získá si ji a udrží si ji.

Držel se té myšlenky, vzal ji za ruku a zavedl ji na levou stranu své hrudi, tak aby cítila tlukot jeho srdce. Nedokázal bez ní vydržet, rozepnul si kalhoty a uvolnil svou touhu.

Bride zalapala po dechu, když ji nadzvedl boky a nečekaně ji vyplnil. Bože, byl v ní. Horký, mohutný a dobyvačný.

Zakousla si do rtu a podívala dolů, na jeho spínající se boky. Vnikal hluboko do jejího těla.

Ani jeden muž nebyl při ní takový netrpělivý. Připadala si mocná. Svůdná.

Výraz slasti na jeho tváři se dotkl jejího srdce. A to bilo pro něj. Stále v ní, jí porozepínal šaty a přetáhl jí je přes hlavu.

Byla úplně nahá. Pohlédla na muže pod sebou. Košili měl rozepnutou, ale stále na ramenou.

Kalhoty si stáhl jen natolik, aby do ní vešel.

Zvedla jednu jeho ruku položenou na svém nadru a políbila ho na zjizvené klouby a pomalu se na něm pohybovala, zlehka.

Bez mrknutí jí hleděl do tváře, ústa měl pootevřená a oči temné a rozzhavené. Podle výrazu věděla, jak moc si vychutnává její tělo. Její dotek.

A to bylo pro ni to nejvzácnější.

Položil ruce na její boky a zadržel ji, přirazky začal určovat on. Ten chlap je neuvěřitelně mocný.

Ona mu ale nemínila přenechat kontrolu. Jeho výpady se prohloubily, zmocnily. Každý ji nechával rozvášněnou a nedočkavou. Uložila se na něj vrchní polovinou těla, opřela se na rukou. Její vlasy pokrývaly jejich těla a její tělo žádalo více.

Slast se v ní stupňovala, až sladce vybuchla.

Vane pozoroval její tvář ve vyvrcholení. Prošla jím prudká radost. Byla s ním a její tělo obepínalo jeho. Zaútočil na její rty a pohyboval se ještě rychleji, hledajíc vlastní slastný okamžik.

Zavřel oči, a ten okamžik přišel. Odtrhl se jí od úst a hluboko v hrdle mu zachřelo vrčení a jeho tělo se uvolňovalo.

Stále s ní spojen, Vane ji vzal do náruče a tiše ji držel pouze v souzvuku jejich bijících srdcí. Jeho tělo v orgasmu pokračovalo pár dalších minut. Rukama ji laskal po zádech a byl vděčný za klid, který nastal.

Byl to jediný mírumilovný okamžik, který ve svém násilném životě zažil. Při ní neexistoval strach. Neexistovala hrůza. Žádné zděšení, že má tu moc, aby odhalila jeho lidské srdce a pro to ho chtěla zabít.

Byli jen oni dva.

Bride se dlouhou chvílí ani nepohnula. Ležela na jeho hrudi a vychutnávala si sílu jeho

objímajících paží.

Tváří se tulila k jeho hrudi, políbila ho na plochou bradavku a svezla se z něj.

Když vstávala z postele, jemně ji stáhl za rameno zpět.

„Kampak jdeš?“

„Jdu se umýt.“

„Proč? Ani z daleka jsem s tebou ještě neskončil.“

Rozesmála se, ale vzápětí si uvědomila, že on si legraci nedělá. Rychle ze sebe svlékl košili a hodil ji k saku na zemi. Tam zanedlouho přistáli i kalhoty, boty a ponožky.

Bez šance na protest ji nadzvedl a uložil do postele. Koleny jí roztáhl nohy a uložil se mezi ně.

Bride se líbilo, když ho cítila ležet na sobě. A opět začínal být vzrušený.

Dával si na čas, prozkoumával její ústa, kousal její rty až měla jeho něžného zkoumání dost a myslela, že omdlí.

Tak zůstali po zbytek noci. Tvář ke tváři, tělo k tělu. Bride nic podobné nikdy nezažila. Vane měl více výdrže než všichni chlapi o kterých slyšela. Před úsvitem byla úplně vyšťavená a usnula uložena v jeho náručí.

Vane spal klidně, tiskl si ji k sobě zády a nohu měl vklíněnou mezi jejími stehny.

Toto se nazývá nebem. A poprvé po dlouhé době pocítila, že k někomu patří. Že ji někdo chce. Vanovi bylo jedno, že není hubená. Nezáleželo mu na tom, že spí na rozpadající se staré posteli v malém bytě.

Zdálo se, že je šťastný prostě, když je s ní.

A to bylo na tom všem to nejkrásnější.

Vane potichu ležel, objímal Bride a naslouchal její jemnému chrupkání. Z její vůně se mu točila hlava. Necenil si nic víc než její vůni smíchanou s jeho vůní. A následně na druhém místě byl pocit, jak ji drží v náručí.

Byl unavený a bez sil. A do poslední kapky si ten pocit vychutnával. Podíval se na její ruku a na své dlani odstranil krycí magii a zviditelnil své znamení.

Vyvolení druzi.

Přiložil své znamení k jejímu a proplétal si s ní prsty. Budou se muset milovat se spojenými rukama, podle zvyků, které znamenají dovršení rituálu spojení.

Bride ho musí přijmout.

A on se jí bude muset se vším přiznat.

Do místnosti vnikaly první paprsky úsvitu a jemu to nepřišlo až tak hrůzostrašné.

Zavřel oči a nechal nad sebou zvítězit spánek. Po dlouhých měsících se mu nezdály žádné noční můry. Vnímál jen klidný spánek své družky uložené hned vedle něho.

Co se však stane, když jeho družka zjistí, že není mužem, za kterého se vydává?

Bude moci akceptovat vlka pobývajícího v jeho nitru?

Nevěděl, ale slíbil si, že k ní bude upřímný. Když se Bride probudí, vyjde s pravdou ven.

Jen doufal, že pro upřímnost ji navěky neztratí.

Bride se probudila čtvrt hodinu po otevíracích hodinách jejího obchůdku. Odtrhla se od Vana a on ji vteřinu před tím než se probudil, k sobě podvědomě přitáhl zpět.

Oříškovězelené oči se otevřely a na to se i pod přívalem ranního slunce šířícího se přes okna zavřeli.

„Kolik je?“ Zeptal se, hlas měl hluboký a chraptavý.

„Čtvrt na deset.“

Rukou si promnul tvář a zamručel.

Bride se usmála. „Nejsi ranní ptáček?“

„Ne," zachraptěl a přetočil se na záda. Dlouhé předloktí hodil přes oči a zablokoval světlu přístup k očím.

Bride se musela zhluboka nadechnout, pokud chtěla přežít pohled na něj, nahého, ležícího v její posteli. Přikrývku měl zmuchlanou kolem těla, sotva mu zakrývala dlouhé, mužné nohy. Hrud' měl úplně odkrytou a ukazovala světu svaly na břiše, hrudi a ramenou. Tmavé strniště dodávalo nebezpečně krásný zbojnický ráz jeho tváři kolem níž se kroutili dlouhé zvlněné vlasy.

Božítku, je k nakousnutí.

Ruku z tváře vytáhl na čelo a zamžoural na ni jedním okem. „Spali jsme jen čtyři hodiny, proč už vstáváš?"

Natáhla na sebe růžový župan bez postavení se z postele. „Mám zaměstnání."

Zvedl ruku a prsty se zabořil do jejích vlasů. "Máš ty vůbec někdy volno?"

„Pouze pokud máme z Tabithou babskou jízdu a jen pokud někdo z jejích lidí za mě může přijít zaskočít. No a neděle mám samozřejmě zavřené. Kromě toho, ne."

Políbila ho na ruku a pak mu ruku odstrčila. Nechal ji padnout na postel a nebránil se.

Vstala, nechala ho v posteli a šla do sprchy.

Vane spokojeně ležel a poslouchal tekoucí vodu ve vedlejší místnosti. Celé tělo ho po včerejší námaze bolelo, ale vyžíval se v tom, že bolest nepochází z podrápaných zad, hrudi a ramen.

Minulé noci se s Bride úžasně bavili a zábava v jeho životě bolestně chyběla.

Zakřenil se kvůli prudkému slunci.

Nesnáší rána.

Přinutil se zvednout z postele, nasoukal se do kalhot, vytáhl zip ale s knoflíkem se nenamáhal a šel do kuchyně. Bride ráda snídala dva tousty s marmeládou.

Dokud se chléb opékal, oloupal jí grep a posypal ho vrchovatou lžící cukru. Do sklenice jí k snídani nalil pomerančový džus.

Na tousty právě natíral marmeládu, když vyšla z koupelny a spatřil ji jak na něj němě civí.

„Co je?" Zeptal se, rozpačitý její zamračenou tváří.

„To je tvoje snídane?"

Vane se zaksichtil. „Ani za svět. Já si osmažím slaninu. "

„Jak tedy víš, co ráda jím?"

Vane se zasekl. Uvědomil si, že mužský Vane přece nemůže vědět to, co ví vlčí Vane.

Naprázdko polkl a potřásl rameny. „Otevřel jsem ledničku a viděl marmeládu a grep. Hodně lidí to snídá, tak mě napadlo, že by sis dala i ty."

Zdálo se, že jeho důvod přijala. Stáhla si z vlasů ručník a převésila ho přes židli.

„Děkuji," a políbila ho na tvář.

Vane zavřel oči a tělo mu v momentě ztvrdlo. Bez delšího přemýšlení ji vzal do náruče a přál si úplně jiný polibek. Rty zabloudil na její krk, rozvázal jí župan a přitiskl její nahé tělo na sebe.

Bride zasténala. Cítila jeho chladné, pevné tělo opět těsně u sebe. Rukou mu klouzala po tvrdých zádočných svalech a pod prsty nahmatala jizvy. Strništěm ji jemně škrábal po pokožce.

„Pokud v tomhle budeš pokračovat, nikdy obchod neotevřu."

„Nech ho tedy zavřený a zůstaň se mnou."

Rukama mu objala hlavu a nechávala ho rejdit jazykem v její jamce na hrdle. „Nemůžu."

Odtáhl se. „Vím. Za pokus to stálo." Pustil ji a upravil jí župan. „Nasnídej se."

Bride si sedla za vyvýšený malý barový stůlek a Vane se věnoval přípravě své slaniny.

Odkusovala si z toastu a pozorovala ho při práci.

„Máš kuráž pokud smažíš slaninu bez trička. Nebojíš se, že se spálíš od oleje?"

Vane trhnul ramenem. „Vždyť to ani nebolí."

Zamračila se, když spočinula zrakem na mnoha jizvách. „Vane, jak jsi přišel k tolika jizvám?" Vane dumal, co jí říct. Nebyla připravena na pravdu-že jsou to jizvy z nespočetných bojů, kterými za čtyřista let prošel v potyčkách s arkády, kteří si mysleli, že je katagariánský Zabiják. Pokud šlo o to, je to úplně fuk, protože Arkádi jsou přesvědčeni, že každý Katagarián je Zabiják. Že jsou od toho, jak bojoval s vlastní smečkou, aby ubránil bratra. Že některé jsou od vlčic, s nimiž byl.

Některé pocházely z bití, které utržil.

„Můj život nebyl lehký, Bride," promluvil tiše a na pánvi přetočil plátek slaniny. Otočil se k ní a dokončil: „Nikdy jsem nedostal nic, za co bych nemusel zaplatit masem a krví. Kromě tebe."

Bride nehnutě seděla spoutaná zeleným pohledem. Něco v jeho upřímném pohledu zachytila. Bezbranně se před ní otevřel. Cítila to.

Bože, bylo by tak snadné milovat tohoto muže. Nic od ní nechtěl a sám jí úžasně hodně dával. Ten moment jí připadal nadpřirozený. Neznala nikoho jako on.

Je to příliš snadné.

Ze zákoutí hlavy se jí ozýval uštěpačný hlas. Nic není dokonalé. Nic není tak jednoduché.

Musí na něm být něco, co nevidí. A co když tam nic jiného není?

Co když je opravdu takový, jak se zdá? Nedokázala v jeho chování prokouknout žádný klam. Možná to bude tím, že tam žádný ani není.

„Děkuji za minulou noc, Vane."

Kývl hlavou a naplno se věnoval své slanině. Složil ji z pánve na talíř, vypnul sporák a přinesl si talíř na stůl.

„Chceš?" Nabídl ji.

Bride si vzala dva křupavé plátky a Vane si nalil sklenici džusu. Společná snídaně jí přišla krásné důvěrná. Nevěděla čím to bylo, ale za pět let chození s Taylorem nic podobného tomuto ránu nezažila. Byl to nádherný pocit.

Rychle se najedla a vstala od stolu.

„Já to udělám," zastavil ji, když zamířila k dřezu s nádobím. „Jdi se připravit a já uklidím."

„Jsi příliš úžasný, abys byl skutečný," políbila ho na vrch hlavy a hnala se ke svému provizornímu šatníku.

Vane se snažil nešpehovat Bride při oblékání, ale nemohl si pomoci. Vzrušil se jen při pohledu, jak si obléká spodní prádlo a šaty.

Potřásl hlavou a uvědomil si, že Bride nenosí kalhotky. Nosívala dlouhé volné šaty v tmavých barvách nebo v černé. Na nohy obula baleríny a přečesala si vlasy a stočila je do rozčuchaného culíku.

Vana její úkony přímo fascinovaly. Její ranní rutina se skládala z tolika malých detailů.

Například jak si nanáší make-up a pak pudr na obličej. Jemné pohyby spirály a nanášení rtěnky na rty.

Miloval, jak se umně obléká a upravuje vlasy.

Bride přestala v přípravě a setkala se v zrcadle s jeho pohledem. „Něco nesedí?"

Vane zavrtěl hlavou. „Jen přemýšlím, že jsem strašně rád, že nejsem žena. Neumím si představit, jak by jsem toto podstupoval každý den."

Usmála se na něj a jemu změklo srdce.

Když byla hotová, popadla klíče a pospíchala ke dveřím. „Zamkneš?" Požádala ho.

Vane přikývl.

Poslala mu vzdušný polibek a zůstal v bytě sám. Slyšel, jak venku cestou k obchodu volá svého vlka.

Ušklíbl se. „Musím jí to říct."

Čím víc to bude odkládat, tím to bude těžší.

„Fajn. Řeknu jí to.“

Nejdříve se ale osprchuje.

A oblékne.

A uklidí.

O hodinu později Bride již vysávala svůj obchůdek, ale najednou se jí na zátylku zježili chloupky.

Otočila se a očekávala, že někoho uvidí stát jí za zády.

Nikdo tam nebyl.

Protřela si krk a rozhlédla se. Ten pocit nezmizel. Byl téměř d'ábelský.

Jaké divné, ne?

Mračíc se přešla k oknům a vykoukla na ulici. Ani tam nikdo nebyl.

„Bride?“

Vykřikla a otočila se tváří k Vanovi vycházejícímu ze zadní místnosti.

Zrychlil krok a zachytil ji. „Jsi v pořádku?“

Bride se nervózně zasmála. Taková dětinskost. „Promiň. Neslyšela jsem tě vejít. Jen si mě překvapil.“

„Určitě to je jen tím?“

„Jen tím,“ řekla a zhluboka se nadechla.

Vane měl oblečené jen černé kalhoty a košili. Sako si asi nechal u ní v bytě. O krok od ní ustoupil a opět se tvářil rozpačitě.

Ó Bože, už to přichází...

„Už se musíš vrátit ke svému životu, co?“ Snažila se být odvážná, i když celá její bytost chtěla plakat.

„K jakému životu?“ Její otázka ho zmátla. „O čem to mluvíš?“

„Není přesně tohle ta chvíle, kdy mi řekneš, jak jsme se skvěle bavili, ale s tím je konec?“

Jeho zmatek jen narostl. „A to bych teď měl říct?“

„No, ne. Tedy, nevím. Nesměřoval si přesně k tomu?“

Vane zavrtěl hlavou. „Ne. Jen jsem ti chtěl říct, že já jsem ...“ nedokončil, přes Bride podíval na dveře, kterými dovnitř vešly dvě ženy.

Vane od ní odstoupil a Bride šla zákaznice přivítat. Začala se s nimi mluvit, ale očima neustále tikla k Vanovi stojícímu u pultu.

Zaměstnávalo ji balení šperku a vystavování platby. Byla si jistá, že Vane s ní chce mluvit.

No když zákaznice odešly, vešly další tři.

Vane sledoval jak Bride ukazuje zájemkyním zboží. Musí s pravdou ven, ale to poslední po čem touží je mít svědky při doznání, že se mění na vlka.

Vešli další lidé.

Je to čím dál tím horší.

Mohl by ty ženy svými schopnostmi donutit odejít, ale nechtěl se Bride míchat do povinností.

„Počkám venku,“ řekl, právě když t'ukala do kasy.

„Jsi v pohodě?“

„Jasně. Budu venku vzadu.“

Přešel ke skladu a zadními dveřmi vyšel na dvůr.

Sakra.

„Je to fajn,“ vydechl. Bude mít spoustu času promluvit se s ní. Jen musí s tajnostmi co nejdříve skoncovat.

„Vane.“

V hlavě zaslechl hluboký, chrčivý hlas a po zádech mu přeskočila zimnice.

Ztuhl a zděšeně přešel k bráně, kde uviděl něco od čeho mu celé tělo zledovatělo. Po Iberville se procházelo to poslední zvíře, které by čekal.

Fury v jeho lidské podobě.

Fury byl stejné výšky jako Vane. Na ramena mu sahaly světlé vlasy, které nosil svázané do ohonu. Oči měl o odstín tmavší než tyrkysová. Oblečený byl do vypasovaných modrých džínů a černého trička s dlouhým rukávem.

Vlk k němu mířil se smrtelným, dokonale vypočítaným krokem. Celé jeho tělo sršelo silou a mocí. Byl jedním z mála vlků, jež Vane neviděl v boji.

Ne že by si netroufl Furyho porazit. Byl přesvědčen, že by ho zvládl. Fury ale není typ vlka, který bojuje férově. K jeho metodám dříve patřilo plížení se k oběti, jemuž ve spánku rozpárá hrdlo.

Ve Vlkově očích zazářilo ohromení, když od Vana skočil očima k místu, kde v obchodě stála Bride.

„Začínáš být nepozorný, adelfos.“

„My nejsme bratři, Fury. Co tady sakra děláš?“

Jeho úsměv nabral d'ábelský výraz. „Chtěl jsem tě varovat, že tvůj otec už ví, že jste s Fangem naživu. Jsem jedním z těch, které vybrali, aby vás zabili.“

Vane se napružil.

„Klid, pokud bych tě chtěl zabít, už bych dávno zaútočil.“

„Proč jsi to neudělal?“

„Jsem ti dlužníkem, vzpomínáš si?“

Pravda. Zachránil Furymu život, strašně dávno, hned po tom jak Fury přišel do jejich smečky.

„Se splacením sis dal načas.“

Pokrčil rameny. „No, lepší později než vůbec.“

„Nerozumím, proč jsi zradil smečku a mně jsi přišel pomoci.“

Rty mu křivil jedovatý úsměv. „Protože to starého nasere. Nesnáším ho, on nesnáší mě, takže se zdá, že jsem tvůj nový nejlepší kamarád.“

„Proč ho nenávidíš?“

„Mám na to své důvody a ty jsou moje a nerozhlašuju je.“

„Proč si pak celá ta staletí zůstal ve smečce?“

„Znovu, - mám své důvody.“

No jo, Fury je divné stvoření. „Když zjistí, že jsi mě upozornil, zabijí tě.“

Vlk nonšalantně trhnul ramenem. „Každý jednou zemře.“

Bride obešla pult, ale změnila směr, když vešly nové zákaznice. Fury nadzvedl obočí, nasál do nosu vzduch. Oči se mu prudce rozšířily. „Jsi spáren.“

Vane ho chytnul za hrdlo a hodil jím o nejbližší budovu.

„Klídek, Vane.“ Ta bestie vůbec neměla strach. Fury byl sice překvapen, ale klidný.

„Tvé družce neublížím, ale Stefan a ostatní ano.“

Vane o tom neměl pochyb. Stefan by se vzdal obou svých koulí, jen aby mu mohl ublížit.

„Kdo loví?“

„Já, Stefan, Aloysius a Petra.“

Vane zaklel. Všichni byli vůči němu osobně předpojatí, zejména Petra, která ho začla nenávidět, když ji odmítl po námluvách a pak se postavil do jejího vztahu s Fangem. Pokud se dozvědí o Bride, bez váhání ji zabijí - jen aby mu ublížili. To by se stalo, kdyby byly šetrní. Mužská část jeho smečky by udělala horší věci, kdyby ji dostali do rukou.

Kdykoliv se vlk vzpříčí smečce, smečka na něj zaútočí mučením jeho družky.

Vane by je pozabíjel pokud by tak ublížili Bride. Všechny.

„Dáš svou ruku laskavě dolů z mého krku nebo ti musím nejdřív vrazit?“

Vane zvažoval, ale pustil ho.

"Díky," Fury zavrčel a narovnával si pomačkané tričko. „No," začal a hlas měl bez špetky

citu. „Nikdy jsem s tebou ani Fangem neměl problém, to víš. Vlastně jste vy dva byli jediní, které jsem snesl. Umím si představit, jaké je to pro vás dva po Anyině ztrátě těžké.

Nezasloužíš si tyhle pletky jen proto, že se tvůj fotr bojí, že mu ovládneš smečku."

Vane zaklel. „Mně už víc na smečce nezáleží."

„Vím. Věř nebo ne, nenávidím nespravedlnost stejně jako ty. Nechci se dívat jak jediné dvou vlky, co stojí ve smečce za to, zabijí. "

Nečekané slova. Ale Fury byl celý jiný, smečce se stranil ještě víc než Vane. Tento vlk se na nikoho nespolehal. Nikomu nedůvěřoval.

Fury se otočil k odchodu.

„Fury počkej."

Vlk se k němu otočil se staženým obočím.

„Děkuji za varování."

Fury mu beze slova kývl hlavou k přijetí poděkování.

V té chvíli Vane pocítil k vlkovi jakýsi příbuzenské souznění. Ještě k tomu byl Furyho dlužníkem a Vane vždy všechny své závazky splácí do puntíku.

„Kam teď půjdeš?"

Fury nedbale pokrčil ramena. „Ani nevím. Myslím, že je teď ze mne vlk samotář." Potichu zavyl. „Klišé jako prase, ne?"

Tomu vlkovi vážně hrabe.

Vane se podíval na Bride přes okna na obchodu a sevřelo se mu srdce.

„Můžu ti důvěřovat, Fury?"

„Ne," odvětil otevřeně, bez váhání. „Jsem vlk a vždycky budu dělat to, co je pro mě nejlepší. Proč? "

Vane váhal. No nemá na výběr, musí se s ním spojit. „Protože pár týdnů budu potřebovat pomoc. Nemohu být na dvou místech najednou."

„Wow," nevěřícně zapískal. „Ani mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy požádá Vane Kattalakis o pomoc jinou živou bytost."

Vane si jeho sarkasmu nevšímal. „Pokud mi pomůžeš, dokud se s Bride zcela spaříme nebo rozejdeme, postarám se, aby si už nikdy nemusel být lovcem cizí smečky."

Fury neřekl ani slovo.

„Já vím jaké to je být sám, Fury," hlas ho zradil a odhalil před vlkem jeho vlastní bolest a slabé místo. „Pomoz mi a já se ti zapřísahám za bratra."

Něco takového se neslibuje snadno. Krevní přísaha loajality je téměř stejně závazná jako přijetí životního druha. Je to neprolomitelná přísaha. Fury nemá na zemi nikoho jiného. Celá jeho rodina je mrtvá a k nim přišel jako mladý, vystrašený, nezkušený vlk.

Fury se podíval mimo Vana a přikývl. „Dobře Vane. Udělám to. "

Vane si doslova vydechl a natáhl k němu ruku. Cítil se jako by uzavíral smlouvu s Luciferem.

Fury mu po krátkém zaváhání rukou potřásl. „Tak co ode mne potřebuješ?"

Vane viděl jak Bride zamířila dozadu a blížila se k nim. „Teď zrovna potřebuju, aby si předstíral, že si mnou - jako vlk. Byl jsem u Bride jako zvíře, hlídal jsem ji, ale teď jsem s ní jako člověk. Musí se kolem ní však motat i její domácí zvíře, aby nepojala podezření." Zvláště teď se už neodváží Bride říct pravdu, dokud se nezbaví lovců.

Fury se zachechtal. „Je sakra dobře, že jsme oba bílí lesní, co?"

„Jo. Mohl by ses teď přeměnit? "

Fury odešel Bride z dohledu a proměnil se ve vlka. O sekundu už stál při Vanovi a zvedl mu nad nohou zadní tlapu.

„Jen do toho, Fury a udělám z tebe holku."

V hlavě slyšel Furyho smích. „Au," Fury se s ním spojil telepaticky. „Mimochodem, zapomněl jsem ti říct, že ostatní vědí, že Fang je v Útočišti."

Vanem znovu proběhl mrazivý třes. „Co??"

„No jo. Tvůj otec jim řekl, aby na něj neútočili, dokud je v blízkosti medvědů. Ale když zůstane sám ... "

„Pohlídáš Bride!"

„C-"

Vane se hned přemístil do baru.

Fury seděl na chodníku, a byl úplně mimo z toho, co by měl asi udělat.

„Vane?"

Žádná odpověď.

Šlak aby to trefil. Jako vlk nemůže Bride vysvětlit, kam se Vane poděl a určitě nechce padnout do rány ženské, které se ztratil chlap.

Toto si od Vana nezasloužil.

Vrátil se do lidského těla, rychle shrábnul šaty z ulice a začal se do nich soukat. Narozdíl od Vana jeho síla nebyla magická ale spíše fyzická. Ovládal magii ale ne tak dokonale jako Vane. Pokud by se například pokusil obléci pomocí magie, měl úspěšnost padesát na padesát, že skončí jednotlivé kousky na správném místě. Takže pokud nechtěl skončit navlečen v ponožce místo v tričku, musel se oblékat po staru a jen se modlit, aby nikdo nezpozoroval jeho holý zadek na rohu ulice.

Když se dostala k rohu Bride, byl úplně oblečený, kromě bot.

Trochu se zarazila, když ho uviděla na chodníku nazouvat si boty.

„Měl jsem v ní kamínek," omlouval se přibližně. Ani lži nebyly jeho silnou stránkou.

„V obou botách?" Zeptala se.

„To našťve, co?"

Pochybovačně na něj koukla a přes jeho rameno přezkoumala dvůr za jeho zády.

„Pokud hledáš Vana, není tady."

„Znáš ho?"

„No jo."

Probodávajícím se na něj podívala. „A ty jsi kdo?"

„Fury."

„Fury? Bestie? "

„Vím, vím. Moje máma byla na creku, když mě dala pokřtít. "

Najednou měl podle výrazu na její tváři pocit, že měl raději držet klapačku.

„A-ha," Bride od něho začala ustupovat.

Fury naopak udělal krok jejím směrem. Začala být vystrašená, cítil to z ní. „Je to v pohodě, vážně. Neublížím ti. Vane mi řekl, abych na tebe dohlídnul, dokud se vrátí. "

„Kam šel?"

Fury zpanikařil. Aby porazilo lidi s jejich inkvizitorskými otázkami. V hlavě mu vyskakovaly všemožné lži, ale každé by Vana pravděpodobně dostalo do kaše, tak se uchýlil k tomu, které by ji nemuselo urazit. „Šel močit."

Bride celá zrudla a Fury si uvědomil, že to byla pěkně debilní odpověď.

„Odkud jsi přišel?"

Jako kdyby jí mohl říct. Kdyby prohlásil, že se teleportovat před hodinou do New Orleansu z Nebrasky, běžela by volat policajty.

Tak ukázal na ulici. „Odtud."

A byla ještě nervóznější.

Fury se na ni vesele zašklebil a doufal, že to nevypadalo vražedně. Nebyl zvyklý pokoušet se uklidňovat lidi ve svém okolí, tak aby se ho nebáli. Normálně z něho měli od strachu mokro v kalhotách.

Divná změna.

„Čestné slovo, jsem neškodný."

„A věřit bych ti měla proč?"

Nastalo ticho a nakonec doufal, že ji svou odpovědí uklidní. „Jsem Vanův bratr a nakopal by mě, pokud bych ti ublížil."

Bride zírala na cizího, podivně pěkného muže. Navzdory jeho tvrzení na něm bylo cosi nezpochybnitelně nebezpečného. Vypadal jako muž, který nemá problém někomu rozpárat hrdlo a pak se na tomu ještě smát. „Nepodobáš se Vanovi."

„Vím. Já jsem po mamince a Vane po tatínkovi. "

„A-ha."

Fury vzdychl a položil boty na zem. „Víš, já jsem k ničemu, když jde o společenské věci, jo? Tak prostě předstírej, dokud se Vane nevrátí, že tady nejsem. Já tě budu hlídat, ty mě budeš ignorovat a klapne nám to. Co ty na to? "

Bride nevěděla. Ten muž způsobil, že chtěla utéct dovnitř a zamknout se tam před ním. Může mu důvěřovat?

„Bride? Přijdeš mi sem pomoci? "

Ohlédla se. Ve dveřích obchodu stála její stálá zákaznice s šaty v rukou. „Jistě, Tereso. Hned jsem u tebe," odvětila a spěchala od podivína na ulici.

Fury si nazul boty a šel těsně za ní.

„Co to děláš?" Ptala se, když vešel v jejím závěsu až do obchodu.

„Dohlíží na tebe. Nevšímej si mě. "

Jen velmi těžko se dá nevšímat někdo, kdo je od ní o řádný kus vyšší a rozhodně děsivější.

„Jak dlouho se Vane zdrží?" Ptala se a přešla přes celý butik.

„Netuším, asi se mu to tam zkomplikovalo. Možná má něco s měchýřem. Nejsem si jistý. "

Bride se na něj zaksichtila.

Vypadal, že je celý nesvůj. „Prostě sklapnu a budu se tvářit jako sto čertů. V tom jsem nejlepší. "

A tak i učinil a Bride s ním musela souhlasit. Když byl zticha, byl zastrašující. Musela přiznat, že je to jeho velmi silná stránka.

Vane se zhmotnil v domě Peltierových, rovnou před dveřmi Fangova pokoje. Stál nehybně a naslouchal.

Zbystřil.

Necítil nic rušivého, ani nikoho cizího. Nezaznamenal žádnou fyzickou hrozbu ani pro sebe ani Fanga.

Vše bylo v normálu.

Uvolnil se, otevřel dveře a viděl Fanga přesně tak jak ho nechal. Ležel sám na posteli.

Vane vešel pomalu dovnitř. Chtěl se ujistit, že je bratr v pořádku.

Přešel k posteli z té strany, kde ležel Fang nehybně, bez jakéhokoliv pohnutí. Vanovi se stáhlo hrdlo. Nevypadalo to, že Fang dýchá.

„Bože, ne," strásla ho hrůza.

Vane popadl bratrovo vlčí tělo a ten okamžitě vrčivě zaskučel. V pěstech sevřel jeho kožich.

„Aby tě porazilo, ty zasně, " rozzlobeně po něm štkal Vane. „Opovaž se mi zemřít a já ti přísahám, že tě zabiju."

Fang po něm cvakl zuby a Vane ho pustil. Fang se svalil zpět na postel a stále zůstal v kómatu.

„Fangu, poslouchej mě. Otec ví, že jsme tady a poslal na nás komando. Tak vstávej, vlčísko. " Nepohnul se. Ležel a prázdno hleděl do neznáma.

„No tak, Fangu, toto si nezasloužím. Nevím, jak ti mám pomoci. I mně Anya chybí..."- otočil bratrovu hlavu tak, aby si hleděli do očí- "a chybíš mi i ty."

No jeho bratr stále nereagoval.

Pak za sebou ucítil zvláštní vlnění vzduchu. Hodil pohledem za sebe a spatřil za sebou

vyzubeného Stefana.
Vane bez zaváhání zaútočil.

Šestá kapitola

Vane popadl Stefana kolem pasu. Přes tvrdé dubové dveře přelétli na chodbu dvě těžké těla. Aimee Peltiérová od nich ustoupila a začala křičet o pomoc. Vane zvedl Stefana ze země a začal ho tvrdě a zuřivě mlátit. Stefan neútočil, změnil se na vlka a běžel ke schodům. Vane vystartoval za ním. Dříve než se Stefanovi podařilo doběhnout dolů, kolem krku ho chytil Wren, který skočil mezi ně, a vlekl ho zpět na chodbu. Stefan zavrčel a pokoušel se Wrena kousnout. Leopard ho držel bez náznaku námahy a Vane se divil. Ani netušil, že mladý, tichý Katagarián je tak silný. Ze své ložnice na konci chodby vyšla Nicolette. Vane se držel mimo a zuřivý rozčilením. Aimee utíkala k matce. Wren stisk zesílil a vrčící vlk si nevěděl rady.

„O co tady jde?“ Zeptala se Nicolette.

Vane ukázal k vlkovi. „Byl ve Fangově pokoji.“

Stefan skočil do lidské podoby, na tělo si přičaroval šaty a pak od sebe Wrena odstrčil.

Wrenův nehlesl, no výraz tváře sliboval Stefanovi pohromu, pokud po něm ještě jednou sáhne.

Krutý pohled Stefana o cosi zchladl a od leoparda odstoupil.

„Nic jsem nedělal. Jen jsem kontroloval, jestli tady opravdu jsou.“ Stefan na Vana křivil ústa.

„To Vane zaútočil.“ Otočil se k Nicolette a tvářil se téměř úctyhodně. „Myslel jsem, že je proti pravidlům Útočiště, aby na někoho útočili bez provokace.“

Vane zúžil oči a pochopil kam míří. Pozdě si uvědomil, že mu skočil do pasti. Byl chytřejší než si o něm myslel.

„Vane?“ Nicolette se na něj podívala. „Je to, co říká pravda? Tys na něj zaútočil?“

„Přišel zabít Fanga. Víš, že je to pravda.“

„Ale napadl ho?“

Vane ztuhl a podíval se na Stefana. „Udělal by to, kdybych ho nezastavil.“

„Kdo zaútočil první? Ty nebo on?“ Mlela Nicolette pořád totéž.

Vanův hněv přerostl nad kontrolovatelné meze. „Kdo proboha jsi? Nějaký posraný právník?“

„Pozor na jazyk, Vane,“ upozornila ho Nicolette příkře. „Já jsem tady nejvyšším zákonem a to víš.“

Vane se omluvil, i když se musel kousat do jazyka.

Wren se na něj povzbudivě podíval a Vane vyrozuměl, že on by se také do Stefana nejraději pustil. Vanovo tělo na to bylo připraveno ale držel se.

Nicolette zvedla bradu a prikývnutím přijala omluvu.

„Teď chci slyšet jak to bylo doopravdy. Kdo zaútočil první?“

Vane chtěl lhát, ale Nicolette by to vycítila a tím by všechno jen zhoršil. „Já.“

Zavřela oči jakoby ji pravda ranila. Když je otevřela, viděl jak moc ji mrzí, že musí říct, to co musí. „Pak nemám jinou možnost, pouze tě odsud vykázat, Vane. Mrzí mě to.“

Stefanovi oči zajásaly.

V té chvíli je Vane nenáviděl všechny stejně. Takhle to tedy skončí. Zabránili mu chránit bratra.

„Fajn," procedil skrz stisknuté zuby.

Vane zamířil do Fangova pokoje a šel pro bratra. Aimee mu skočila do cesty, zabouchla za nimi dveře a odřízla mu přístup k posteli.

Pokusil se ji obejít, ale nepustila ho.

„Vane poslouchej mě. Maman je jen našťavaná. Dej jí čas-"

„Ne, Aimee," promluvil tiše. Byl rozružený a dělal co mohl, aby si svůj hněv nevyžil na ženu před sebou.

„Znám pravidla a porušil jsem je. Tvá matka mi to nikdy neodpustí a ty to víš. "

Aimee rozpažila ruce a bránila mu v cestě k bratrovi. „Nech Fanga tady," trvala na svém.

„Ty i já, dokonce i Maman víme, o co Stefanovi jde. Postarám se, aby nebyl Fang sám.

Zůstanu u něho během dne i v noci, každou vteřinu. Nikdo mu v Útočišti neublíží. "

Její nabídka ho zmátla. Nechápal, proč medvědici trápí, co s nimi je.

„Proč?"

Bledé oči měla něžné a milé, podívala se na Vana a ruce spustila k tělu.

„Protože si nikdo nezaslouží, aby mu ubližovali tak jako vám dvěma. To co udělali, bylo kruté a nespravedlivé. Udělili vám lidský trest a ne zvířecí. Ztratila jsem bratra a proto z první ruky znám bolest, která po ztrátě vaší Anyi zmaří tvé srdce. Nenechám Fanga umřít. To ti přísahám."

Podívala se mu na ruku, kde se skrývalo jeho znamení a podívala se na dveře, vylekaná, že někdo poslouchá. Ztišila hlas.

„Teď máš někoho jiného, kdo potřebuje tvou ochranu. Fang by v takovém stavu představoval pro tebe problém. Jdi a chraň ji. Zavolej mi kdykoliv, ve dne v noci, a já ti řeknu jak je na tom bratr. "

Vane ji vzal do náruče a jemně ji stiskl. „Děkuji ti, Aimee."

Poplácala ho po zádech. „Není za co. Teď běž a doufám, že z toho vlka vytlučeš duši. "

Bolavě se zasmál, pustil ji a vrátil se na chodbu.

Stefan ho zdviženým obočím vyzýval k útoku.

Vane není hlupák. Ublíží mu, to je pravda, ale nebude to na Nicolettině území.

Obrátil se k Nicolette. „Fang neporušil žádné pravidlo. Může zůstat a bude v bezpečí, že?

Řekl to tak, aby Stefan pochopil.

Nicolette přikývla a velevýznamně se podívala na klejícího Stefana.

„Je pod naší ochranou a postaráme se o něj. Nezkříví se mu vlas na hlavě. "

Výraz na Stefanův obličej byl k nezaplacení. Vanovi jeho pohled prozradil, že ještě zdaleka není po všem.

Tak do toho.

Vane se vydal ke schodům.

„Není konec," zavrčel Stefan.

„Znám to klišé," lehce si ho dobíral Vane a před schody zastavil. „Neskončí to, dokud jeden z nás nebude mrtvý." Výsměšně na Stefana mrknul. „Jen pro pořádek, já to nebudu."

Stefan zuřivě zavrčel, ale moudře se držel na místě.

Vane zamířil k východu. Stefan vykročil za ním, ale zastavil ho Wren.

„Pravidla útočiště," upozornil ho potichu.

„Vane dostal právo na bezpečný odchod. Pokud se ho pokusíš sledovat, budeš kulhat... navěky. "

Vane dumal, co dělat. Báł se přiblížit k Bride, když věděl, že mu za zády bude čmuchtat Stefan a přivede ho k ní. Na druhé straně se báł nechat ji samotnou.

Zejména s Fyrym.

Sama nemá šanci se jim ubránit. Zamrazilo ho, když si představil jizvy na matčině tváři a krku. Utržila je při boji s otcem a jeho Tessar. Tessar byla malá skupina vlků - cvičených žoldáků a zvěďů. Obvykle povraždí vše, co se jim dostane do cesty.

Zabil by každého, kdo by se dotkl jeho Bride. Nikdo jí nikdy neublíží. I když ho nepřijme, je to jeho družka a on se bude zbytek života starat, aby měla vše, co potřebuje.

Vane nepochyboval, že Fang je u medvěďů v dobrých rukou.

Ale Bride ...

Co má dělat? Přál si, aby mohl z jejích rukou odstranit ty označení. Je mnoho chvil, kdy si může vlk najít družku, ale toto byla ta nejnevhodnější.

Kdyby byla Katagariánka, stačilo by mu vyčkat, dokud se rozhodne spojit se. Jen málo Katagariánek odmítlo své druhy. Kdyby tak udělali, muž by zůstal až do její smrti impotentní. Žena, naopak mohla mít milenců kolik jen chtěla, ale ani s jedním by nebyla schopna otěhotnět.

To byl důvod, proč si muži dávali velmi záležet na ukojení a potěšení družky a jejich okouzlení během třítydenní lhůty.

Navzdory omezením, které měl v lidském světě, nemyslel si, že by Bride ocenila, kdyby se jí nahý přemístil do postele a nabídl jí sebe a svou věčnou oddanost.

Vystrašil by ji.

Ne že by vůbec pomýšlel na spáření s ní. Neměl tušení, jaké děti by vůbec vytvořili. Co by dělala, kdyby porodila malá vlčata?

Jeho matka měla alespoň tolik slušnosti, že je jako mláďata nezabila. Přemístila je k otci a vypařila se.

Jeho matka je ale Arkádka. Věděla a rozuměla tomu, čím je jeho otec. A nenáviděla ho pro to do dnešního dne. Všechny je pro to nenáviděla.

Na ničem z toho nezáleží. Musí se vrátit k Bride a zbavit ji Fyryho. Je nepředvídatelný přinejlepším a vražedný při nejhorším.

Vane se přemístil do obchodu, tak aby se objevil v komoře vzadu, protože pochyboval, že by zrovna tam byla. Nechtěl ji vystrašit.

Vylezl ven a vyšel na zadní dvůr. Fyryho našel postávat před dveřmi v lidské formě.

„Co děláš?“ Pustil se do něj Vane. Neřekl mu, aby se u ní motal jako člověk.

„Odcházím?“ Na nic nečekal a přetransformoval se.

Ani ne za vteřinu na dvůr vstoupila Bride.

Vane zaklel a zneviditelnil Fyryho šatstvo.

„No fajn, jsi zpět,“ usmála se na něho a zamkla dveře. „Už jsem myslela, že jsi se utopil.“

Vane se zamračil. „Proč utopil?“

„Tvůj bratr říkal, že si šel na toaletu.“

Už nechápal vůbec nic. „Můj bratr?“

„Fury.“ Bride zamumlala. „Kam zmizel? Zůstal venku a hlídal dveře, dokud jsem nezamkla.“

„Mám polední přestávku.“

„Drž se příběhu, Vane,“ říkal mu do hlavy Fury. „Nic lepšího mě nenapadlo.“

Střelil po něm pohledem. „Opravdu, zaprvé mohl bys mi vysvětlit, proč si s ní jako člověk, Fury? Měl jsi zůstat jako vlk.“

„Zpanikařil jsem. Kromě toho jsem ji chtěl poznat.“

„Proč?“

Vlk mu neodpověděl. „Víš, kdybych se nepřeměnil, myslela by si, že jsi zmizel bez rozloučení. Nemohu se s ní povídat jako vlk, tedy ne aniž by jí z toho neruplo.“

„Vane? Jsi v pořádku? "Zeptala se ho.

Vane přimhouřil oči. „Fury musel už odejít." A ať se od ní jako člověk drží pěkně dál, dokud se chce stále těšit ze světa.

Fury tlumeně zavrčel.

„Aha, tady jsi, drahoušku." Podívala se k zemi a usmála se na vlka. „Bála jsem se o tebe."

Fury se zvedl na zadní, přední tlapy jí položil na prsa a olizovat její tvář.

„Ty!! Pakuj se dolů," zavrčel po něm Vane a strhl ho z ní. „Nic takového nebude."

„Mně to nevadí," hravě se zastávala zvířete.

Fury zavrčel ocasem, ďábelsky se zakřenil a pokusil se jí nahlédnout pod šaty.

Vane ho bleskově popadl za krk. „Přestaň!" Zasupěl mentálně na Furyho. „Dost, protože budeš o hlavu kratší."

Bride se na oba mračila. „Ty nemáš rád mého vlka?"

„Ale ano," ujíšťoval ji Vane a tvrdě poplácal vlka po hlavě. „Je to můj nový nejlepší přítel."

„Jsem tvůj jediný přítel, kreténe."

Vane nabral do ruky jeho srst a varovně zatnul pěst. „Víš s vlky musíš jednat rozhodně.

Ukázat jim, kdo je alfa. "

„Tvůj otec?"

Vane dal Furymu pohlavek.

„Au!"

"Přesně to říká můj otec o všech psovitých šelmách."

„Tvůj otec?"

Bride přikývla. „Je to doktor McTierney, hlavní Lousianský expert v péči o psy. Je veterinářem v Slidell. Možná znáš jeho reklamu. Pokud milujete své zvíře, dejte ho vykastrovat. Je vedoucím celé kampaně. "

„No tedy, možná bychom si měli sjednat schůzku," zazubil se na Furyho.

„Jen to zkus a je po tobě."

Vane sevřel pěsti v snaze ukrýt před Bride svůj hněv. Byl jen malý krůček od uškrcení vlka před jejím očima.

Bride se zamračila a upřeně koukala na Furyho.

„Divné..." dotkla se jeho zadní tlapy. „Nevzpomínám si, že by na ní měl hnědý flek."

Vane polkl nadávku. Uvědomil si, že s Furym nejsou dokonale totožní. Sakra, je vnímavá.

„Možná sis toho jen předtím nevšimla," pokoušel se odvést její pozornost.

„Možná."

Bride je vedla přes zadní dvůr. Otevřela dveře od bytu a vpustila vlka dovnitř. Ve dveřích se zastavila.

Vane se opřel rukou o zárubně nad její hlavou a usmál se. „Jsi nervózní," promluvil tiše.

„Proč?"

„Jen nechápu, co tady pořád děláš."

„Povídám si s tebou."

Vesele se rozesmála. „Víš, nemám manuál chování na to co dělat s krasavcem, který mi jednoho dne vtrhl do života, daroval mi drahý šperk, po kterém jsem toužila, pak jsme měli nejlepší sex mého života a zmizel. Pak se zjevil v momentě, kdy jsem potřebovala hrdinu a zaplatil stahovákům hromadu peněz, které by pravděpodobně nevydělali ani za půl roku. Vzal si mě na skvělou večeři a celou noc jsem s tebou létala v oblacích. Vážně nevím jak dál."

„Musím říct, že pro mě je to také nové." Zvedl ruku a prsty jí pohladil pramen vlasů uvolněný u její tváře.

„Co říct? Nemohu ti prostě odolat, "zachraptěl.

Bylo pro ni obtížné zůstat racionální a při rozumu pod pohledem, jaký na ni vrhal. Jakoby se jí nemohl nikdy nasytit.

„A jsi ještě nervóznější." Povzdechl a ustoupil od ní.

„Promiň," promluvila tiše. "Není to tebou. Opravdu. Jen nejsem zvyklá, aby se mi děly takové věci. "

„Ani já ne." Sklonil hlavu a políbil ji. Vychutnával si chuť její rtů, ale vzpomněl si, že mají diváka.

Otevřel oči a spatřil Furyho jako na ně zvědavě zírání.

Toho vlka nenávidí. Nedobrovolně se od ní odtrhl. „Co kdyby si na hodinku zavřela obchod a skočila se mnou na oběd?"

Bride zaváhala, pak přikývla. Bude to pohádkové obědvat s ním.

„Souhlasím. V chladničce mi zůstaly ještě nějaké špagety. Zajedeme do potravin o ulici vedle a koupíme k nim dobré víno."

Vane skenoval okolí a tvářil se nespokojeně. Hledal bratra?

„Super nápad," řeč jeho těla se však nekoordinovala s nonšalantním tónem.

Úplně poprvé ji napadla skutečně radikální myšlenka. Zkontrolovala hodinky, které ukazovaly čas dvě třicet. Do obchodu už nikdo víc jak hodinu a půl nevskočil a páteční odpoledne se táhly vždy pomalu ...

„Víš ty co?" Řekla dřív než by si to rozmyslela a ucouvla by. „Zavřu dnes dřív."

Zvědavě zpozorněl. „To můžeš?"

Bride přikývla. „Dej mi pár minutek a dodělám uzávěrku."

„Jen si dej na čas. Jsem celý tvůj. "

Jeho oči prozrazovaly skutečný význam jeho slov.

Bride si kousla do rtu. Jak často slyší žena takové pozvání z úst muže jako Vane?

Bride se vrátila do obchodu a rychle přepočítávala hotovost v kase. Uzavírala účty a Vane se zatím přehrabovat policemi.

Těžko se jí soustředilo na řazení účtů, když se motal kolem a rozptyloval ji. Stál k ní otočen zády a prohrabával se šuplíky s prsteny. Má to nejkrásnější pozadí jaké kdy krásnilo muže. K tomu viděla v zrcadle i odraz jeho tváře.

A on je její.

Spolkla, a donutila se do vyplňování bankovního formuláře na hotovostní vklad. Postavil se za ni a čekal, dokud uloží peníze do uzavíratelné obálky. Rukama se opřel po obou stranách jejího těla, sklonil se a zhluboka se nadechl vůně jejích vlasů.

„Máš vůbec ponětí, co se mnou děláš, Bride?"

„Ne," odvětila upřímně.

Vane tam stál, se srdcem které bilo o závod, s tělem které bylo napjaté a trýznilo.

Zůstává u ní a to je šílenství. Zakryl svůj pach, ale Stefan a ostatní jsou dobří v tom, co dělají. Nepotrvá jim to dlouho a najdou ho.

Dokud však nosí Bride jeho znamení, nosí i jeho pach a i kdyby ji opustil, zaznamenají ji tak snadno jakoby vyčmuchali jeho samotného.

Toužil po ní a věděl, že by ho neodmítla. No nemůže si ji znovu vzít. Ne, dokud nepochopí, co pro ni takové rozhodnutí bude znamenat z každého úhlu pohledu.

Dokud nepochopí jaké jí hrozí nebezpečí.

Neměl by zde být v lidské formě. Ale narozdíl od Furyho, jeho nejsilnější vtělení bylo lidské. Jen tak ji dokáže nejlépe ochránit.

Zároveň je s ní v tomto těle zranitelnější.

Otočil hlavu a rty se otřel o odhalenou pokožku na jejím krku.

„Přeji si, abys byla mou," zašeptal a nasál do sebe její horkou vůni.

Jeho hlas byl hluboký, tón mužně dominantní a bral jí dech.

Cítila se jako v neuvěřitelném snu. Jak by to také mohla být realita? Opřela se o jeho hrud' a zaklonila hlavu a podívala se na něj.

Jeho oči ji spalovaly jako nezastavitelný požár.

Intenzitu jeho pohledu zjemnil veselý úsměv. „Jdeme na to moc rychle, že?“

Přikývla.

„Promiň mi to. Když vidím něco, co chci, mám protivný zvyk nejdříve si to vzít, až pak uvažovat, jestli vůbec smím. „Otočil se a vykročil ke dveřím. „Tak pojď,“ pohodil hlavou směrem ke dveřím. „Doprovodím tě do banky a pak seženeme víno.“

Sesedla ze židle a šla za ním. Vzduchem se nesl náznak chvění a nebezpečné Vanovy aury. Měla pocit, že ulici věnuje až nezdravou pozornost. Každého kolemjdoucího si přeměřoval jako by čekal že už-už zaútočí.

Vložila do banky tržbu a přešli na opačnou stranu ulice. V samoobsluze na Canal Street ho nechala vybrat víno. Chtěla za něj zaplatit, ale dala by ruku do ohně, že jeho protest byl zvířecím vrčením.

„Platím já,“ odbyl ji.

„Já se o sebe umím postarat,“

Usmál se a vzal od pokladníka láhev. „Vím. Tam odkud pocházím, je jen jedna věc nebezpečnější než muž, - a to žena. Věř mi, já mám velmi vysoký respekt vůči vytočeným ženám.“

Měl tím na mysli jeho komunitu? Nezdálo se jí to. „Odkud pocházíš?“

„Narodil jsem se v Anglii.“

Zůstala překvapená. Nečekané. No Vane měl dar ji stále překvapovat. „Fakt?“

„Srdcem a duší svou, paní moje,“ promluvil s dokonalým anglickým přízvukem.

Usmála se. „Jde ti to.“

Automaticky jí otevřel v obchodě dveře.

„Sranda, mně nikdy nepřipadaly Angličanky jako fúrie.“

Vane si odfrkl. „Tak jsi se pak nesetkala nikdy s mou matku. Oproti ní je Atila Hun roztomilý zajíček.“

V tváři a hlase se mu zračila bolest a mnoho hněvu. Jeho matka asi neoplývá mateřským instinktem.

„Setkal jsi se s ní někdy?“

Zamítavě zavrtěl hlavou. „Už dávno dala jasně najevo, že nemá zájem se se mnou poznat.“

Bride ho vzala za rameno a jemně ho stiskla. „Mrzí mě to.“

Na její ruku položil svou. „Nemusí. Můj druh nemívá matky jako ten tv-“

Bride se zarazila. „Tvůj druh?“

Vane oněměl v šoku, co mu vyšlo z úst. Zvykl si být vždy u lidí na pozoru. Doprdle!

Příjemně se s ní povídá a proto se pozapomněl.

„Vlci samotáři,“ trapně si vypůjčil Furyho výraz.

„Aha, takže si jedním z těch drsnáckých typů, kteří nepotřebují něhu.“

Byl jím, ale po čase, který strávil s Bride ...

To co cítil k ní ho děsilo na smrt.

„Něco takového.“

Bride cestou k jejímu obchodu přikývla. „Takže si zůstal jen s bratrem?“

„Jo,“ hrdlo mu stáhla vzpomínka na sestru. „Jen my. A co ty?“

„Mojí rodiče žijí v Kenner. Moje sestra žije v Atlantě a několikrát ročně se setkáváme. Starší bratr dělá ve firmě v obchodní čtvrti.“

„Jste si blízcí?“

„To ano. Blíží než by se mi někdy žádalo. Stále si myslí, že mohou řídit můj život.“

Vane se usmál. Přesně tak se s ním a Fangem cítila Anya. Připomínka na ni ho zbolela. „Pak jsi nejmladší.“

„Uhodl jsi. Vážně ti říkám, máma mi při každé návštěvě krájí na talíři maso.“

Pro něj byla mateřská péče nepředstavitelná představa. Musí to být skvělé znát tolik lásky.

„Neber si to tak."

„Většinou ani neberu." Bride se na něj zamračila. „Proč to neustále děláš?"

„Co dělám?"

„Číháš jako by na nás měl někdo každou chvíli skočit."

Vane si nervózně poškrábal šíji. Musí uznat, že je všímavá. Zejména na člověka.

Neměl v úmyslu jí prozradit, že přesně proto to dělá, ze strachu.

Pokud by ho Stefan a ostatní vystopovali...

Ani nechtěl pomyslet na důsledky.

„Asi se mi nepodaří tě přesvědčit, aby si na několik týdnů zavřela obchod a odešla se mnou na nějaký tropický ostrov, že?"

Bride se jeho nápadu zasmála. „Dobrý pokus."

No škoda, že Bride nenapadlo, že on je docela vážný. Nejraději by ji někam unesl. Poté co se ale stalo jeho rodičům, si to dvakrát rozmyslel.

I po čtyři sta letech je jeho matka stále emoční troska děsící se, že ji její druh opět odvede proti její vůli. Nechce zničit Bridinu milost. Její vřelý úsměv. Ať při ní stojí bohové, ale ona lidem důvěřuje a on udělá cokoli, aby si tu vlastnost zachovala.

Otevřela dvířka vedoucí na dvůr a vedla ho k bytu, kde byl zavřený Fury.

Vyběhl přímo k nim a začal se o Vana otírat typicky psím způsobem.

„Slez," strhl ho Vane a odstrčil stranou.

„Líbíš se mu."

To jeho líbení mi leze krkem. „Všiml jsem si."

Bride zamračeně přešla k stereu, z něhož hrálo „Wild Thing", stará píseň od Troggs.

„Divné." Vypla přehrávač. „Nenechávala jsem ho zapnutý."

Vane stiskl prsty na Furyho krku.

„To bolí, Vane. Pusť mě."

Povolil jen velmi neochotně. „Co jsi ještě vyvedl?"

„Nic vážně. Jen jsem zíral na telku, prostudoval její cedéčka... má pár dobrých věciček ... a udělal jsem si kávu. "

„Fury, ty jsi se tu neměl zabydlet."

Snažil se ho zadržet, když začal pobíhat kolem Bride.

„Možná tady máš ducha," odlehčil situaci Vane. „Vždyť bydlíš v New Orleans."

„Nejsi vtipný."

Vzala od něj víno a přešla k malému kuchyňskému pultu a kávovaru na dva šálky. Vybrala zásobárnu a podívala do ní. „Co se to tady děje?"

„Co je?"

Podívala na Vana. „Dělal jsi si dnes ráno kávu?"

„Hups, přičaroval jsem kávu. Asi jsem ji měl i pak odčarovat."

„Co říkáš?!"

„Buď na mě hodný, člověče. Nemusím tu zůstat."

„A já tě nemusím nechávat naživu."

„Jsi v pohodě?" Zeptala se Bride a vložila zásobník kávy na místo.

Vane se usmál a snažil se uvolnit napětí v obličeji. „V pohodě."

„Ta káva je čerstvá." Podívala se k zemi na Furyho a pak zavrtěla hlavou. „Ani nápad, to je blbost."

„Co?"

„Nic. Raději to ani neřeknu, protože bych na zbytek života skončila v kazajce."

Strčila láhev s vínem do mrazničky na chlazení. Ze skříňky vybrala pánev. Vane ani nepřemýšlel a zašel do malé spíže a donesl odtud omáčku na špagety. Z nějakého důvodu tu omáčku zbožňovala úplně na všem.

„Jak jsi věděl, kde mám potraviny?" Zeptala se.

Vane se přikrčil. Ježíš, vždyť on neměl vědět, kde co má. „Zdalo se mi to jako nejpravděpodobnější místo."

Bride očividně jeho výmluvu přijala.

Fury na něj vyskočil a shodil ho přímo na Bride. Vane nasál prudce vzduch. Pocítil, jak se jejich těla dotkli a vnímal každou její křivku.

Vzhlíží k němu, rty měla pootevřené.

„Promiň," omluvil se a srdce se mu rozbušilo. „Pes do mě strčil."

„Já nejsem pes."

„Pokud nepřestaneš, budeš žrádlem pro psy."

„Bože, ty jsi neschopný. Je to tvá družka. Vrhni se na ni."

„Nebudu ji nutit. To v plánu nemám. "

Překvapivě mu Fury přikývl a zahleděl se na něj. „Víš, asi se tě učím respektovat. Jsi dobrý vlk, Vane. Teď mi dej tričko a pusť mě ven."

„Co mám?" Vane byl natolik zaražený, že reagoval nahlas.

„Co - co máš?" Zavrtěla hlavou Bride.

„Nic." Obával se, že po dnešku ho určitě za zdravého považovat nebude.

„Důvěřuj mi. Použij tvůj pach na odlákání ostatních opačným směrem. Krucinál, až se Stefanem skončím, bude si honit vlastní ocas."

Vane musel uznat, že to byl dobrý nápad. „Můžu ti věřit, že ho sem nepřivedeš?"

"Na to vem jed. Věř mi. "

Divné slyšet něco takového od Furyho. Vane zvažoval jestli mu má či nemá důvěřovat.

No nemá na výběr.

Fury začal škrábat na dveře.

„Vypustím ho," řekl jí a šel za vlkem.

„Díky," Bride pokračovala v přípravě špaget a více mu nevěnoval pozornost.

Vane šel za vlkem až na zadní dvůr, svlékl si tričko, zhmotnil na sobě čisté. Fury se změnil na člověka a vzal si ho od něj.

„Proboha obleč se, Fury. Vždyť oslepnu. "

„Sklapni," zasupěl Fury. „Já nejsem na tohle tak nadaný jako ty a nezůstávám člověkem tak dlouho, aby mě to trápilo. Jen jsem ti chtěl říct: buď opatrný. Na člověka se mi zdá, že je to fajn ženská. Byla by škoda, kdyby se jí něco stalo."

„Vím."

Do brány vjíždělo auto.

Fury vstoupil do stínu a přemístil se. Vane se nehýbal a sledoval vjíždějící auto. Byla to striptérka, která žila v bytě na patře.

Vědom si, že nic nehrozí, se vrátil k Bride, která právě vytlačila omáčku na pánev.

Musí vymyslet, jak ji přesvědčit, aby s ním na nějaký čas, dokud se nedohodnou, odešla.

Vane ji pozoroval a pocítil něco netypické. V jeho světě mu nikdo nikdy nevařil. Buď jedl všechno syrové, nebo si potraviny koupil jako člověk a sám si navařil.

Nikdo mu nepřipravil jídlo a nežádal za to peníze. Cítil se domácky. Ne že by domov někdy znal.

Možná se tak dá popsat ten pocit, který mu svíral žaludek. Síla, která ho nutí, aby se jí dotýkal, i když by neměl.

„Bride?" Oslovil ji a popošel blíže. „Věříš na neskutečné?"

Z chladničky vybrala hlavičku ledového salátu. „Neskutečné v jakém smyslu?"

„Co já vím. Víly? Skřítkové? Vlci co se mění na lidi? "

Bride se zasmála. „Jaj, pohádky. Doufám, že nefičíš na místních legendách."

Srdce mu pokleslo a pokrčil ledabyle ramenem. Bylo by to příliš dokonalé, kdyby byla jiná

než většina lidí.

„Přesto," pokračovala a jemu svítla naděje. „Mám kamarádku, která po nocích honí upíry. Je to pomatenec ale i tak ji milujeme. "

Sakra.

„Jo, Tabitha je trochu jinde, že?"

Bride přestala s rozdělanou činností. „Jak víš jak se-"

„Každý v New Orleans zná místní přemožitelka upírů," vysvětloval rychle. „Tabitha Devereauxová něco znamená."

Bride se zasmála. „Musím jí říct, že je z ní legenda. Bude k nezastavení."

Vane se však vrátil k prvotní tématu. „A co ty? Ty na takové podivnosti nevěříš, že? "

„Vůbec. Nejděsivější tvor jakého jsem viděla, je v dubnu můj účetní."

Navenek se zasmál, vnitřně byl bez nálady. Nikdy jeho svět nepřijme. Možnost, že lidé, jenž běžně utrácí na ulici nejsou vždy lidé. Že jsou tou nejhorší sortou predátorů.

Má o světě svou představu. Bylo by kruté, kdyby jí ji vzal. A kvůli čemu vlastně? Aby jí ukázal svět, kde by byli oba navěky loveni? Kde by jejich děti žili jako vydědění?

Ne, to by vůči ní nebylo fér. On nepotřebuje družku a už vůbec nepotřebuje děti.

„Vane?" Děkala si o něj starosti a položila na stůl dva talíře.

„Všechno je fajn."

Jen doufal, že to tak zůstane, dokud jim z rukou nevymizí znaky spáření.

Furymu netrvalo dlouho najít Stefana a ostatní v lidské podobě na Bourbon Street snažící se zavěšit Vanův pach.

Tři z nich stáli zvenčí baru a čichali kolem každého, kdo vešel i vyšel.

Jako vždy i teď ho překvapila krása jeho lidu. Dala se však čekat. V jejich světě byli oškliví a odlišní rychle zavrženi nebo zabiti - častější byl ale druhý případ. Zvířata nemají slitování s nikým a s ničím.

Dokonce ani ta zvířata, která se snažili sami sebe oklamat, že jsou lidé. S Arkády žil dost dlouho na to, aby zjistil, že když tvrdí, že jsou lidé, sami si lžou.

Přesně tak jak si lže lidská rasa.

Na lidstvu není nic lidského. Nakonec jsou stále jen zvířaty s instinktem přežití.

Silnější vyhrává. A Fury to pravidlo znal víc než by mu bylo milé.

Stefan se otočil a ve vteřině jako zachytil Furyho pach.

„Pěkně, pěkně," utahovat si z něj vysmátý Fury. „Stál jsem tu dost dlouho na to, abych vás všechny pozabíjel dřív, než si mě všimnete. Stárneš, Stefane."

„Koleduješ si?"

Fury si ho pobaveně přeměřil. Opravdu má v plánu staršího vlka jednou vyzvat a skoncovat s ním. Dnes bohužel na to nebyl příhodný čas.

„Nenuť mě ublížit ti, Stefane. Můžeš si tu hrát na alfu, ale oba víme, komu to místo ve skutečnosti patří."

Stefan se po něm natáhl ale Fury se mu vyhnul.

„Ale přestaň, starý vlku. Náhodou tě zahanbím."

„Co chceš Fury?" Štěkla po něm Petra.

Fury se na ni potěšeně zakřenil. Z celé skupiny nenáviděla Vana nejvíce. Celé roky se sním vlčice chtěla spářit a když ji odmítl, šla po Fangovi. Neuvěřitelně Vana uháněla. Byl nejstarším potomkem jejich vůdce a přirozeně by tedy jednou Vane přebíral celou smečku. I když ho otec nenáviděl, Vane byl stále bezpochyby nejsilnějším z nich.

Jen Fury věděl proč. Vane není Katagarián a zbytek je příliš tupý, aby si to uvědomili.

Vycítil to z Vana, jakmile se setkali. Ten jemný brnivý odstín pocházející jedinečně z lidských genů. Takzvané lidské srdce. To však nebylo vše. Cítil to, co vyzařovala jen elita Arkádů.

Vane nebyl obyčejný Arkád. Nebyl obyčejný Strážce. Vane je Aristos. Vzácná odnož schopna bezmezně ovládat magii. V arkádkém světě byly Aristo považováni za bohy a zvířata-vlci je chránili jako oko v hlavě, položili by pro ně život.

A právě pro to, on, Vana nenávidí.

Trpělivost je ale cenná vlastnost. Ne jen pro lidi ale především pro zvířata.

Petra začuchala a svrátila čelo. Popošla blíž a nos zabořila do Furyho trička.

„Vane," vydechla. „Chytil jsi ho?"

„Kde se ukrývá?" Zároveň se zeptal Stefan.

Fury se podíval pohoršeně na Stefana. „Vy ubožáci. Ani jeden z vás se ještě nenaučil, že polovina zábavy na zabíjení spočívá v trápení?"

Petra pohodila hlavou. „Co tím myslíš?"

„Vím, kde Vane je. Ale to nestačí na zabití vašeho nepřítele. Nejdříve mu musíte zamotat hlavu."

Sedmá kapitola

Bride se rýpala v salátu a snažila se necivět na Vana. Vypadal působivě. Bylo obtížné udržovat se v soustředění při někom s takovým tělem. Taylor byl sice hubenější než ona, ale on na sobě nepracoval, považoval se za dokonalého.

Vane si na extravaganci nepotrpí. Tvář jí pálila, když si vzpomněla jak vypadá nahý.

„Děje se něco?" Zeptal se.

„Ne nic."

„Proč nejíš?"

Bride trhla ramenem. „Asi ani nejsem hladová."

Vzal jí z ruky vidličku a namotal na ni špagety, pak ji zvedl k jejím ústům.

„Nejsem malá, Vane."

„Vím." Jeho horký pohled byl nepřehlédnutelný. „Jez kvůli mně, Bride," kázal jí velitelsky.

„Nechci, abys byla hladová. Na hladovění není nic dobrého."

Podle tónu hlasu by řekla, že mluví z vlastní zkušenosti. „Ty jsi býval hladový?"

„Sněž to a odpovím ti."

„Nejsem dítě."

„Věř mi, i to vím." Přiložil jí vidličku ke rtům. Bride zavrtěla hlavou. On to myslí vážně. A tak otevřela ústa. Vane jí opatrně vložil vidličku do úst, ona je zavřela a vidličku vytáhl.

Bride žvýkala a Vane namotávat další sousto.

„Ano, míval jsem hlad. Moji rodiče nebyli pečliví ani mě neživil tak jako tvoji. Jakmile je muž dostatečně starý, vyhodí ho a on se buď naučí... buď se naučí jak přežít nebo zemře."

Vane si se sevřeným žaludkem vzpomněl na své mládí. Na bolest a neutuchající hlad. První rok téměř umřel tolikrát, že to neuměl ani spočítat. Dokud nedosáhl puberty byl vlčetem. A pak se přes noc z něj najednou stal člověk. Jeho magické schopnosti pro něj byly čímsi novým a právě když potřeboval být vlkem, byl uvězněn v těle člověka.

Nebyl zvyklý na nové tělo, nedokázal stopovat ani zabít. Doráželi na něj neznámé pocity a emoce, které vlci neznají. Nejhorší na tom byly jeho smysly, v lidském těle byly otupené.

Lidé možná vidí lépe za denního světla, ale neslyší tak jasně, neumí se pohybovat rychle a

neumí vycítit nepřítele. Nemají sílu na boj s holýma rukama proti predátorům a zvířatům, ať už pro potravu nebo bezpečí.

Neumí ani tak snadno zabíjet. Šírá je vina, jsou zděšeni z krveprolití.

Ale jak řekl Darwin, přežije jen nejsilnější a tak se Vane naučil jak přežít. Časem. Naučil se přijímat rány a kousnutí bez podlehnutí bolesti.

Po prvním roce dospělosti se vrátil do smečky, rozzlobený ale měl pod to kontrolou. Člověk, který věděl jaké to je být vlkem. Člověk, který se musel naučit ovládat tu svou část, která se mu protivila.

Domů se vrátil i s mocí, o níž se nikomu z nich nesnilo.

A přesto by to bez Fangovy pomoci nezvládl. Na začátku to byl právě Fang, kdo lovil pro ně oba. Fang ho chránil a dohlížel na jeho lidskou přeměnu, když se Vane musel naučit i ty nejzákladnější věci. Zatímco by ho ostatní odvrhli, Fang stál na jeho straně.

Proto svého bratra vždy chránil, dal by za to cokoli, jen aby byl v bezpečí.

„To muselo být tvrdé," Bride ho vrátila zpět do přítomnosti.

Zpět k ní.

Vane jí vložil do úst nové sousto. „Zvykneš si."

Podívala se na něj jakoby zjistila velkou pravdu. „Úžasné na co všechno se dá zvyknout, že?" „Jak to myslíš?"

„Že někdy necháme ostatní, aby s námi zacházeli špatně, jen proto že chceme být milováni, být s někým tak moc, že bychom udělali cokoli. Bolí to, když zjistíš, že se můžeš jakkoliv snažit, jakkoli chtít, nikdy tě nebudou milovat a nikdy tě nepřijmou takového jaký jsi. Pak zhnusí veškerý čas, který jsi jim věnoval a ptáš se sám sebe, co je na tobě tak příšerné, že nemohou přinejmenším alespoň tu lásku k tobě předstírat."

V jantarových očích jí plápolala bolest a Vane měl chuť vraždit. „Taylor je hajzl." Jeho hlas byl hluboký a nabitý hněvem.

Bride se překvapením rozšířily oči.

Vane odložil vidličku stranou a položil jí na tvář dlaň. Studoval její tvář a prsty ji hladil po pokožce. „Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl a nic na tobě bych nechtěl změnit. Nic."

Pěkně se to poslouchalo, ale ona si nebude nic nalhávat. Ona byla vždy tou boubelatou dívkou, která nerada chodila na veřejnosti v plavkách. Která předstírala, že má menstruaci jen, aby nemusela jít na večírky, kde by se jí smáli kvůli její váze.

Kolikrát jen pozorovala ty vyhublé slepice vcházet do jejího obchodu a zkoušet si mini oblečení, které sice prodávala, ale nikdy nenosila?

Jen jednou v životě by si chtěla obléct jeden z Tabithiných nemravných outfitů a nemusela by se tak neustále dívat jak mužský zrak vždy nakonec padne na někoho zajímavějšího.

„Nepřestávej takhle mluvit a budu donucena si tě nechat, Vane."

„Nepřestávej se na mě tak dívat a možná ti to dovolím."

Zachvěla se. „Jsi příliš dobrý, aby jsi byl opravdový. No v koutku mysli mi pořád křičí hlásek, který mi radí utéct dřív než bude pozdě. Jsi sériový vrah, že?"

Zamrkal a pak se zachmuřil. „Co?"

„Jsi jako ten chlápek z Mlčení jehňátek. Víš, ten co ženě lichotí, je okouzlující, jen aby ji mohl svést a unést a získat její kůži."

Zdálo se, že ho její slova pobouřily, dokonce urazili. Což znamená, že je buď nevinný, nebo dobrý herec.

„Hodíš mě do nějaké obrovské jámy a necháš mě nasáknout dětským krémem, že?"

Vane se zasmál. „Žiješ v New Orleans, kde dokonce nemohou najít místo ani pro vykopání hrobu. Tak mi řekni, kde bych asi našel nějakou jámu. "

„Je to povrchová jáma."

„Těžko ukrytelná."

„Ale možná," trvala na svém.

Zavrtěl hlavou. „Ty se nevzdáš, co?"

„Podívej, jsem realista. Právě mi někdo dodupal srdce. Nechci se s nikým zaplést. Byl jsi na mě strašně milý a já nevím proč. Je to jen tím, že takové věci se v běžném světě nestávají.

Pohádkový princ nechodí každého zachraňovat. Většinu času je zaměstnán dokonalou

Popelkou a její drobnými, štíhlými chodidly a nás ostatních si nevšímá. "

Věděla, že ho podráždila. Neříkal nic, jen si povzdechl a sáhl po sklenici.

Bride se zamračila a na chvíli podívala se na kousek jeho dlaně a podivný znak na ní. Znak, který tam včera v noci ještě nebyl, nebo si ho nevšimla.

Přestalo jí být srdce,

Natáhla se k němu, popadla ho za ruku a vytřeštila na ni oči.

Vane v duchu zaklel. Když se přemístil z baru, zapomněl si zamaskovat znamení. Chtěl si ruku od ní vytrhnout a zároveň se nedokázal pohnout, když srovnávala jejich dlaně.

„Popálil si mě?"

„Ne!" Bránil se uraženě, že ji vůbec cosi takového mohlo napadnout.

Začala panikařit. Cítil její strach.

„Neublížil jsem ti, Bride. Přisahám. "

Ona mu ale nevěřila. „Vypadni" "

Och ne, toto je špatné. Nevěděl, jak ji má uklidnit. Vstala a z koutu na něj vzala koště.

„Vypadni!" Křičela, a ohnala se po něm.

„Bride!"

Neposlouchala ho. „Vypadni jinak ... jinak zavolám na policii! "

Vane zanedával. Takhle si to nepředstavoval. No možná to tak mělo být.

Nemůže se přece dvořit ženě, která ho nenávidí a považuje za šílence.

Vystoupil za dveře, zůstal stát na místě a slyšel, jak horečně zamkla.

„Bride," mluvil k ní a díval na ni přes sklo. „Prosím, dovol mi vejít."

Zatáhla roletu.

Vane sklonil hlavu, čelem se opřel o chladivé sklo a sváděl v sobě boj. Jeho zvířecí část ji chtěla, bez ohledu k okolnostem.

Lidská část věděla, že by bylo lépe nechat ji na pokoji.

Naneštěstí, když se v něm perou dvě jeho poloviny, obvykle vyhrává ta zvířecí.

A obvykle to bylo i správné.

Tentokrát by nebylo. Vydechl, rozhlédl se kolem a změnil se na vlka. Jen doufal, že se Fury nevrátí ve vlčím a neodhalí jeho přestrojení.

Bride možná na svém prahu snese jednoho vlka ale dva, to by ji dohnalo do úzkých...

Bride stála uprostřed svého pokoje a křečovitě v rukou svírala koště. Třásla se hrůzou.

Nejprve myslela, že zavolá rodičům, ale nechtěla je děsit. Žili příliš daleko, než přijdou už může být mrtvá.

Chtěla zavolat policii, ale co by jim řekla? Že obědvala s fešákem, byla z něho celá paf a když jí ukázal ruku, dostala hysterák?

Vždyť jí Vane neudělal nic špatného. Policie ho nemůže zatknout, dokud jí nějak neublížil.

Tabitha ...

Ještěže si vzpomněla na kamarádku. Pokud byla v něčem Tabitha dobrá, byla to sebeobrana.

Ta žena chodí po zuby ozbrojená.

Bride utíkala k telefonu a rychle vytočila její číslo. Díky bohu to zvedla.

„Tabby," vyhrkla a tikala očima po oknech, jestli se náhodou Vane nepokouší vloupat dovnitř.

„Prosím přijď sem. Myslím, že mě můj nový kluk chce zabít. Opravdu zabít, tím typem smrti, kde se mrtvola schovává v lesích."

„Co?"

„Vysvětlím ti to, když přijdeš, mám strach, Tab. Hrozný strach. "

„Oukej. Zůstaň na lince celou dobu, dokud k tobě nepřijdu. Héj, Mario," vykřikla Tabitha po vedoucí jejího obchodu. „Dohlédni na obchod. Mám pohotovost. Jsem na mobilu, kdyby něco."

Bride si vydechla no ulevilo se jí jen částečně. Tabithin obchod je na Bourbon Street jen o několik bloků dál. Pěšky by jí to nemělo trvat více než deset či patnáct minut.

„Je pořád tam?" Zeptala se Tabitha.

„Nevím. Vyhodila jsem ho a zamkla dveře. Nemůžu se zbavit těch příšerných filmových scén, kdy se zloduší vplíží dovnitř přes okno."

„Není zombie, ne?"

Tabitha měla divné představy. Většina lidí by to brala s humorem, Tabitha byla smrtelně vážná. Bride převrátila oči. „Těžko."

„Je tvůj vlk s tebou?"

„Ne," uvědomila si Bride a sevřela se jí hrud'. „Šel ven a od té doby se nevrátil. Bože, nemyslíš si, že by ublížil mému vlkovi. Že ne? "

„Neměj strach. Jsem přesvědčena, že se vlk umí o sebe postarat. "

Bride se podle Tabithinho dýchání domnívala, že její kamarádka běží. Bůh jí žehnej. Tabitha zvládala problémy senzačně. Každý by měl mít přítele jako je ona.

Neexistovalo nic, co by Tabitha neudělala pro svou rodinu a přátele.

„Jsi pořád tam?" Zeptala se Tabitha.

„Ano."

Bride s ní celou dobu mluvila o ničem a sledovala venek, jestli tam Vane stále je.

Nebyl.

Po několika minutách slyšela, jak za dveřmi vrčí její vlk.

„SSS," slyšela Tabithu v telefonu. „To jsem jenom já, chlapče."

„Už jsi tady?"

„Jo," přitakala Tabitha. „Zavěs a otevři mi dveře."

Bride odemkla. Ulevilo jí, když za dveřmi našla jen Tabithu a vlka.

„Zdá se, že je čisto. Musel už odejít." Říkala Tabitha a vlk vběhl do bytu.

Bride si vděčně zhluboka vydechla, ale i tak ještě zamkla. „Ještě nikdy jsem nebyla tak vyděšená, Tabby. Bylo to hrozné."

Tabitha kontrolovala byt. „Co se stalo?" Otvírala dveře do jiných místností a zajišťovala okna.

„Nevím. Měli jsme pozdní oběd a všechno bylo super, když tady jsem uviděla toto ... zvedla před kamarádku ruku a ukázala její dlaň se zvláštním znamením. „Má stejné na své ruce."

„Kecáš."

„Ne, nejdivnější je, že nevím, jak jsem k němu přišla. Vzpomínáš si, jak jsme večeřeli a najednou se objevilo?"

Tabitha ji uchopila za ruku a přezkoumávala ornament.

„Označil jsi mě, nebo něco takového, že?" Zeptala se Bride. „Dal na mne svou značku a teď mě zabije. Věděla jsem, že je to příliš krásné, aby se něco nezkazilo."

Tabitha zavrtěla hlavou. „To ti po pravdě neumím říct. V zemi se podobné vraždy nevyskytly. To vím nabeton."

V tom se na Tabithu dalo spolehnout, na policejním oddělení měla známého na postu hlavního vyšetřovatele vražd.

„Máš tedy jinou teorii?"

Tabitha si přitáhla její dlaň těsně před oči. „Zdá se že je to v Řeckém stylu. Měli bychom skočit k mé sestře. Uvidíme, co si o tom bude myslet její manžel."

„Ke které sestře?"

„K identické." A pustila její ruku.

Bride se zhrozila při pomyslení, že by šli za Amandou. „Amanda se zná s mým přítelem změněným na sériového vraha. Dokonce nám uspořádala rande!"

Tabitha si znechuceně odfrkla. „To na ni sedí. Mandy měla vždy špatný nos na lidi. Bože! S chlapem podle jejího doporučení si nikdy nezačíněj."

„Myslela jsem, že to se říká o tobě, Tabby."

Tabitha ji ignorovala. „Možná by nebylo od věci, kdyby ses sbalila a dnešní noc zůstala u Amandy, alespoň dokud nezjistíme, co je ten tvůj vrah zač. Pokud Amandu zná, pak vím, že je lepší dát od něj ruce pryč."

Bride se nehádala. Pokud měla být k sobě upřímná, nechtěla zůstat sama i kdyby ji hlídal její vlk. Pokud je Vane opravdu blázen, může zabít její zvíře a pak i ji.

„Dobře, dej mi sekundu."

Tabitha hladila vlka po hlavě a Bride si zatím sbalila rezervní oblečení, líčení a něco na spaní. Vane sklonil hlavu a pozoroval Bride. Byl rád, že souhlasila s Tabithiným nápadem. Kyrian žije v domě, kde by se dokonce ani on nedokázal vloupat.

Byl chráněn nejen před lidskými kriminálníky, ale i před vetřelci jiného druhu.

Jeho smečka se dovnitř nedostane, dokud to Kyrian nedovolí a byl si jistý, že bývalý temný lovec má dost rozumu na to, aby si do domu nevpustil hordu zvěrolovců.

Čenichem se otíral Tabithě o nohu a byl vděčný, že má všech pět pohromadě.

Bride byla sbalená v rekordním čase. Pozhasínala světla a otevřela dveře.

Snažili se ho nechat tam, ale Vane se nedal.

„Ať jde s námi," zastavila Tabitha Bride v její marné snaze zabránit mu naskočit do auta.

„Dobře, ale nemá náhodou teď tvoje sestra u sebe Terminátora?"

„Má, ale on se s ostatními psy celkem kamarádí. Nesnáší spíše upíry."

Bride to nekomentovala. Raději vpustila vlka na zadní sedadlo jejího džípu Cherokee. Hodila k němu svou tašku, sedla za volant a čekala, dokud nastoupí i Tabitha. Vyjeli na příjezdovku a srdce se jí zastavilo, když před obchodem spatřila Vanovu zaparkovanou motorku.

„Co je?" Vyzvídala Tabitha.

Bride ukázala na motorku. „Je pořád tady."

„Nabízím tohle," řekla Tabitha, vytáhla svého Glocka a zkontrolovala zásobník.

„Pro smilování, Tabitho. Nemůžeš ho zastřelit. "

„Ale můžu, to mi věř." Tabitha se dotkla jizvy na líci. „Teď pojd'me dřív, než nás najde."

Bride poslechla.

Netrvalo jim dlouho a přijížděli k Amandinu a Kyrianovu honosnému sídlu v Zahradní čtvrti. Zrekonstruovaný dům v řeckém slohu byl nejzachovanějším v oblasti. A také největším.

Bride zabočila na příjezdovou cestu a zastavila před masivní železnou bránou otevírací zevnitř.

Tabitha se ohlásila sestře přes mobil.

„Proč sme nezazvonili?" Zeptala se Bride.

„Protože Kyrian se může právě hrát na kreténa a nepustí mě dovnitř."

„Proč by to dělal?"

„Kdysi jsem se ho pokusila zabít a on se přes to nepřenesl. Přísahám ti, ten chlap je nevraživý jako nikdo." Odmlčela se.

„Čau Mandy, to jsem já. Jsme na příjezdovce. Pustíš nás? „Mrkla na Bride. "Jsem tady s Bride McTierneyovou ... fajn. "

Brána se začala otevírat. "Díky, ségra. Za minutku jsme tam. "

Bride přidala plyn a potichu zapískala. Nikdy za branou nebyla, ale každý ve městě o tomto domě mluví.

Byl ještě hezčí zblízka než z ulice.

Zajela na půlkruhovou cestu před vchod. Dveře se otevřely v okamžiku, když vypnula motor. Amanda vyšla ven, na rukou nesla svou batolecí dceru.

Děvčátko se začalo vesele vrtět, když uvidělo Tabithu. "Máma, máma, máma!" Vykřikovala žvatlavě a natahovali ruce k Tabithě. Ta ji chytila do náruče a objala ji.

Předtím než se Tabithě zjizvila tvář, se daly sestry rozlišit pouze podle jejich šatníku. Tabitha preferovala gotický sexy vzhled, Amanda se extrémnosti vyhýbala zuby nehty. Měla oblečené černé elegantní kalhoty a tenký tmavě zelený kašmírový svetr.

"Co vás dvě k nám přivádí?" Zeptala se Amanda.

"Honí ji psychopat," vysvětlovala Tabitha, zatímco Bride pustila vlka z auta a vzala si tašku.

Amanda se na ni ustaraně podívala. "Jsi v pořádku, Bride?"

Bride držela svého vlka. "Doufám. Mrzí mě, že vyrušuji. "

"Ne, to vůbec," řekla Amanda a popošla k ní. "Vím jak tě má sestra ráda. Nerada bych, aby se ti něco stalo." Amanda se zarazila, když spatřila u jejích nohou vlka a zamračila se.

"Nevadilo by ti pokud bych ho vzala dovnitř?" Zeptala se Bride. "Tabitha říká, že to nebude problém."

Amanda se stále mračila a podívala na sestru. "Nebude ..."

Amanda natáhla k němu ruku a vlk okamžitě priskočil k ní. "Ty asi budeš chtít jít dovnitř, vid', kamaráde?"

Vlk se poslušně vrátil k Bride.

"Nebo ne. Nuž tedy, pojďme dovnitř a uvidíme, co se dá udělat s tím šilencem, který jde po Bride. "

Všichni následovali Amandu do domu. Bride se sotva stihla zastavit nad neuvěřitelnou rozlehlostí domu a obdivovat starodávne sbírky, které vypadaly jako z muzea. Nikdy neviděla nic takového.

Nejzajímavější bylo, že antická dekorace byla dokonale sladěná s moderním nábytkem, jak přepychovými černými sedačkami a drahým vybavením, televizí a jinými zábavami.

Nejpodivněji do toho zapadaly drobnosti s upířskou tematikou. Dokonce měli místo konferenčního stolku rakev.

Podivné ...

Do místnosti vešel z pravé chodby pěkný blondák a zanedával, jakmile spatřil ve foyeru Tabithu.

"I já tě miluji, Kyr," přivítala ho Tabitha s upřímným přátelským úsměvem.

Zhluboka se nadechl, jakoby na Tabithu potřeboval nebetyčnou trpělivost. "Zabila jsi od naposledy nějakého upíra?" Popíchl ji.

"Očividně ne, vždyť dýcháš, ne?" Tabitha mlaskla jazykem a mrkla na Amandu. "Opravdu, kdy Geritol konečně umře na stáří?" (Pozn. Geritol je sirup nebo prášky, které užívají staří lidé. Tabitha má velkou radost z toho že dráždí Kyriana právě jeho věkem, je na něj velmi citlivý.)

Kyrian přimhouřil oči na švagrovou, až potom podíval na manželku. "Víš, vždycky jsem si myslel, že jsem převtělení samotného ďábla již čelil. A pak jsem potkal tvou sestru. Oproti ní se mohou všechny pekelné síly někam strčit. "

"Přestanete vy dva?" Okřikla je Amanda. "Máme návštěvu, a když už mluvíme o převtělení zla, jdi pěkně nahoru a vyměň své dceři plenu."

"Udělám cokoli, abych ji dostal z Tabithiných spárů, dříve než ji zkazí. Dokonce jsem ochoten postavit se i toxickým škodlivinám. "

Tabitha si odfrkla. "Jen pěkně jdi, maličká a vyveď svému tatínkovi něco pořádně ošklivého, když tě rozbalí, jo?"

Tabitha podala smějící se dítě otci.

Kyrian vykročil ke dveřím, ale zastavil se, když spatřil vlka klidně sedícího za Bride.

"Je to ten, kdo si myslím, že je?" Zeptala se ho Amanda.

Kyrian kývl hlavou. "Myslím, že jo."

Bridino srdce zastavilo. "Znáte jeho majitele?"

Kyriana její otázka trochu vyvedla z míry, "Nedá se říct, že by ho mohl někdo vlastnit.

Mimochodem, jak si se k němu dostala?"

"Narazila jsem na něj před domem a vzala ho dovnitř."

Kyrian s Amandou si vyměnili překvapené pohledy. "Dovolil ti to?"

"Vlastně ano."

Tabitha otevřela ústa, jakoby pochopila výměnu jejich němé komunikace. "Pane Bože, neříkejte mi, že je jedním z vašich vymletejch kámošů."

"Jsou lepší než ti tvoji," odsekl Kyrian. "Moji alespoň nejsou šílení."

"Jasně, oni jsou ..." Tabitha sklapla a falešně se usmála na Bride. "Nechceš mu ukázat ruku?"

Jsem přesvědčena, že on bude o tvém záhadném sériovém vrahovi vědět všechno. "

Bride zaváhala. "Zná sériové vrahy?"

"On zná kupu zkažených lidí."

"S Tabithou na čele seznamu."

"Kyriane!" Okřikla ho Amanda.

Tabitha si zkrřížila na hrudi ruce a nonšalantně pokrčila rameny. "To je v pohodě, Mandy. Jen ať si píchne. Já nakonec nejsem ta, komu začínají řídnout vlasy. "

Kyrian najednou zbledl a rukou si chytře prošel po vlasech.

"Nedělá se ti pleš," stopla ho Amanda a otočila se na sestru. "A ty přestaň rýpat do mého muže."

"Geritol si začal, ne já."

Bride nevěděla, co si má o nich myslet. Toto je zajisté ten nejpodivnější dům jaký kdy navštívila. "Možná bych měla zavolat na policii."

"Ále," kývla ledabyle rukou Tabitha. "Nepochybně by tvůj zabiják povraždil i ty. Ukaž mu ruku."

Bride stále váhající předstoupila vpřed. "Viděl jsi někdy něco takového."

Kyrian přikývl.

Bride leknutím zastal dech. "Zemřu, že?"

"Ne," promluvil a zavrtal se jí do očí. "Není to symbol smrti."

Bride si hlasitě vydechla. "Co pak znamená?"

Nevezele se ušklíbl. "To ti říct nemůžu. Jedno ti mohu však slíbit. Ten, kdo má stejné znamení, by raději zabil sebe než by ublížil tobě. "

Bride sevřela dlaň. "To říkal i Vane."

Kyrian podíval na vlka. "Tak bys mu měla věřit. Teď pokud mě omluvíte, volají mě špinavé pleny. "

"Víc jí k tomu neřekneš?" Obořila se na něj Tabitha, když se vydal k odchodu.

"Víc jí k tomu nemohu říci," velevýznamně řekl a kráčel ke schodům.

Tabitha zafučela. "Ještě že jsi takov výmluvný, ha?"

"Tabby," vzala ji Amanda za rameno a táhla ji k pohovce. "Nech ho." Laskavě se usmála na Bride. "Přinesu ti něco k pití nebo k jídlu?"

"Ne děkuji. Je mi dobře. Alespoň tak dobře jak se to v takový divný den dá. "

Bride se usadila na gauč před okny. Vlk se zvedl a zamířil schody za Kyrianem.

"Oh ne." Vstala a chtěla jít za ním.

"To nic," zastavila ji Amanda, právě když obcházela rakvový stolec. "Ať jde. Kyrian za chvíli přivede zpět. "

"Vážně jsi si jistá?"

Amanda přikývla.

Kyrian právě dopřebaloval Marissu, když pocítil ve dveřích přítomnost zvěrolovce.

"Jsi to ty, Vane?"

Vane potlačil do dveří na dětském pokoji a otevřel je. "Dík že jsi mě tam dole neprozradil."

Kyrian hodil špinavou plenu do koše a zvedl Marisse ruce. Na tvář mu pleskla uslintanou ručku a potahovala ho za tvář. "Bez problému. Tak co je mezi vámi dvěma?"

"Netuším. Ona je ten člověk, o kterém jsem se zmiňoval, že s ním mám schůzku."

"Tolik jsem pochopil. Měl si říct, že jdeš s Bride."

Vane nic neřekl a jen si zklamaně povzdechl. "Jak řekneš člověku, kým jsi? Jak reagovala Amanda, když tehdy zjistila, že jsi temný lovec?"

"Vyrovnala se s tím s okouzující vznešeností a důstojností. Samozřejmě je velké plus, že její dvojče na takových věcech ujíždí. Takže jsem byl menším zlem ve srovnání s Tabithou."

Vane se na něj pochybovačně podíval.

"Má Bride mezi příbuznými nějaké bláznivé členy?" Zeptal se Kyrian.

"Nevím o tom."

"Tak jsi v prdeli."

"Nemáš ponětí jak moc," zamumlal si Vane pod nos. "Moje smečka už ví, že jsem v New Orleans. Už na mě povolali Tessera."

Kyrian se uměl vžít do jeho situace. On byl na tom podobně a bylo těžké sjednotit se se svou nadpřirozenou stránkou, když jeho srdce bylo zkrz naskrz lidské.

"Chceš ji nechat tady?"

Vane podíval na dítě v Kyrianově náruči a pocítil bolestivé píchnutí. Před setkáním s Bride nikdy na děti nepomyslel. A popravdě bylo nepřirozené dívat se na někdejšího temného lovce v roli tatínka.

Jaké by to bylo držet vlastní dítě?

V koutku mysli si už představoval malou dcerku, s načervenalými vlasy a světlou kůží ... po mámě.

"Nemohu ohrožovat tvou rodinu," rychle řekl Vane.

"Možná jsem teď smrtelný, ale stále schopný boje."

Vane zavrtěl hlavou. "Ne, nejsi. A stejně tak ani tvá žena. Moji lidé celý život ovládají magii a síly přírody. Dosud si s Katagariány nebojoval a nemáš ponětí, čeho jsou schopni."

Kyrian si v náruči nadzdvihl dceru, když sebou začala šít. "Co chceš tedy dělat?"

"Nevím." A už měl toho nevědění dost. Před rokem Vane přesně věděl kým a čím je.

Věděl přesně jak žít svůj život a jak zabít ty, co jeho život ohrožují.

Od noci, kdy zemřela Anya byl ztracen. Až v ten večer, kdy našel Bride v obchodě, cítil i víc než jen zoufalství.

Ted' nevěděl, co cítí.

"Kyriane!"

Z přízemí se neslo Amandino volání a oba muži nadskočili. Kyrian sevřel na rukou dceru a utíkal dolů. Vane byl v polovině stočeného schodiště, když spatřil něco co mu zmrazilo krev v těle.

Jasyn Kallinos, jeden z katagariánských jestřábů, dočasně bydlící v Útočišti, stál v lidské formě v hale a krvácel. Amanda stála s rukou na klice. Pozvala ho dovnitř.

Vane se vyšvihl přes zábradlí a seskočil na černo bílou mramorovou podlahu rovnou před Jasyna. Pomalu se natáhl a nevímal si Bridino zděšeného zájmutí.

"Co se stalo?" Zeptal se Vane.

"Ti prašiví vlci na nás zaútočili." Jasyn lapal námahou po dechu a setkal se s Vanovým pohledem, plným hrůzy.
"Zabili Fanga."

Osmá kapitola

Vanovi v uších kvílely Jasynova slova a nemohl dýchat. Fang je mrtvý?
Ne! To nemůže být pravda. Jeho bratr nemůže být mrtvý. Nemůže. Fang byl tím jediným, co mu zůstalo a přísahal, že se postará, aby byl jako předtím.
Srdce mu propíchovala nesnesitelná bolest, škubalo mu nitrem a z hrdla se mu řinulo umučené zavytí. Jak se to mohlo přihodit? Jak se jim podařilo dostat k Fangovi?
Jasyn si rukou zastavoval krev z rány na rameni a rozčilením bolestí.
"Snažili jsme se ho zachránit, Vane. Dělali jsme co bylo v našich silách. "
Vane se na něj podíval a bojoval proti slzám bolesti a hněvu.
Jeho bratr je mrtvý a on se postará, aby za to vlci zaplatili. Všichni do jednoho. Hluboko v duši mu bublala zběsilá zuřivost. Žádná síla na zemi je před ním neochrání.
Nebude koutu, kde by se ukryli před jeho pomstou.
Dostane je všechny, i vlastního otce.
Všechno před ním potemnělo, přitočil se ke dveřím a jedinou překážkou v odchodu mu byl Kyrian. Dceru podal do rukou manželce.
"Kam si myslíš, že jdeš?"
"Pozabíjet je."
Kyrian se napjal, jako by se připravoval na boj s ním. "To nemůžeš."
"Sleduj." Vane se pokusil z domu přemístit, no nešlo to. "Co to doprdele .."
"Nepustím tě spáchat sebevraždu," řekla odměřeně Amanda. Dcerku podala sestře a postavila se po boku manžela. "Nedovolíme ti to."
Vane byl v pokušení. Mohl by její moc zlomit vlastním útočným kouzlem, ale nechtěl jí ublížit. Nevěděla s čím si začala a netušila, jaká brnkačka by pro něj byla protrhnout její štít.
"Nejsi tak silná jak si myslíš, Amando. Uvolni mě. "
"Ne. Pomsta není řešení. "
"Pomsta je jediné řešení," promluvil zpoza jeho zad Jasyn. "Nech ho."
Vane zachytil něco prapodivného. Něco nesedělo ...
Otočil se a podíval na Jasyna.
Muž před ním vypadal přesně jako katagariánský jestřáb. Byl stejné výšky i postavy.
Ale krvácel ...
Byl zraněn.
Vane ten fakt zarazil. Pro Katagariána je téměř nemožné zůstat po zranění v lidské formě. Zvládnou to jen ti nejsilnější. A i to jen tehdy pokud nemají na výběr, například když jsou ve společnosti lidí a nechtějí se ohrozit odhalením své totožnosti. Za takových podmínek si udržení lidské podoby vyžádá obrovskou daň. Jejich schopnosti se rapidně oslabí a ztratí téměř veškerou sílu, fyzickou i magickou. Jsou velmi zranitelní. Dobrý cíl pro nepřítele, či smrt.
Proč by to Jasyn podstupoval?
Jasyn nesnášel být člověkem, ať by byly okolnosti jakkoli dobré. A proto Jasyn nenáviděl úplně všechny a všechno. Proč by medvědi se správou poslali právě jeho?
A proč by Jasyn přišel?
Vane zúžil oči, měl špatný pocit. "Kdo jsi?"
Jestřáb na něj bez mrknutí zíral. "Víš kdo jsem."
"Kyriane, chraň ženy," křikl Vane a osvobodil se zpod Amandiny moci.
Amanda vykřikla, ale Vane se jí nenechal rozptylovat. Uvědomil si proti komu stojí.
"Alastor," vyštěkl mrazivě na démona.
Démon se zasmál. "Chytrý vlček."
Tabitha začala odříkávat zaklínadlo v latině. Démon vzduchem trhl rukou a odhodil ji na protější zeď.
Vane ho popadl za trup a chtěl ho narazit na dveře v hale. Než se mu to podařilo, démon

zmizel a Vane narazil do překážky ramenem.

Vane podrážděně zavrčel a do ramene mu vystřelila bolest.

Neváhal, vytáhl z kapsy mobil a vytočil Útočiště.

"Nicolette," oslovil Mamku medvědicí jakmile to zvedla. "Je Fang naživu?"

"Jistěže je, Cher. Jsem u něho právě teď i s Aimee. "

"Určitě?" Myslel jen na bratra a strach, že tady nechá Kyriana a ženy bez ochrany.

"Oui. Dotýkám se ho a žije a je mu dobře, tedy v jeho možnostech."

Vane padl od úlevy na kolena.

Fang žije.

"Dávej na něj pozor. Někdo na nás zavolal Alastora. "

Medvědice začala nadávat francouzsky. "Bez obav. Nikdo tvému bratru neublíží. Pokud se démon ukáže, bude to jeho poslední chyba v životě. "

Vane slyšel jak dceři nakázala, aby zavolala na Fangovu stráž dva z nejobávanějších osadníků útočiště. "Merci, Nicolette."

Zavěsil. Spatřil Amandu klečet u sestry zvedající se do sedu a držící si hlavu.

Tabitha si zpod nosu setřela krev a zaklela. "Nenávidím demony," řekla mrzutě.

Vane se soustředil a její rány vyléčil, pak napravil poškozenou zed'.

Tabitha vykulila oči a vyskočila na nohy.

"Jsi v pohodě, Tabby?" Zeptala se Amanda a podívala ze sestry na stěnu, která byla jako nová.

Tabitha přikývla.

Vane se pomalu postavil. Pohledem vyhledal Bride sedící na gauči a upírající na něj zrak.

"Ublížil jsem ti, Amando?" Zeptal se jí Vane, ale od své družky neodtrhl oči.

"Nedá se říct, že by to bylo velmi pohodlné. Mohl jsi mě varovat. "

"Promiň. Nebyl čas. "

"Co se to právě stalo?" Zeptala se Bride potichu. Seděla na pohovce a byla úplně mimo. "Co se to tady děje?"

Vane si vyměnil s Amandou a Kyrianem zoufalý pohled. Jak jí má něco takového vysvětlit? Kyrian zvedl na ruce dceru, která očividně nevěnovala pozornost tomu, že je právě navštívil démon. Stále si hrála s panenkou. Zdá se, že pro Marissu jsou takové věci na denním pořádku. Kyrian přešel k Amandě a Tabithě.

"Myslím, že bychom měli jít do kuchyně. Třeba dát Tabby na tvrdou kebuli led."

"Ruce pryč, Geritol, jinak budeš ty potřebovat led na svého citlivého kamaráda," zpražila ho a odpochovala do kuchyně sama.

Vane čekal dokud s Bride osaměl.

Toto bude určitě nejnejpříjemnější moment jeho života. Ani nevěděl, kde začít. No alespoň se mu nezdálo, že se ho bojí.

Něco to určitě znamená.

Bride seděla v kamenné nevěřícínosti a snažila si v hlavě udělat jasno ohledně ... ohledně ... vždyť ani neví, jak to nazvat.

Nemá ponětí, čeho byla právě svědkem. Vše se událo hrozně rychle. Zaklepání na dveře následované krvácejícím mužem, který se nakonec z ničeho nic vypařil.

Byla ohromena a jaksi ani nevěděl, jak ji napadlo, že ji možná natácejí do show Taktiky děsu. Nebo Skrytá kamera? Natáčí se to ještě vůbec?

Nebo je to takový ten nový typ reality show.

Jak ztratit zdravý rozum za jedno odpoledne.

Možek jí pracoval na plné obrátky a snažil se jí v hlavě uklidit všechny bizarní události.

"Kyrian říkal, že nejsi narušený vrah." To znělo hloupě i jí, ale nevěděla co jiné říct.

"Ne," řekl tiše a postavil se před ni. "Ale nejsem zcela ani člověk."

Z kuchyně dolehl Tabithin nazuřený křik. "To mi tvrdíš, že je to podělaný pes?"

Tabitha vpálila do obývacího pokoje a oba se k ní otočili.

"Jsi pes?" Zeptala se Vana.

"Vlk," upřesnil.

Bride vyskočila z gauče a postavila se za něj, tak aby stála mezi ní a Vanem. Toto není pravda.

Ne. Zdá se jí to. Udeřila se do hlavy. Leccos, jen ne toto.

"Bože," zasyčela Tabitha. "Měla jsem to poznat už tu noc před restaurací. Zdálo se mi, že si příliš inteligentní na zavšivenou bestii."

Kyrian vešel do místnosti a snažil se zatlačit Tabithu zpět do kuchyně.

Tabitha ze sebe setřásla jeho ruku.

"Bride mě potřebuje. Není zvyklá na bláznů." "

"Chci jít domů," vyslovila a vše ostatní se k ní hnalo v dokonale jasnosti. Jakoby se jí mysl najednou otevřela všemu, co slyšela.

Vane a pes ..

Nó, tak fajn. Nuže většina chlapů jsou psi, ale to se tak jen říká.

Ne. Je to jen podivný sen. Vane jí dal něco do jídla a má halucinace. Když se konečně probudí, zavolá na něj policisty.

Pospíchala ke dveřím ale najednou se před ní zjevil Vane. "Nemůžeš odejít."

"Oh, to tedy víš že můžu," řekla našťavaně. "Toto je moje střelená iluze a můžu si v ní dělat, co se mi zachce. Dívej. Právě teď se změním na ptáka ... "

Dobře, nezměnila se.

Bride čekala na svou proměnu celou minutu. "Proč není ze mě pták? Chci být ptákem. "

"Protože nesníš," řekl Vane a položil jí na ramena ruce. "Toto je skutečné, Bride. A to v posraně špatném načasování. "

"Ne, ne, ne," nedala se. "Není. To ti nespoknu. Musím jen-" Bride se zasekla uprostřed věty a podívala se zpoza Kyriana na jeho dceru. Marissa se doplazila do obývacího pokoje, zastavila se až u gauče, usadila se na zemi a vesele se smála.

Zvedla hubenou ruku a její sací pohárek jí z opačné strany rakvového stolku vletěl přímo do otevřené ruky. "Rissa, pohál, tati," vyhrkla šťastně, přestože byla příliš malá, na to aby vůbec vyprávěla.

"Ano," zasténala Bride, malá Marissa spokojeně cucala z poháru džus a Kyrian ji vzal z podlahy. "Jsem tady páté kolo u vozu."

Chtěla Vana obejít, ale on ji zastavil. "Bride prosím, musíš si mě poslechnout, protože tvůj život je v ohrožení, ale tou hrozbou nejsem já."

Nahlédla do magnetických ořískovozelených očí a dumala, zda jeho vzezření je také součástí její halucinace.

Možná se nic z tohoto nikdy nestalo. Možná se probudí v posteli u Taylora po velmi dlouhém a podivném snu.

Potřásla hlavou. "Nedokážu se smířit s tím, co jsem právě viděla. To není možné."

Otočil ruku dlaní nahoru, dlaní na níž byl znak shodný s jejím. "Nevím jak ti pomoci, aby si to přijala. Neuvěřitelné je součástí mého života od narození. Ja ... "

Vane si vzdychl, nechal klesnout ruce z jejích ramen a znovu vytáhl mobil.

On jde telefonovat? Ted'?

No a proč ne? Bude to stejně pochopitelné jako všechno ostatní, co se dělo.

Co jídla na večeři? Muselo to být něco divokého. Zapiše si, aby do budoucna už ten pokrm nejedla.

Vane se díval na Bride. "Acherone, potřebuji službu. Nezajímá mě, co to bude stát. Jsem u Kyriana v domě se svou družkou a potřebuji, aby si sem přišel a hlídal ji, dokud nebude volná."

"Družka?" Opakovala po něm. "Ve smyslu přítelkyně?"

"Ve smyslu manželka," řekla Tabitha.

Bride se zajíkla. "Ale já nejsem vdaná."

Vane zavěsil. "Ne, nejsi, Bride." Objal její tvář horkou dlaní a smutně na ni podíval.

"Nikdo tě nebude nutit do ničeho, co sama nebudeš chtít." Palcem ji hladil po lící kosti.

"Zůstaň tady, kde je vše relativně normální a kde budeš následující dva týdny v bezpečí. Já tě víc nebudu obtěžovat. Přísahám. Jen dávej na sebe pozor. Kvůli mně."

Nedokázala se bát muže, který se na ni dívá tak jako nyní Vane. S upřímností planoucí v hlubokých očích. S pohledem plným bezbřehé touhy.

Byla nejistá.

Vystrašená.

"Co jsi zač?" Zeptala se ho.

Sklonil hlavu k zemi, nabral hluboký nádech až potom se na ni opět podíval.

Bride se odtáhla, když spatřila polovinu jeho tváře potetovanou červenými znaky podobnými těm na její ruce.

"Jsem člověk," začal utrápený hlasem. "A zároveň jím nejsem." Ruku zlehka položil na její rameno. "Nepoznal jsem něhu, až do chvíle kdy jsi se mě dotkla v obchodě. Můj život je krutý a nebezpečný. Je temný a pokřivený, není to místo pro tebe. Znáám tolik lidí, co by mě chtěli vidět mrtvého, že to nedokážu spočítat. Nic je nezastaví a ty ... " zatnul zuby jakoby potřeboval novou dávku odvahy, dokud dokončí. "Nikdy ti nebude v životě nic chybět. Přísahám ti na to málo lidského, co ve mně zůstalo. "

Vane se postavil a kráčel ke dveřím. "Udělej pro mě něco Kyriane. Postarej se o ni."

A pak byl pryč.

Bride pocítila zimu, nebyl u ní a ji najednou zbolelo srdce.

Ohlédla se a spatřila Tabithu, které se v očích třpytily slzy.

"Pes nepes," smrkala Tabitha. "To bylo ..." přiběhla k Bride a tlačila ji ke dveřím. "Nenech ho odejít, Bride. Utíkej za ním. "

Nemusela jí to říkat dvakrát, už šla sama.

"Vane!" Křikla.

Nikde po něm nebylo ani stopy.

"Vane!" Volala ho jménem ještě hlasitěji.

Odpovědí jí byl jen chladivý závan větru.

Lámalo se jí srdce na kusy, zacouvala zpět do domu srazila se s Tabithou. "Nechce se mi věřit, že jsem ho nechala jít."

"Já zase nevěřím, že ten idiot odešel."

Bride se zmocnila panika. Ten hlas nepatřil Tabithě. Byl to hlas démona.

V mžiku oka všechno zčernalo.

Vane se spěchal dolů ulicí, pryč od Kyrianova domu, pryč od Bridineho volání. Srdce měl na kousky. Ztratil ji.

Udělal správnou věc. Nechal ji jít svou cestou. Tak proč to tolik bolí?

A bolelo to neuvěřitelně. Srdce mu svírala bodavá, pálicí bolest až si myslel, že ji víc neunes. Je to takto nejlepší.

Ona je člověk a on ...

On je vlk, který ji nadevše miluje. Až teď si to uvědomil a zaklel. Chtěl pravdu ukrýt, zamítnout ji ale nemohl. Bride mu byla vším.

Neexistovalo nic, co by si přál na ní změnit. Miloval ten její pohled, který na něj vrhala jako by mu přesakovalo. To jak si potichu broukala a utírala při tom prach na políčkách. To jak se vždycky rozdělila o své jídlo s ním.

To jak mu pasovala do náruče, jakoby tam patřila a její udýchaný hlas křičící jeho jméno na vrcholu orgasmu.

Proboha, dokonce se mu líbí, jak zmuchlá na posteli všechny přikrývky do jednoho klubka.

"Do prdele se vším," zachřčel. Nevzdá se jí tak jednoduše.

Miluje ji a nebude jen postávat, dokud mu navždy zmizí. Ne bez boje. Ne aniž jí o své lásce řekl.

Otočil se a spěchal zpět do domu.

"Vane! Makej! "

Zastavil ho Kyrianův hluboký hlas a naléhavost, která se nesla v tónu jak to řekl.

Přemístil se do domu. Zhmotnil se ve foyeru, kde byl Kyrian s dcerou a Tabithou. Bride nikde nebyla.

Měl špatný pocit. "Kde je Bride?"

"Démon ji unesl," řekla Tabitha.

Zvítězilo v něm zvíře a vyhledávalo se po odplatě. Otočil se a snažil se něco zavěšit ve vzduchu. Nic. Ani pach ani stopa.

To je jedno. Alastor mu vzal jeho družku.

Vane ji najde a když se tak stane, svět bude o jednoho démona lehčí.

Bride chtěla křičet, ale nešlo jí to. Hlasivky měla úplně ochrnuté.

Zrak se jí vrátil tak náhle až ji rozbolely oči. Nejasně zamrkala a zjistila, že je ve starém domě, nebo srubu. Byl dlouhý a úzký se středověkým ohništěm přímo uprostřed podlahy, bez krbu či nějakého ohrazení.

"Neměj strach," řekl démon a pustil ji.

Vzdálil se od ní. Namísto hezkého blondáka, kterým byl před tím, byl teď odpudivý. Kůži měl tmavého purpurového odstínu a měl žhavé červené vlasy a oči.

Chodidla měl pokřivené a vypadaly jako zvětšené golfové hole. Ke dveřím se houpal a otevřel je.

"Bryan!" Zavolal, pak se otočil k ní a nasál do nosu vzduch jako zvíře. Měl na ústa příliš velké zuby a když mluvil šišlal. "Nikdo ti neublíží, bambulko."

Bride už začínají lézt nahoru krkem lidé, co ji stále utvrzují o její bezpečí.

"Kde to jsem?"

Utřel si tekoucí nos. "Neboj se o sebe, bambulko. Tady jsi v bezpečí. "

"Byla jsem v bezpečí tam, kde jsem byla." Určitým způsobem.

Co je tohle za pokroucený přelud? Pokud už má ztratit rozum, chce o něj raději přijít u Vana a nikoli při sotva mluvícím monstře, - nechutném monstře.

Démon ustoupil a udělal cestu krásné ženě připomínající Grace Kellyovou, jen tato žena měla tři hrozné jizvy táhnoucí se jí po tváři a krku. Tabithina jizva ve srovnání s tímto zohyzděním nebyla ničím.

Pod ženinými jizvami se črtalo červené tetování podobné Vanovému.

Nevypadala starší mladá žena kolem pětadvacítky a přece se jí tělo představilo držením skutečné královny. Do pokoje vešla jakoby jí patřil a její autorita byla zjevná.

Světlé copy měla stočené na hlavě do elegantního účesu, který držel pohromadě zlatou obručí vykládanou velkými diamanty, safíry a rubíny.

Bride však ohromilo její oblečení. Vypadala jako by právě vystoupila z epizody v Xeně. Trup jí pokrývalo zlaté brnění kopírující povrch těla. Ruce měla však odhalené kromě ramenních a zápěstních ochranných náramků. Sukni měla volnou, jasné červené a zelené barvy složenou z několika pásů.

Neuvěřitelné, dokonce má připevněný na boku meč, přes ramena luk a na zádech toulec šípů.

Oh jasně, už se dostala do vyššího stadia vyšinutosti. Dokonale jí selhal mozek. Možná je už dokonce mrtvá.

Je už načase, aby přišlo nějaké vysvětlení.

Grace Kellyová, nebo Bryan jak ji nazval démon, si přeměřovala Bride.

"Ublížil ti, dítě?"

Bride podívala na démona. "Definuji 'ublížil'! Chci říct, že ani za mák tu nechci být, ať je to tady kdekoli. "

"Ne Alastor," vrkla Bryan a její přízvuk Bride nikdy ještě neslyšela. "Ten druhý. Ten bastard vlk. Ublížil ti? "

Bride byla více než zmatená. "Myslíš moje zvířátko vlka nebo frajera, který si o sobě namlouvá, že je vlkem?"

Bryan ji popadla za ruku a zkroutí ji dlaní nahoru. "Ten, který má to stejné. Znášil tě? "

"Ne," řekla mírně Bride a vysvobodila si zápěstí ze ženina tuhého sevření. "Nic neudělal."

Bryan si s úlevou vydechla a přikývla démonových směrem. "Dostal jsi ji včas. Děkuji, Alastore. "

Démon jí pokývnutí vrátil. "Jsme teď vyrovnaní." Zmizel a zůstaly samy.

Bryan očividně nic z celého dění neudivovalo a podala Bride ruku.

"Pojď, dítě. Vezmu tě do síně, kde tě můžeme ochraňovat, dokud se znak spáření nevytratí."

Bride se podle okamžitého instinktu chtěla odtáhnout, ale nakonec se zpozorovala, že přijímá podávanou ruku. Co sakra? Ztratila rozum? Nemá nejmenší chuť zjistit jak tato potřeštěná epizoda skončí.

Jestli ji vezme na krásnější a zejména teplejší místo.

Bride se při tom pomyšlení zasmála. "Viděli jste tu část z Buffy, kde Sarah Michelle Gellar přeskakovala ze šíleného azylu do jejího života v Sunnydale jako přemožitelka?"

Bryan poklonila hlavu. "Co je Buffy? Je to také lykos nebo jiný druh Katagariána? "

Bride byla jaksí vyhozena z míry, že ta žena nezná Buffy. „Ale to nic. Toto je očividně moje verze Sunnydale a zanedlouho se probudím v cele s měkkými stěnami. "

Bryan ji pustila a vyvedla ji ven z chatrče. Ocitli se v zeleném údolí uprostřed hor. Bylo tam krásně, ale podle ní chladno.

Neměla ponětí jak se sem dostala. Určitě není v New Orleans, kde byla ještě před pěti minutami.

Každý kolem ní dotvářel obrázek podivnosti. Lidé byli oděni v středověkých oděvech a mluvili jazykem, kterému se ani nenamáhala porozumět.

Všichni v jejich blízkosti znehybněli a pozorovali je procházet. Rozhostilo se tajuplné ticho.

Všichni zastavili, ženy, ty co nosili koše. Dokonce si přestali hrát i děti.

Bridinu pozornost ale upoutali muži, hlavně když každý zastavil a zíral na ni jakoby byla terčem na střelnici.

Uvědomila si, že s výjimkou démona, všichni ve vesnici byli vysloveně krásní, vrchol tvořivosti lidské fyziologie. Nepochybně se jí sní nebo se jí zdají přeludy.

Ani skupina Chippendales nemá takové výstavní kusy. Nemluvě o ženách. Byly ztělesněním důvodu, proč Bride zanevřela na dámské časopisy. Kdyby nevěděla své, pomyslela by si, že se propadla do hlavní sběrný hollywoodských protagonistů.

Bride následovala Bryan do obrovské dřevěné stavby, která by se ujala v nízkorozpočtovém filmu o králi Artušovi. Postavena z proutí a hrubé malty byla vybavena spartánsky, uvnitř bylo jen velké ohniště uprostřed obklopeno dlouhými stoly a lavicemi. Na udusané hliněné zemi bylo rozházené cosi, co připomínalo uschlou slámu a byliny.

Jakmile Bride vešla, ocitla se ve společnosti samých krásných chlapů. Někteří z nich kolem ní dokonce začali kroužit.

"Dovolte?" Odstrkávala je od sebe. "Toto jsou mé představy a nepřeji si, abyste v nich tak řádili."

Vysoký blondák naklonil hlavu podobným způsobem, jako to dělají šelmy. Podíval se přímo na Bryan. "Proč jsi sem dovlekla katagariánskou kurvu?"

Bryan přetáhla Bride za sebe a postavila se před muže. "Ona není kurva. Je to vystrašená lidská žena, která nechápe, co se jí stalo. Myslí si, že zešilela. "

Blondák se zasmál. "Myslím, že bychom ji měli poslat jejímu druhovi tak jak katagariáni posílají naše družky nám." Udělal krok vpřed.

Bryan vytáhla meč a namířila ho mužovým směrem. "Nenuť mě zabít tě, Arnulfe. Přivedla jsem ji sem, abychom ji ochránili. "

"Pak si udělala chybu."

Bryan byla znechucena. "Jsme lidé."

"Pravda," souhlasil a temný pohled upřel na Bride. "A dožaduje se úplaty stejně jako ty, princezno moje. Moje družka leží od jejich násilností v hrobě. Říkám, abychom jim vraceli partnerky ve stejném stavu. "

Muži vykročili. Ozvalo se hlasité zavytí.

Každý zkameněl.

Bride se zvrtila k otevřeným dveřím. Vešel dovnitř starý muž. Vlasy měl bílé a nosil bradku. Vedle něj se nesl velký hnědý lesní vlk.

I on měl jako Bryan polovinu tváře pokrytou tetováním, zeleným. "Co se děje?"

"Žádáme morální odškodné," řekl Arnulf. "Tvá dcera přivedla ke smečce katagariánskou družku. Chceme ji."

Stařec vrhl zkoumavý pohled na Bride, pak podíval na Bryan.

"Musela jsem, otče," řekla Bryan a sklonila meč. "Neměla jsem jinou možnost."

Stařec ostatním přikázal, aby odešli. Muži bez reptání vyhověli-někteří ale před odchodem zavyli. Zbylí se na ně podívali s jasným úmyslem obnovení diskuse.

Poprvé, se začala Bride bát. Na tomto "snu" nebylo něco v pořádku.

Normálně by řekla, že je všechno skutečné. Ale to nemůže být.

Nebo ano?

Když už samotný, stařec je zavedl k nejvzdálenějšímu stolu uloženému na vyvýšeném stupínku. Za stolem byly dvě velké, ručně vyřezávané židle s vlčími hlavami podobající se trůnem. "Kam jsi dala rozum, Bry?" Ozval se muž.

"Chci ji ochránit, otče. Není to přesně to, co dělají Strážci? Nejsme tady na to, abychom chránili svět před katagariánskými zvířaty? "

Dceřinu slova ho jen pohoršily. "Ale ona je s jedním z nich spářená."

"Ještě se nespojili. Je jen označena. Pokud ji tady udržíme, zatímco znak nezmizí, bude od něj osvobozena. "

Stařec zavrtěl hlavou a jeho vlk přišel k ní a očichal ji.

Bride něj zírala a čekala, zda zůstane vlkem nebo se také na něco změní.

"Proč prostě nezabijeme jejího druha?" Zeptal se stařec.

Bryan odvrátila pohled.

Stařec si unaveně povzdechl. "Už před staletími jsem ti řekl, abys ho zabila, dcero."

V očích se jí rozžvýkat oheň. "Nevzpomínáš si? Pokoušela jsem se ho zabít. Jeho síla rychle narostla. "

Stařec znechuceně rozmáchl rukou. "Máš ji na starosti. Upozorním ostatní a když tentokrát přijde, dokončíme, co začalo už dávno. "

Bryan přikývla a naznačila Bride, aby ji následovala. Vedla ji kolem trůnů, přes úzkou chodbu v zadní části k prostoru, kde byly pokoje.

Všechno bylo spartánsky skromné, ale zároveň pohodlné. Velká postel s přehozem a kožešinami a romány z dvacátého prvního století.

Bride zvedla knihu Kinley MacGregorové Temný šampion a zasmála se. Skvělý sen.

"Nenašla by se tu nějaká kola?" Zeptala se Bryan. "Myslím, že ji budu potřebovat."

"Ne, to se nedá. To by vyžadovalo, abych po ni šla do budoucnosti a tu moc mi vzali." Její hlas byl rozhněvaný a trpký. "Proto jsem pro tebe musela poslat démona."

"Kdo ti vzal moc?"

"Můj druh," vyplivla to slovo. "Ukradl mi mnohé, ale neměj strach. Jeho syn ti neublíží.

Postarám se o to. "

Bride vrátila knihu na malou hromadu na nočním stolku. "Víte, já ničemu vůbec nerozumím."

Bryan si dala ruce v bok a přímo se na ni zadívala. "A co tohle? Ten takzvaný muž, který si tě vzal, Vane, je vlk kterému jsem proti vůli dala před čtyřmi sty lety život. A kdybych mohla, zabila bych ho kvůli tobě. "

"Prosím?"

Bryan pokračovala ve vysvětlování. "Tak jako mnohé ženy, i já jsem byla v mládí hloupá. Při mé první výpravě Strážců na katagariánské vlky mě nepřátelé zajali, a mysleli si, že bude ohromná zábava pokud mě znásilní. "

Bride začalo být špatně. Najednou k ženě pocítila pochopení.

Chuděra. Bride si neuměla představit nic horšího.

A je to Vanova matka ...

Bryan zkřivila rty a zavrtěla hlavou. "Ale sudičky jsou často kruté a tak jako ty, jsem se ocitla spářená s jedním z těch zvířat, které mi ublížilo. Vanův otec mě držel v zajetí týdny, zneužíval mě a snažil se mě přinutit, abych ho přijala. Ale to nemohou, vždyť víš. Přijetí je výhradně v našich rukou. Ne v jejich."

Toto není skutečnost. Ne. Sní se jí, i když jí zůstával rozum stát, proč se jí sní právě něco takového. "Nepodobáte se Vanovi."

V Bryaniných očích vzplála čistá, nezakryvaná nenávist. "Vypadá jako ten jeho prašivý otec."

Bride se skřivilo čelo a vzpomněla si, co jí řekl Fury. A vše se jí v tomto začarovaném snu vynořovaly. Dávalo smysl.

Alespoň z části.

Proč si však vymyslela takový tragický příběh? Nikdy nepřála jiným, aby trpěli, nejméně Vanově mámě.

Může být toto skutečně?

Je to vůbec možné?

Bride popošla k světlovlase ženě, vzala ji za ruce a prohlížela si její dlaně. "Nemáte znamení."

"Ne. Pokud se spáření neuskuteční do tří týdnů, znaky vyblednou a my ženy smíme jít svou vlastní cestou. Muži až do konce našich životů zůstanou impotentní. "

Bride podívala pochmurně na vysokou Bryan. "Vy jste ho zanechala impotentním?"

V Bryaniných oříškově očích se mihl ďábelský pohled. "Zanechala jsem mu i něco jiného. Když jsem porodila, vzala jsem moje tři lidské děti a tři vlčí jsem nechala jemu. Pak jsem ho vykastrovala. Nepochybuji, že nepřešel den kdy by si nevyčítal, že mě nezabil, když mohl."

Bride se zašklebila. "Proč se mi tohle zdá? Nerozumím této noční můře."

Bryan zavrtěla hlavou. "Toto je opravdové, Bride. Víím, že v lidském světě nejsou věci, které já popisuje. Ale musíš mi věřit. V tvém světě vedle vašich životech žijí tvorové a dějí se věci, o kterých si nevěděla, že existují. "

V jedné vteřině stála před Bride Bryan, v další to byl velký bílý vlk, který se až hrozivě podobal na toho v jejím bytě.

Bride se zakymácela.

Ne, tohle není pravda. Není.

"Chci jít domů," křikla. "Musím se probudit. Panebože, prosím, vzbud' mě! "

Vany se probрал z transu a měl odpověď, kde se nachází jeho družka. Je v domovině jeho

matky. Na místě, kam přísahal, že se už nevrátí. Byl tam jen jednou. Strašně dávno, když uzavřel obchod s Acheronem Parthenopejským, který mu měl pomoci najít jeho skutečnou matku.

Dodnes nevěděl, proč se jí vůbec pokoušel najít. Možná právě kvůli těm rokům, které prožil u nenávistného otci. Chtěl zjistit, zda je nějaká šance, že by ho máma chtěla.

Nebo si možná namlouval, že když je člověkem, matka ho spíše přijme.

Stal se pravý opak. Pokusila se ho zabít.

"Proklínám den, kdy jsem tě porodila."

Její slova se mu stále ozývaly v paměti a nyní chce dokonat své dílo. Jeho družku na její příkaz unesl démon. Žádný zvěrolovec nemůže vzít člověka z jeho času bez jeho svolení. Ta podmínka neplatila jen na demony a bohy.

Ale proč? Proč by brala jeho matka Bride do Temnověké Británie? Své matce nevěřil. Její nenávist k němu a otci byla příliš velká.

Vane nedůvěřuje žádnému člověku.

Ne, Bride byla pod jeho dohledem a nezaslouží si, aby ji dovézli samotnou k arkádské smečce do doby, kdy se narodil.

Musí jít do minulosti, najít ji a dovést domů.

Ted' mu však nikdo nebude krýt záda. Jde sám.

Doufá jen, že tu srážku s nimi přežije. Jinak Bride uvízne navěky v minulosti.

Devátá kapitola

Bride byla zavřená v pokoji, hodiny pomalu odtikávaly a ona se přesvědčila o jedné věci. Nic se jí nezdá.

Nevěděla jak je to možné, ale neměla na výběr a musela přijmout fakt, že toto není žádný díl z Buffy, ani žádná představa. Všichni jsou tu skuteční a jedli to nejodpornější jídlo jaké ochutnala.

Není divu, že jsou všichni kost a kůže.

Podnos s téměř nedotčeným jídlem byl položen na nočním stolku s knihami. Bride rázovala přes pokoj z jedné strany na druhou a poslouchala jak se dole v hale dohadují, co s ní.

Každá minuta ji děsila víc než předešlá.

Najednou za sebou ucítila pohyb. Bride se otočila a našla v pokoji stát muže velmi podobného Vanovi. Měl stejně tmavé vlasy různých odstínů a zelené oči. V tváři se na sebe až děsivě podobali. Do hladka oholen, vlasy nosil delší než Vane a oblečen byl v starověké kůži a v kroužkovém brnění. Tak jako Bryan, i on měl meč, připevněný na zádech.

Pozoroval ji způsobem dokonale identickým s divokou zvěří větřící novou obět'.

"Kdo jsi?" Zeptala se.

Muž nepromluvil. Přesl blízko k ní, vzal ji za ruku a pohlédl na označenou dlaň. V očích se mu rozhořela nenávist.

Ani nestihla mrknout a už nestála v pokoji, ale uprostřed síně plné nejdivočejších lidí na planetě. Cítila se jako v hnízdě zmijí a ona byla jediný dostupný vyhrátý kámen.

Po jejím objevení nabrali hlasy na intenzitě.

"Dare!" Zařval starý muž. "Proč jsi ji přivedl?"

Vanův dvojník vrhl na Bride jedovatý pohled. "Svolal jsem pro ni Timoru. "

Davem se nesla souhlasná reakce.

"Ne," protestovala Bryan a tlačila se vpřed.

"Jaký je problém, matko?" Zeptal se jí Dare. "Změnily se tvé city vůči zvířatům, které po nás pasou?"

"Sám víš, že ne."

"Tak nás nech. Vrátime jim to, co oni dali nám. "

Bryan vytasila na svého syna meč. "Složila jsem přísahu Strážce, že budu chránit-"

"Katagariánskou kurvu?" Skočil jí do řeči Dare. Popadl Bride a strčil ji před matku. "Smrdí jako oni. Říkám, že to s nimi vyřešíme jednou provždy. "

Odevšud se nesl pokřik.

Bride se třásla strachy.

"Otče?" Promluvila Bryan ke starci. "Má to takhle být?"

Starý muž neodpověděl hned, pohledem zkoumal rozohněný dav. "Měla jsi se se mnou poradit dříve, než si ji přivedla, Bryan. Dožaduješ se ochrany pro nepřítele, zatímco mezi námi není jediná rodina, kterou by nezničili Katagariáni. Pro bohy na Olympu, víš co provedli naší rodině. Ztratil jsem svou ženu, která se pro ně pomátla a zabili mé všechny děti, když tě šli zachránit. Sotva si jim utekla ze spárů a to jen proto, že si je porazila. Nyní potřebuješ pro jednoho z nich pochopení? I ty jsi ztratila všechnen rozum, dcero? "

Na Bride se podíval více než opovržlivě. "Budeme o Timorii hlasovat. Kdo je pro? "

Bouřlivý vířskot téměř roztrhl Bride bubínky.

"Kdo je proti?"

"Já," Bryanin hlas byl však jediný v shromáždění.

Stařec vzal do ruky svou hůl a zhluboka prohlásil. "Je rozhodnuto. Připravte člověka na Timoru. "

Bride měla nepříjemný pocit, že Timor není nic dobrého. Přistoupily k ní tři ženy a zmocnili

se jí.

"Co se děje?" Ptala se žen, které ji někam vlekly. "Co je Timor?"

"Mrzí mě to, Bride," stihla Bryan říct dřív, než ji vytlačil dav. "Prosím odpusť mi."

Co jí má odpustit?

"Prosím?" Křičela hystericky a snažila se ženám vykroutit. Bezvýsledně. "Řeknete mi sakra co se to tady děje?"

Nejvyšší z žen se k ní se zavrčením otočila. "Za spáření s katagariánskou rasou je jen jeden trest. Vezmou si tě svobodní muži klanu. "

"Vezmou? Jako- "

Pohled do ženina obličeje jí prozradil všechno. Mají v plánu ji znásilnit.

Bride z plného hrdla zavřeštěla a bránila se jak uměla.

Vanovi trvalo celou minutu, než se po příchodu do středověké Británie vzpamatoval.

Cestování časem ho vždy dezorientuje. Na přeskok v době je potřeba množství energie.

Také musí být velmi opatrný. Kdyby začal zkoumat, kde je Bride, nebylo zaručeno, že by ho neodhalila jeho matka a její lidé. Ne že by se jich bál. Ale nechce vytáhnout do války bez armády.

V této době jsou vládci lidé jeho matky. Jeho dědeček je regis jednoho z nejmocnějších vlčích klanů a povídá se, že starý dobrý Gramp zabil více Katagariánů než kdokoli v historii.

Vane zhluboka dýchal a studoval vesnici na druhé straně živého plotu, za kterým se skrýval.

Budou ho čekat.

Zaručeně.

Vane zaslechl rušivý zvuk z lesa za ním. Rozhlížel se a čekal, že uvidí divoké zvíře nebo někoho z klanu.

Nic z toho to nebylo.

Spatřil Furyho.

Vana by překvapilo méně, kdyby před ním stála jeho matka. To by dávalo alespoň smysl.

Furyho přítomnost ho totálně zmátla.

Vlk se okamžitě proměnil na člověka a vyvalil v celé své nahotě na Vana oči, který se hned obrátil.

"Co tady proboha děláš?" Zeptali se oba najednou toho druhého.

"Hod' na mě nějaké šaty," zavrčel Fury a zakryl si rukama rozkrok.

Vane mu ochotně a rychle vyhověl. Fury tam v sekundě stál v černých džínách a tričku. "Proč jsi sem přišel, Fury?"

Ten promluvil přes zaťaté zuby. "Dělám to, co jsem ti slíbil. Odvracím od tebe a Bride Tessera, ty jsi tady a oni tam." Fury našťavaně ukázal na nedaleký kopec. "Měl jsi být v New Orleans, ty vymaštěnče, ne v Británii!"

Vane se podezřívavě obořil na Furyho. "Proč si dovedl Tessera sem?"

Fury se na něj ďábelsky zašklebil. "Protože to byl jediný způsob, který mě napadl jak se jich zbavit všech najednou. Nedokázal bych to sám a myslel jsem, že Bryan si nenechá utéct příležitost, aby neroztrhala nějaké z Markusových Tessera na kousky. "

Vane byl ještě zmatenější a podezřívavější. "Znáš Bryan?"

Fury převrátil oči. "Ano, sakra ji znám. Před staletími mě s radostí vyhodila a nechala napospas smrti? Chceš kouknout na jizvy? "

Vane zachytil silící pach blížícího se Stefana.

Fury ho chytil za rameno a tlačil mezi stromy. "Pospěš, jsme tady ve vážném nebezpečí.

Arkádi nás nenávidí každou buňkou. "

"Vím."

"Nevíš," okřikl ho Fury, hlas měl studený. "Nemáš skutečné tušení, jak moc si nás přejí k

večeři. Musíme odsud vypadnout. "

Vane si vytáhl z jeho sevření rameno. "Bride je v osadě a nikam nejdu, dokud nebude se mnou."

Fury zaklel. "Jak dlouho tam je?"

"Nevím, přišel jsem hned po ní. Ale víš, že tady nemusel uplynout stejný čas. "

"Dobře, musíme se k ní rychle dostat a modlit se, aby tu nebyla dlouho."

"Proč si myslíš, že jsem tady?"

Fury jakoby ho neslyšel. "Fajn, myslí, myslí, myslí." Pak se podíval na Vana. "Nějaký nápad?"

"Jdu tam a vezmu s sebou svou družku."

"Bryan bude mít spuštěno kouzlo, které ti bude blokovat sílu."

Vane se zasmál. "No ať to zkusí."

"Bože, ty máš koule," zamumlal úctyhodně pod nos. "Ale ať to jde do pekel. Nikdo nežije věčně. Jen mi jedno slib. Kdyby se to zvirtlo, raději mě zabij, ale nenech mě tam s nimi."

Mrazivá naléhavá upřímnost v jeho slovech donutila Vana zamyslet se. Co udělali Furrymu?

"Přísahaj mi, Vane."

"Přísahám."

Fury už neměl na slova čas. Z lesa se vynořili Stefan, Aloysius a Petra ve vlčích tělech. Hlavy měli skloněné, obklíčili je, vrčeli a cvakali zuby.

"Do prdele!" Zavrčel Fury. Vlci se připravovali na útok.

Z vesnice se k nim donesl křik.

Vane neváhal, popadl Furryho a přemístil se, právě když se po nich Stefan vrhl.

Bride se zapřela patami do země a kousla jednu z žen, co ji držela. Žena zavrčela a uhodila ji. Bride ji kousla znovu.

Ať se propadne, jestli jim dovolí, aby ji svázali! Možná není Tabitha, ale umí kousat a trhat vlasy, když bude třeba.

Jeden z mužů uchopil do ruky Bride za krk a stiskl ho.

"Hned ... ji ... pusťte!!" Vanův hlas se ozýval síní a každé jeho pomalu vyslovené slovo zarezovalo zvlášť.

Bride se do očí nahrnuly slzy. Byl to ten nejkrásnější zvuk na světě. Otočila hlavu doprava a uviděla Vana stát neozbrojeného s jejím vlkem po boku.

Proč nemá zbraň?

Muži nejbližší k Vanovi v setině sekundy útočili. Omámeně sledovala, jak se s nimi bije, pohybuje se ladně mezi útočníky a pomocí úderů nohou a rukou je posílal k zemi. Hýbal se rychleji, než mohla sledovat.

Pak Vane zmizel a najednou se objevil u ní. Ženy se na něj vrhly. Jednu odhodil a ta prolétla přímo do davu, zároveň druhou popadl a podrazil jí nohy. Třetí se snesla hned po nich k jeho nohám.

Filmaři z Hollywoodu nemají na Vanovu rychlost a obratnost.

Rozvazoval jí ruce a Bride slyšela bojujícího a vrčícího vlka.

Jakmile měla volné ruce objala ho kolem ramen a těsně se k němu přivinula. Ženy se k nim snažily dostat, ale naráželi na nějakou neviditelnou stěnu.

"Fury," zavolal Vane.

Vlk utíkal k nim. Muž, který se hnál za ním, také vrazil do neviditelné překážky.

Fury se změnil na nahého muže a ďábelsky se vysmíval jejich pronásledovatelům.

Bride byla naprosto ohromena přítomností Vanova nahého bratra, který, jak musela uznat, měl božské tělo.

Oh, svatá dobroto, to ani jeden není tím, kým se zdá?

Vane luskl prsty a Furrymu se na těle přičarovalo oblečení.

Dare zanádal. "Neříkala jsi, že jsi Furyho zabila, matko?"

Fury si s odporem přeměřil Dara. "Ale vždyť se pokoušela bratře. Ale zvířata mají neuvěřitelný pud přežití." Podíval na Bryan. "No ne? Matko? "

Dare po něm vystartoval, ale neviditelná síla ho odhodila zpět. Každý kdo se snažil dostat k Vanovi, Bride a Fyrmu byl poslán k zemi.

"Co je to?" Zasupěl Dare a bodal do neviditelné stěny mečem.

Fury se rozesmál. "Toto je tvá nejhorší noční můra, adelfos. Představuji ti nejstaršího našeho vrhu." A ukázal na Vana. "Vanova moc je ohromná. Dokonce i starý otec je vůči ní bezbranný." Podíval na Bryan. "Měla jsi pravdu, mami. Spojení Arkáda a Katagariána má za následek zrod vládce magie s nesrovnatelnou mocí. Jen jsem jím nebyl já. Promiň."

Vanovi bušilo srdce. Pochopil všechno, co slyšel. Fury je opravdu jeho bratr. Ale ani to nebylo pro něj důležité, v tuto chvíli mu záleží jen na Bridině bezpečí.

Jeden z Arkádů se k němu přiblížil zezadu. Vane se otočil a odmrštil ho pryč.

"Máte štěstí, že nejsem zvířetem, za které mě pokládáte," zavrčel na Arkády. "No pokud se ještě jednou přiblížíte k mé družce, stanu se jím."

Dare se krutě zasmál. "Jen si vezmi svou ženu. Úplněk je až za tři týdny a tak máme spoustu času na vaše lovení a zabití. Někdy musíte i spát. Pak vás dostaneme. "

Fury zavrtěl hlavou. "Ty jsi neposlouchal, co jsem o Vanovoi řekl, že ne? Je to zatracená smůla, že jsem se s tou mocí nenarodil já. Já bych vás v tom případě všechny zabil. Ale hádám, že on je mnohem lepší chlap než já. "

Vane se ledově usmál na svého "lidského" bratra. Dare vypadal velmi podobně jako Fang, když je Fang v lidském těle. Škoda, že nenávisť jejich rodičů vyústila až k tomuto. Že otrávil a poštvá proti sobě celou generaci.

Vanovi to bylo i tak jedno, nechtěl se sžít se svou arkádkou větví. Vyhodili ho a odepsali už dávno.

Vane se na Dara ďábelsky usmál. "Já na rozdíl od tebe, bratře, nepotřebuji žádný vysvěcený měsíc na skákání časem."

Nestihli ani mrknout a všichni tři, Vane, Bride a Fury byly opět v New Orleans, v bezpečí Kyrianova domu.

"Myslím, že potřebuji Tylenol ... celou flašku," řekla Bride, odtrhla se od Vana a dobelhala se na nejbližší pohovku. "A hodně vodky na jeho spláchnutí."

Kyrian, Amanda a Tabitha vběhli do obýváku.

"To bylo rychlé," prohodila Tabitha. "Bože, Vane, ty jsi se s tím nesral."

Vane její otázku ignoroval a poklekl před Bride. "Jsi v pořádku?"

"Nevím," odvětila upřímně a při pohledu na něj se v ní začala vzdouvat hysterie.

"Můj přítel je pes, jeho matka šílenec a právě jsem propásla účinkování v nějakém brakovém porno klipu, se špatným oblečením a hnusný jídlem. Co tohle je? Vítej do rodiny, teď se musíš vyspat se všemi mými bratry, a to myslím všemi bratry, bratranci, přáteli, doprdele s každým?!" Víš většina příbuzných přinese na uvítanou obvykle koláč, ne čtyřistaroční pomstu."

Bylo skvělé, že si může konečně stěžovat, ale stále se bála. Nic se jí nezdálo bezpečné. Nic.

"Jsem v bezpečí, Vane? Nebo se sem jen tak z ničeho nic někdo připadne a vezme mě bůhvíkam? Nechci se setkat s Barney a jeho dinosaury, ani v době jeskynních mužů! Nechci nic z toho vidět, jen můj obyčejný život tady v New Orleans."

Vane vzal její tvář do dlaní. Jeho dotek ji kupodivu uklidňoval. "Jsi v bezpečí, Bride. Nikomu nedovolím, aby tě někam unesl. Přísahám. "

"A proč bych ti měla věřit?"

"Protože ti dávám své slovo."

"Aha, no a to vše urovnává, he?" Bride zavrtěla hlavou. "Po tom všem se nemůžu dočkat na setkání s tvým otcem. Vsadím se, že je samý milý úsměv." Dolehla na ni hrůza posledních hodin a zírala na Vana. "Máš v rodině ještě nějaká pošahané tradice, o kterých bych měla vědět? Kosti zakopány na zahradě? Vyšínuté tetičky? Blechy? "

Podívala se na Furyho. "Nemusím se s ním vyspat, že ne?"

Tabitha skrčila obočí. "Na jaké místo si to proboha šla? Zní to tak, že je tam prima zábava."

"Chceš jít?" Zeptal se Fury. "Můžu tě tam vzít."

"Fury," zavrčel po něm Vane. "Sám jsi to viděl. Nezaplétej se s lidmi."

"Nebo s Tabithou," doplnil ho Kyrian.

Amanda ho loktem šťouchla do žaludku.

"No co?" Zeptal se Kyrian nevinně.

Vane seděl kleče na svých patách a přes rameno pohlédl na Kyriana a Amandu. "Dům jsem zahalil štítem, který by je měl udržet. Říkám, měl by. Netuším, čeho je démon ještě schopen, hlavně poté když ho Amanda pozvala. "

"Ničeho."

Bride vzhlédla a hledala zdroj nového hlubokého mužského hlasu. To byla ta poslední osoba, kterou zde předpokládala.

I když nevěděla, co se ještě vůbec diví. Podle toho jak se věci vyvíjejí, může být klidně prodavačka, která jí v potravinách blokovala nákup nějaký šelmohad nebo zombie.

Proč taky ne?

"Ashi?" Oslovila ho Bride, jakmile poznala extrémně vysokou a neuvěřitelně sexy postavu v jejich společnosti.

Měřil skoro dva metry, oděný v černé kůži a oplývající aurou nezpochybnitelně vymezenou pouze jako čistě erotickou, byl Ash Parthenopejský muž, který se jen těžko dá přehlédnout.

"Ty znáš Acherona?" Zeptal se Vane.

"Ano. Jednou za pár měsíců přijde do obchodu s roztomilou, i když trochu divnou dívkou, která prakticky všechno vykoupí." Bride podívala zpět na Ashe. "Ty také patříš, k téhle hromadě podivínů, vid't?"

"Usvědčen," řekl Ash a okouzluje se na ni usmál.

"Výborně, je ještě někdo o kom bych měla vědět?" Zeptala se.

Přítomní na sebe nejistě zírali.

Vane vstal ze země a postavil se před Ashe. "Co víš o Alastorovi?"

"To, že je na oprátku. Tvá matka s ním uzavřela obchod. Má za úkol unést družky tebe, Furyho a Fanga. Pouze na jeden pokus. Bride vzal k tvé matce a ona už od něj nemůže vyjednat jeho návrat pro tvou partnerku. "

"Jsi si jistý?"

Ash si založil ruce na hrudi. "Osobně se ti za to zaručím."

"To znamená, že se vrátí, když si Fang najde družku?" Zeptal se Fury.

"Ano," odpověděl Ash. "A odpověď na tvou druhou otázku je znovu - ano. Přijde si i po tvou."

Fury zanačoval.

"Je mi líto," pokračoval Ash. "Podívejte se ale na to z lepší stránky, vaše matka má zkažený posuzovatel zábavy."

"Nejsi vtipný, Ashi," Osopil se něj Vane. "Myslel jsem, že Bride ochráníš, žádal jsem tě o to."

"Měl jsem to v plánu, ale nestihl jsem to. Ani já nemohu být na dvou místech najednou."

"Škoda. Když si věděl o Alastorovi, nemohl jsi mi to říct, aby se toto nestalo?" Zeptal se Vane.

"Poslední měsíce jsi se mnou moc nemluvil, Vane. Navíc není příliš moudré zasahovat do nařízení osudu."

"Nesnáším, když začneš s tou osudovou oblbovačkou. Acherone, já nejsem jeden z tvých

posraných lovců. Víím, kdo jsi a víím, co dokážeš. Aby tě porazilo, že si s námi hraješ. " V Acheronových očích vzplál oheň. "Nehraju si s tebou, vlku, a raději se modli, aby k tomu ani nedošlo."

Bride podle Vanova výrazu usoudila, že se s Ashem chtěl hádat, ale raději to nechal být.

"Co ještě víš a nechceš mi říct?" Zeptal se Vane.

"Tunu věcí. Osud světa. Budoucího prezidenta. Zda Svátí vyhrají o víkendu zápas. Doprdele, dokonce znám i vítězná čísla do loterie. "

"Fakt?" Skočila na to poslední Tabitha. "Nechceš se podělit? No tak, Ashi Potřebuji čísla na Powerball. Prosím. Prosím, prozrad' je. Nechám dokonce sníst Simi všechen popcorn, když mi je řekneš. "

Ash si odfrkl a podíval na Kyriana, Amandu a Tabithu. "Myslím, že si Vane potřebuje se svou družkou a bratrem popovídat o samotě."

"Ashi, řekni mi ta čísla!" Zakňučela Tabitha.

Ash se pobaveně podíval na Tabithu a řekl, "Šest."

Tabitha zvedla ruce a pohybem mu naznačila, aby pokračoval. "A?"

"Všude jsou šestky, to je vítězná kombinace."

"Ach ty namyšlenče," řekla Tabitha ale v sekundě už v dobré náladě pokrčila ramenem.

"Takže, teď, když jsme si potvrdili jak je Ash krutý a že Vane není sériový vrah, myslím, že se mohu vrátit do krámu." Cestou se zastavila u Ashe. "Ten filmový večer v pátek platí?"

Ash přikývl. "Budu tam, jako vždycky."

"Bomba, tak se uvidíme u mě." A už jí nebylo.

Kyrian se podíval na Acherona s otevřenými ústy. "Ty chodíš s Tabithou?"

Ash se něj ušklíbl. "Ne, ale je úžasně zábavná. Vykřikuje neuvěřitelné věci během filmu a sní více popcornu než Simi. Musím říct, že Tabby patří mezi mé oblíbenější lidi. "

"Jsi nemocný muž, Ashi," kroutil nad ním hlavou Kyrian a vracel se do zadní části domu.

"Já si myslím, že jsi skvělý," řekla Amanda, natáhla se k němu, sklonila mu hlavu a pak ho políbila na tvář. Otočila se a mířila směrem, kde se ztratil Kyrian. "A můj muž bude několik dní spát na gauči," řekla dost nahlas, aby to slyšel i on.

Na patře začalo plakat dítě.

"Jdu," řekl Ash a zmizel.

Amanda se zastavila u pohovky. "Budu v kuchyni, kdybyste něco potřebovali."

"Díky, i ty se odsud tak vypaříš, Amando? Puf a jsi pryč? "

"Já takovou schopnost nemám." Uklidňujíc chytila Bride za ruku. "Vím, jak se cítíš, Bride. Opravdu. I já jsem si dříve myslela, že moje sestra je jen ječící blázen, ale za poslední roky jsem přišla na to, že je svým způsobem chytrá. Jen se zhluboka nadechni a věř v neuvěřitelné." Povzbudivě se na ně usmála a nechala je o samotě.

"Tak," přerušil ticho Fury a poškrábal se na zátylku. "Myslím, že je čas, abych vám řekl ahojky-ahoj a šel. Vy dva mějte krásný život. "

"Počkej," zastavil ho Vane a postavil se. "Tys mě nikdy nezradil, že?"

"Ne. Jen jsem plánoval zradit Stefana a odvléct ho k Arkádům. Morálně jsem se spokojil s tím, že jsem jim popletl hlavy, ne tvou." Ostražitě se podíval na Vana. "Budu k tobě upřímný Vane. Nenávidím tě a strašně mě sereš. Bylo to tak vždycky."

"Proč? Co jsem ti kdy udělal? "

"To si neumíš představit," odvětil Fury, jeho výraz byl chladný a našťvaný. "Máma nebyla vždycky taková, jak si ji potkal. Tedy alespoň ke mně ne."

Fury se podíval na Bride. "Opravdu mi je líto, co ti provedla, Bride. Ale musíš pochopit o co ji Katagariáni připravili. Když ji náš otec unesl, poslali na její záchranu všechny Strážce.

Když byli pryč, do vesnice vtrhla jiná katagariánská smečka a zavraždila všechny děti.

Většinu žen znásilnili a zabili. Některé přežili jen proto, že se bránili a většina, tak jak naše babička, už nikdy nebyla v pořádku. To proto si ve vesnici neviděla hodně žen."

Fury si povzdechl a otočil se k Vanovi. "Ty o Arkádské polovičce našeho rodu nevíš. Ale od začátku našeho pokolení se v matčině rodině v každé generaci narodil Aristo. Byl jím i její starší bratr, kterého zabili po jejím únosu. Naš dědeček jím byl. Když se vrátila se mnou, Darem a Starem, mysleli si, že jím budu i já. Měl jsem jiný pach a mysleli si, že znamená větší moc."

"Ale ty nejsi Arkád."

Fury zavrtěl hlavou. "Já jsem yin k tvému yang. Byl jsem lidské dítě, když jsem dosáhl pubertu, změnila se moje základní forma na vlčí."

Vanem to otřásl, bratra chápal lépe než by možná chtěl. "Je mi to líto."

"To si neumíš představit. Myslíš, že jsi to měl těžké? Tys měl aspoň Anyu a Fanga. Stáli při tobě. Chránily tě. Pokoušel jsem se to skrýt, ale když Dare zjistil, čím jsem se stal, okamžitě to řekl mámě. A ona mi šla po krku."

Vane nic jiného ani neočekával. Jeho otec by mu udělal totéž, kdyby se o něm dozvěděl pravdu. "Je Strážce. Je její prací zabíjet Katagariány."

"Ano, vím. Ale byl jsem příliš mladý, abych s ní dokázal bojovat. Napadla mě s neuvěřitelnou silou a rozpárala mě napadrt'." Fury zmlkl a otřásl jím. Dokonce i po tolika letech bylo těžké vzpomínat. "Celé dny jsem ležel zalitý krví a snažil se před ní a ostatními krýt. Chceš vědět proč neovládám dobře magii? Nikdo mě to nenaučil. Markus, navzdory jeho nezájmu, se alespoň postaral, abyste vy tři byli vytrénovaní po vašem roce přežití. Já jsem byl celé jedno století úplně sám. Neodvážil jsem se vstoupit do nějaké smečky. Báł jsem se, že na mně ucítí Arkády. Naučil jsem se pořádně jen maskovat svůj pach. Ty víš, že teď ti možná i lžu."

Vane se na něj tvrdě podíval. Výhružně. "Nelžeš."

"Jak to víš?"

"Ash by tě tu se mnou nenechal, pokud by si lhal."

Fury si odfrkl. "Vkládáš příliš víry do Temného Lovce, kterému je naše rasa ukradená."

"Ne. Vkládám množství víry v muže, který mi byl vždy přítelem." Vane překřížil na prsou své ruce. "Proč jsi tedy přišel mezi nás?"

"Ze stejného důvodu, proč jsi hledal mámu. Chtěl jsem vědět, jaký je zbytek mé rodiny. Strašně jsem ti chtěl říct, kdo jsem. Ale když jsem spatřil jak se k tobě a Fangovi chová Markus, rozmyslel jsem si to."

"Měl jsi to říct nám. Přijali bychom tě mezi sebe. "

"Musím ti znovu připomenout, co udělal Dare? Můj sourozenec, a nejlepší přítel mě zradil. Ani neváhal a v řetězech mě dovlekl před matku. Vyrůstal jsem v učení, že zvířata jsou nestálé a nevypočitatelné. Ale víš co? Zvířata zabíjejí jen ze dvou příčin: aby chránily a aby jedly. Lidé naopak zabíjejí z několika důvodů. Přesto čemu oni věří, vůbec nejsme tak nebezpeční jako oni. Ale to ty víš, ne? "

Vane přikývl.

Fury povzdechl a odstoupil. "Nuž tedy vám dvěma přeji všechno dobré."

"Kam jdeš?" Zeptal se Vane.

Fury pokrčil rameny. "Kamkoliv."

"Takže takhle to skončí?" Pustil se do něj Vane. "Právě mi oznámíš, že jsi můj bratr a prostě se vypaříš?"

"A co mám dělat? Ty mě u sebe nechceš. A jsem si zatraceně jistý, že mě nepotřebuješ. "

Vane se zamračil. To Fury vůbec nechápe, že ...

Ne, nechápe. Jediná rodina, kterou měl, ho zradila. Nediví se, že ho nesnáší. On měl Fanga a Anyu a spolu se postavili všem překážkám a hrozbám.

Fury byl celá staletí sám. Ve smečce se stranil ostatních a s nikým se nebavil. Ostatní členové si vytvářeli úzký okruh přátel a spojenců, Fury celý ten čas strávil osamotě. Proto se i velmi málo pouštěl do boje o vlčice.

Muselo být hrozné, když věděl, že jsou sourozenci a nemohl to říct. Jak často je tři asi Fury

pozoroval spolu se smát? Viděl je stát pospolu proti zbytku vlků, a při tom věděl, že do jejich malé skupinky by měl patřit i on?

Vane si nikdy neodpustí, že byl jeho bratr bez jejich přátelství. Měl nějak vycítit jejich společnou pokrevní vazbu.

Opravdu je dobrý v skrývání svého pachu.

"Jsi můj bratr, Fury," přimluvil se mu od srdce. "Pro mě rodina něco znamená. Pokud o mně nic jiného nevíš, toto bys vědět měl."

"A odkdy jsem tvoje rodina?"

"Od minuty jak si se narodil a od vteřiny jak jsi mě přišel varovat před Stefanem." Vane zvedl ruku a podal mu ji otevřenou dlaní. "Nepotřebuji žádnou přísahu, abych tě přijal, bratříčku. Jsi moje rodina."

Fury váhal, ale nakonec Vanovu ruku přijal. Vane ho stáhl k sobě a objal.

Bride se stáhlo hrdlo, když ve Furyho očích uviděla tolik bolesti. Bylo jasné, že nikdy nečekal, že ho Vane přijme za bratra.

"Nezradím tě, Fury," přísahal Vane. "Nikdy. A když se Fang vyléčí, ani on tě nezavrhne."

Fury odstoupil a přikývl.

"A když vyjdeš z tamtěch dveří," procedil Vane přes zaťaté zuby. "Dostaneš takový výprask, že na něj do smrti nezapomeneš."

Fury se zasmál. "Fajn, fajn. Asi se teda nějaký čas zdržím." Naprázdno polkl na uklidnění a začal couvat. "Vy dva se asi chcete popovídat. Budu v kuchyni s Amandou."

Vane čekal, dokud zůstanou jen oni dva a až poté se otočil k Bride.

"To byl den, co?"

Bride seděla na pohovce a zhluboka dýchala a pokošela se udělat pořádek ve všem co se za posledních čtyřiaadvacet hodin událo.

"Ano, to ano. Máme tu létající miminka, vlčí bratry, střelené matky, sérii vražedných přátel, upírovy vražedné kamarády, a kdo ví co ještě."

Je toho na ni moc. "Přeskočilo mi?" Zeptala se ho. "Opravdu, buď ke mně upřímný."

"Přál bych si, aby to bylo tak jednoduché. Přál bych si říct ano, takže by ti stačilo zajít za Grace a ona by ti pomohla. Ale ne, nejsi blázen."

Toho se bála. Otázka ale teď je, co bude dělat?!

"Takže se podívejme, jestli jsem správně pochopila, co říkala tvoje máma. Toto "- otočila ruku a ukázala na znamení – „znamená, že jsme něco jako muž a žena. Ale pokud tě odmítnu, strávíš zbytek života impotentní a sám. Ale já, na druhé straně, mám možnost prožít svůj život jak budu chtít. "

Vane přitakal.

"Tak ty jsi pak v pěkné bryndě."

Vane odvrátil pohled a na čelisti mu poskočil sval. "Nečekám, že mě přijmeš, Bride. Nikdy jsem to nečekal. Tedy, možná jsem na hodinu nebo dvě doufal, ale nejsem hloupý a nežiji ve světě ..., dobře, žiji ve světě kouzel, ale nic si nenamlouvám."

Klekl si na zem před místo, kde seděla vzal do ruky její ruku a políbil ji na dlaň. Ach bože, je k ní tak něžný. A milý. Prsty uchopila jeho horkou, pichlavou tvář.

Jak může opustit muže jako on?

Není to člověk.

Alespoň ne úplně. Žije v hrůzostrašném světě magie a mystérie a děsivých tvorů schopných všech známých druhů krutostí.

"Co chceš, Vane?" Zeptala se ho a nemohla se dočkat odpovědi. "Řekni mi jen pravdu. Chceš mě jen kvůli tomuto?" Vytáhla si od něj ruku a ukázala mu ji. "Ale chceš mě. Chci tím říct, že mě vlastně ani neznáš. A já neznám tebe. Víím, že si od kosti dobrý chlap a že máš rodinu, proti níž Adamsovi vypadají spořádaně normálně. Ale neznám tvé skutečné já."

Vzal jí ruku schoval ji do své velké ruky, podíval na ni a jeho oříškově zelené oči jí viděli až na dno duše. "Pravda je, že nevím. Nikdy jsem nechtěl žádnou ženu tak jako tebe, Bride. Ale čestně nevím, jestli je to tím znamením nebo ne. Nevím."

Alespoň je k ní upřímný. Byl takový vždycky.

"Dokdy musím udělat to rozhodnutí?" Zeptala se.

"Do dvou týdnů. Přesně. Nepočítaje zásah démona a mé matky."

"Co kdybychom se tedy pokusili chovat normálně?" Musela se na tom nesmyslu sama zasmát. Bride zvažnila. "Dobře, alespoň můžeme tu normalnost předstírat. Ukaž mi tvoje opravdové já se všemi stránkami, abych věděla na co se mám těšit a zvažím, zda s tím budu umět žít, aniž mi přeskočilo."

Její rozhodnutí ho ohromilo. "Ty ode mě neutíkáš?"

"Pravděpodobně bych měla a ani nevím, proč se do toho pouštím. Ale mně se líbí to, co o tobě vím, Vane, a myslím, že každý z nás má problémy. Ne takové obrovské jako ty, ale když s tebou zůstanu a přátelům řeknu, že můj kluk je pes, alespoň nebudu lhát."

Ušklíbl se.

Bride stiskla jeho ruku. "Ukaž mi z tebe to nejhorší, vlku. Já ti ukážu moje špatné stránky a za dva týdny uvidíme na čem jsme."

Vane tomu nechtěl věřit. Je tak hodná. Nepokoušel se v něco věřit, čekal, že od něj s křikem vezme nohy na ramena a prohlásí je všech za blázný.

Ale ona mu místo toho dává šanci.

A tak mu poskytla cosi, co už dávno ztratil ... naději.

Zaplavila ho radost. Vždyť je možné, že s ním nakonec zůstane.

"Je toho tolik, co ti musím říct."

Sykla. "Nebudeš mi pít krev, že ne?"

Sakra. Musela se zeptat právě na něco, co ji zase vyleká? No je zbytečné před ní něco utajovat. Bude lepší, pokud vyloží karty na stůl hned, než by se měla naštvat, že pro jí něco zatajil. Je jeho družka a zaslouží si odpovědi na otázky.

"Ne nutně."

Podezřívavě se mu podívala do očí. "Co tím myslím, že to není nutné?"

"Mojí lidé, nejsou upíři, ale rituál spáření tvoří dvě části. První je, když mě přijmeš za svého druha."

"Jak to udělám? Je to jako svatba?"

"Pro můj druh ano. Jen to uděláme nazí."

Spadla jí čelist. "Před svědky? Na to zapomeň!"

"Ne," ujistil ji a zasmál se. Je tak krásná, když jí zčervená tvář. Oči jí září jako jasný jantar.

"Budeme u toho jen my dva. Lehnu si na záda, chytíme se za ruce tak aby se naše znamení spojily a vezmeš mě do svého těla. Pak si vyměníme slovní sliby."

Naklonila hlavu. Nechtělo se jí věřit, že to tak má vypadat. "To funguje?"

Přikývl. "Je to magie."

"Dobře, беру; a ta druhá část?"

"Ta druhá není nutná a může se provést, skoro, kdykoliv. Tehdy spojím svou životní sílu s tvou."

"Proč se to dělá?"

"Protože jsi člověk, a pokud to neuděláme, zemřeš za méně než sto let, zatímco já budu žít ještě asi půl tisíciletí, dokud zestárnu."

Ta zpráva ji úplně otupila a vzpomněla si na slova Bryan. **Tehdy si chtěl stříh, který z nich dvou hrabe.** Ale zdá se, že to co jí Bryan řekla je pravda, tak jako zbytek. "Opravdu máš čtyřista let?"

"Čtyři sta šedesát, abych byl přesný."

Pomalu vydechla. Dobrý bože, jaké to je žít tak dlouho? Co všechno asi člověk za ten čas uvidí?

Nedokázala si to představit.

Za tím však přišlo děsivé uvědomění. Srdce jí sevřela bolest a pocítila neuvěřitelný žal.

"Přežijeme každého koho znám," vzdychla. "Tabithu, mého bratra a sestru, mé příbuzné.

Každý bude už dávno pryč, dokud sama zestárnu."

Vážně přikývl. "Není to snadné, ale budeš mít mne, mou rodinu a přátele." Najednou se rozzářil, když ho něco napadlo. "A Sunshine Runningwolfovou. Znáš ji. Je nesmrtelná."

Bride zůstala v šoku. Sunshine zná již léta. "Sunshine je nesmrtelná?"

"Ano."

"Ale jdi! Odkdy? "

"Odkakživa. Ona i její manžel."

Wow! Kdo by řekl, že žena která namalovala obrazy, které visí Bride v obchodě a v bytě, je nesmrtelná?

Na chvíli se zamyslela. Počkat ... to není fér!

"Proč nebudeme i my nesmrtelní?"

Vane nonšalantně pokrčil ramenem. "Protože moji lidé nejsou. Máme dlouhé životy, ale jsou dočasné." Sevření jeho prstů na jejích rukou zesílilo. "Jsou však v tom nějaké háčky. Pokud se rozhodneš provázat svůj život s mým, budu se muset napít tvé krve a ty mé. Tato výměna je jediný způsob. A pak .. pokud jeden z nás zemře, zemře i ten druhý."

Bride zbledla. Strašidelná představa.

Ale ve srovnání s ostatními věcmi Vanova světa, to bylo nic.

"Ale to nemusíš, Bride," pospíšil se ji ujistit. "Obě rozhodnutí jsou jen a jen na tobě."

Bride nad vším uvažovala. To o čem Vane hovořil bylo pekelně vážné rozhodnutí. Vlastně to "dokud nás smrt nerozdělí" se myslí úplně doslovně.

Ale když se tak na něj podívala, stále klečícího na zemi, musela se sama ptát, zda by život s tímto mužem byl opravdu tak špatný. Byl chápavý a odevzdaný. V jejím světě unikátní.

Jakkoliv, ty dva týdny za to stojí.

"Dobře," souhlasila opatrně. "Teď jsem na řadě já. Pokud se spaříme, chci mít tradiční svatbu. Moji rodiče by nechápali, pokud bychom se nevzali a nevím, jestli jim o tomto chci říct."

"Platí."

"To znamená, že se budeš muset mým rodičům představit, Vane."

"Dobře. Nemohou být strašidelnější než moji."

"Nemají sice vražedné sklony, ale velmi mě chrání."

"Už teď je zbožňuji."

Žertoval a Bride se navzdory nervozitě usmála. "Viš, vždycky jsem si myslela, že potkám muže, budu s ním chodit rok-dva, pak si klekne na koleno a nějak romanticky mě požádá o ruku. Ani jsem nepomyslela, že mé zasnuby budou takové." Hrála se s pramínkem jeho vlasů.

"Ale život nikdy není takový, jak si jej představujeme, že?"

Vane se odtáhnul. Nikdy neměl v úmyslu tak velmi narušit její život. Chtěl být jen malou chvilku v její blízkosti.

Chtěl, aby ona byla s ním.

Možná je k ní krutý, ale i tak mu jeho srdce nedovolovalo odejít. Chtělo jen ji.

Obě jeho části, lidská i zvířecí si přáli jen jedno. Zůstat s touto ženou.

"Udělám všechno pro to, aby si byla šťastná, Bride."

Bride sevřela mezi prsty jeho vlasy. V té chvíli měla pocit, že toho muže by mohla i milovat. Věděla, že by ho dokázala milovat.

Ale děje se to moc rychle a nezná ho dobře. Má jen dva týdny na to, aby ho poznala. To co zjistila dosud je děsivé ... a nádherné.

Doufá jen, že ji nebude lhát a podvádět. Pokud jí ukáže skutečného Vana a ten muž-vlk bude

čestný, mohla by jej přijmout.

Její největší obavou bylo, že po těch čtrnácti dnech se s ním spáří a stane se z něj zrůda, krutý a zlý o jakém mluvila jeho matka.

Co pak udělá?

I Taylor byl na počátku jejich vztahu senzační. Dokonce jí na jejich prvního Valentýna koupil čokoládu.

Po čase se z něj stal hajzl nejhrubšího zrna. Bude i Vane takový?

Čtyři sta let ... to je dlouhá doba na to, aby ji s někým strávila.

Ne pokud toho někoho budeš milovat.

Možná to je pravda.

Za pokus nic nedá. A zůstane ji doufat.

"Kam odtud půjdeme?" Zeptala se ho.

"Musím najít takové místo, kde v případě mého odchodu budeš v bezpečí."

"A co s mým obchodem?"

"Seženu někoho, kdo ho na tu dobu povede."

Všechno to znělo příliš jednoduše. "Jak?"

"Požádám Acherona o další službu. Mají lidi, kteří pomáhají Temným Lovcům. Vlastní po New Orleans hromadu firem a určitě budou mít někoho kdo se v tvé nepřítomnosti o obchod postará. Oni budou vědět jak se vypořádat s lidmi, co po mně jdou."

"Dobře tedy. Tak se pustíme do našeho seznamování a uvidíme, jak nám to půjde."

Vane se postavil a podal jí ruku.

Bride váhala. Nikdy se budoucnosti nebála, teď měla strach.

Hlubokým nádechem zároveň nabírala i odvalu. Položila ruku do jeho a pomohl jí vstát.

Očekávala, že ji zavede do kuchyně. Ne, přemístil se s ní do dětského pokoje.

"Víš, jde to i po schodech," řekla a hlava se jí jaksi motala.

Vane se zasmál. "Chceš, abych s tebou byl sám sebou. Já upřednostňuji jako dopravní prostředek přesuny. Jsou mnohem rychlejší."

Ash seděl ve staromódním křesle z bílého dřeva, na kolenou si přidržoval dřímající dítě a zaujatě je pozoroval. Mezi koleny přidržoval poloprázdnou láhev a holčička v růžových dupačkách si spokojeně v bezpečí jeho náruče žužlala pěstičky. Na tom výjevu bylo cosi rozporuplného, že si nemohla pomoci a jen se na něj dívala.

Muž oblečený v černé kůži, s řetězy, dlouhými červeno černými vlasy s náušnicí ve tvaru dýky, určitě nebyl na první pohled typ, který by uspával malé batole. A přece, sedí v růžovoučkém pokoji a na rukou houpe miminko. Ash se pro to místo vůbec nehodil a přece tam vypadal jako doma.

"Už jsem volal Jessice Adamsové. Převezme butik," zašeptal jim. "Jen potřebuje vědět, kde jsou účetní knihy, klíče a do jaké banky má vkládat tržby."

"Bože, ty jsi dobrý," ocenil Vane.

Ash se namyšleně zaksichtil. "Jednoznačně ten nejlepší."

"Tak pak víš-"

"Tady je adresa," Ash zvedl ruku a mezi dvěma prsty se mu objevila vizitka. Vane udělal krok vpřed a vzal podávanou kartičku. "Budete tam v bezpečí. Věř mi, ten je paranoidnější než celá horda Apollitů. Do jeho baráku se nic nedostane."

Vane podíval na jméno na vizitce a trhl sebou. "Bude souhlasit, abychom tam zůstali?"

Ash pokrčil ramenem. "Dům má dost velký. Jen se mu neplette do cesty." Uklonil hlavu, aby přes Vana viděl na Bride. "Trochu dá zabrat nervům, Bride, ale Valerius je dobrý člověk, dokud před ním nevzpomeneš Kyrianovo jméno. Postará se, aby se vám dvěma nic nestalo."

"Valerius?" Zopakovala.

Vane si nejdříve vydechl až poté se na ni podíval. "Je to upír, kterému kape na maják."

Desátá kapitola

Když Bride Vanovi řekla, že chce znát všechny stránky jeho, jako muže ... ehm, vlka ... nevěděla, co na sebe ušila.

Zřídka dělá Vane něco běžnou cestou a začínala si cenit, kolik úsilí musel kvůli ní vynaložit, aby v "normálním" světě dokázal dokonale předstírat člověka.

Odešli od Ashe a po schodech sešli vyzvednout Furyho. Pamatuje si, že ještě Amandě říkala, že jí zavolá a najednou už stáli uvnitř jiného domu.

"Chci tě požádat, abys mě varoval dřív než to znovu uděláš," napomenula ho a snažila se rozeznat, kde jsou.

Stáli v obrovském obývacím, který byl dvakrát tak velký jako Kyrianův. Celý dům byl ponořený ve tmě jako v hrobce. Sterilní. Studený. Místnost byla luxusní, s ručně vyřezávaným mahagonovým obložením na stěnách a byla zaplněna starožitnostmi, takové množství na jednom místě ještě neviděla. Na mramorové podlaze byl vyobrazen římský vzor. Jakoby procházeli evropským hradem. Nebo zámek. Všechno, co zahlédla, neslo znak aristokracie a bohatství.

Na rozdíl od Kyrianova domu, tady se nenacházelo nic moderního a pohodlného. Žádné měkké gauče, televize, počítače či telefon. Nic. Dokonce i knihy, do rovné linky naskládány na polici, byly provázané v starověké kůži. Pohovka pocházela určitě z greorgiánského období a pod látkou burgundského vína byla jen málo patrná měkká výplň.

Nejpodivnější věc však byla socha. Sousolí dvou žen představovalo nahé římské nymfy, které bylo postaveno u paty točitého schodiště. To, že bylo starodávne nebylo podivné, ale jasně červené nálepky na bílých kamenných bradavkách, ty ano.

"Co to má znamenat?" Divila se Bride.

Když to uviděl Fury začal se neskrývaně smát.

"Bože, Vane, zavolej, když sem vpadneš. Máš štěstí, že jsem ti neodstřelil prdel."

Bride po otočení uviděla vysokého, temně přitažlivého muže vcházejícího do místnosti. Černé vlasy mu sahaly po ramena, oči měl tmavě hnědé a na tváři třídní strniště.

Na sobě měl volnou oranžovou havaj košili, potrhané džíny a nesl se jako někdo, kdo dává najevo, že umí zabíjet.

"On je ten upír?" Zeptala se Bride potichu.

"Ne," odvětil jí Vane a nevěřicně se díval na muže. "Je mafián. Otto sakra co tu ty děláš? A v tomhle? Co se ti stalo s oblečením? Vypadáš jako klon Nicka Gautiera."

"Jsem tady odsouzen na věčné zatracení," řekl Otto a poškrábal se na bradě. "Přesunuli mě sem proti mé vůli a tak zde sloužím milostivému kretěnu, který musí mít někoho, kdo mluví latinsky a taky italsky. Bože chraň, aby měl normálního plebejského pobočníka, který mluví jen anglicky. Och, to tedy ne. My musíme mít někoho s rodokmenem." Otto poslední slovo vyslovil tónem Alfréda Hitchcocka.

"Proč se pak oblékáš jako Nick?" Zeptal se Vane.

"Abych ho nasral. To jediné mě tady drží při rozumu."

Vane vyprskl smíchy. "Nech mě hádat, to ty máš na svědomí ty nálepky na sochách."

"Si piš, že já. Nemůžu se dočkat, až vstane a vypění." Otto prohloubil již tak dost hluboký hlas a promluvil akcentem podobným italštině. "Opovaž se dotýkat a dýchat na tu sochu, Pobočníku. Na rozdíl od tebe je cenná." Dále už promluvil svým hlasem. "Blbost. K nezaplacení bude jeho ksicht, když to večer uvidí."

Tentokrát se zasmál Fury. "Neznám tě," kráčel k Ottovi s natáhnutou rukou, "ale určitě budeme přátelé. Fury Kattalakis."

"Otto Carvalletti." Potrásl si s Furem rukou a pak se díval z jednoho vlka na druhého. "Vy jste příbuzní?"

"Bratři," řekl Vane.

"Bomba." Otto se otočil k Bride s okouzlejícím úsměvem na tváři. "Ty musíš být Bride."

Uchopil ji za ruku a všimla si, že má na kloubech vytetovanou pavučinu. "Vítej do našeho šíleného světa, paní moje. I když můj osobní názor je, že musíš mít o kolečko méně, když do něj vstupuješ dobrovolně."

Políbil ji na ruku a krátce se uklonil. Jeho pohyb doprovázelo Vano varovné zavrčení, které Otto ignoroval. "Mimochodem, Bride, můžeš být klidná. Jsem technický člověk, i když moji pozeňnaní sourozenci by to netvrdili. Ohledně těch krytek, nejsem žádný úchyl. Když se setkáš s mým šéfem, hned pochopíš, proč ho musím dráždit."

Otto zamířil ke schodům. "Pokud jeden z vás dobráckých vlků bude výt, pustím se do přednesu na téma 'děti noci a jejich hudba'." Ohlédl se za sebe, když byli oba ticho. "Nebo ne. Dobře, zapisují si za uši, že vlci nemají smysl pro humor nebo nikdy neviděli a nečetli Dracula. Pohodička. Následujte mě a ukážu vám pokoje. Rychlokurz pravidel. Během dne se snažíme být co nejlíp potichu, aby se náhodou nevzbudil Hrabě Penicula."

"Penicula?" Podivila se Bride.

"To je moje domácí urážka pro Valeria. Sedí k římskému generálovi, který vlastní tento dům. Je to kombinace penisu a Draculy."

Bride se chtěla zasmát, ale tušila, že to by Ottu jen povzbudilo.

Následovali Ottu po schodech.

"Kdy jsi se stal takovým upovídaným, Carvalletti?" Zeptal se Vane. "Vždycky jsem si myslel, že si muž pár slov."

"V normálu jsem. Ale jsem v tomto mauzoleu zavřený už tak dlouho, že mi z toho začíná hrabat. Myslím, že jsem měl zůstat na Aljašce. Bože, abych zabil nudu a jednotvárnost, dokonce kecáme s Nickem."

Otto se zastavil na schodech a mrkl na ně. "Valerius není Temný Lovec. Je to život vycucávající démon, který mě totálně vycucá. Není divu, že jeho poslední Pobočník utekl. Stále žádám o přeložení a můj otec omílá jednu a tutéž písničku. Aby sem byl chlap a přijal svou roli důstojně. Přísahám, ať raději nikdy nezeslábně, protože ho dám zavřít do nejhoršího starobince, který v zemi vyhrabu."

"Je to na psa, a to jsem myslel, jaké mám problémy s rodiči já," řekl Fury zpoza Bride. "Moji mě jen chtějí zabít a zbavit mě utrpení, a ne mě do něj vhánět."

"Jojo," ozval se Otto z horní části schodiště. "Máš štěstí. Přeji si, aby mě ti moji byli zabili."

Otto je vedl chodbou, Vane se naklonil k Bride a zašeptal jí do ucha.

"Nenech se Ottovou bizarností zmást. Má červený diplom z Princetonu."

Spadla jí čelist.

"A měl jsem i mozek, dokud ho toto místo nevyhubilo. Jen se zkuste zdržovat ve Valeriově a Nickově blízkosti a taky začnete upadat a za pár dnů budete jako infantilní děcka. Dělejte si co chcete, ale neříkejte Panu Valeriovi, že jsem položil nohu na akademickou půdu. Myslím si, že jsem vylezl ze školy modelingu."

Bride se zasmála. "Takže do takového světa mě chceš přivést? Neuraz se, ale jsou to všechno blázni. Máme tady absolventa Princeznu, který se obléká jako zálesák a sochám přelepuje

bradavky, švagra psa a-

"Pravda, ale nezapomínej, že Tabitha přišla s tebou," připomněl jí Vane. "Máš vlastní hromádku exotů."

Smířlivě zvedla ruce. "Jo, ale já mám jen jednoho."

"A tvůj otec se živí kastrací," přidal se Fury. "To je ta nejvíc nemocná věc jakou jsem kdy slyšel."

"Chceš na návštěvu k mým rodičům, Fury?" Zeptala se Bride.

"Díky, obejdu se bez ní."

Otto otevřel dveře. Rozprostřela se před nimi obrovská ložnice s obrovskou středověkou postelí s nebesy. Sametové tmavomodré nebesa visely z dřevěné konstrukce s ručně vyřezávanými cherubíny a anděly. "Krása," rozjímala Bride.

"Valerius si potrpí na to nejlepší. Vy dva se můžete zaparkovat tady, a psího chlapce zavedu na konec chodby."

"Hej!" Uraženě se ohradil Fury.

"Klídek," řekl Otto. "Nemíním jsem tě nechat spát v garáži."

Dva muži odešli a Bride zůstala s Vanem o samotě.

"Tak a jsme tady," řekla Bride hloupě, nevěděla co říct víc.

Vane ji přitáhl k sobě blíž. "Je to divné, nemuset před tebou ukrývat to čím jsem."

"A co všechno dokážeš?"

"Cokoliv. Umím cestovat v čase kterýmkoli směrem. Umím nás přemístit do Paříže nebo na každé místo, kam by si chtěla zajít."

Bride si to představovala. Může mít cokoliv ji udělá šťastnou, ale na to, aby byla skutečně šťastná jí stačí jedno.

"Můžeš ze mě udělat štíhlou Bride?"

Vane se zatvářil méně než nadšeně. "Mohl bych."

"Udělej to."

Zamračil se. Její požadavek ho odrovnal. "Proč?"

"Protože jsem vždycky chtěla být jednou z těch hubených žen, ale nikdy se mi to nepodařilo."

Obešel ji, postavil se za její záda, přitiskl ji k sobě a tak ji držel. "Nechci tě mít vyhublou, Bride. Mám tě rád takovou jaká jsi." Na krku ji lechtal jeho dech a pocítila oheň.

"Můj lid má pořekadlo. Maso je pro chlapa a kost pro psa."

"Ano, ale ty jsi oběma."

"A když si mám vybrat mezi žebírky a steakem, vždy sáhnu po šťavnatějším."

Přiložil na její krk rty, dráždil ji a Bride sykla. Zavřela oči a vdechovala jeho horkou, mužnou vůni. Cítila se v jeho náruči neuvěřitelně. Ztrácela sílu a dech zároveň.

"Bude to vždycky takto? Je mezi námi jen sex, Vane?"

Lícem se přitiskl na její tvář. Bylo to takové milující gesto až jí z něho poskočilo srdce.

"Ne, Bride. Sex je jen fyzickým provedením toho, co k tobě cítím." Vzal ji za ruku a posunul si ji na srdce, které jí mocně bilo do dlaně. "Nikdo mě nikdy nedostane tak jako ty. Jsi jako šepot. Něžná, jemná. Laskavá. V mém světě po sobě lidé jen křičí a zabíjejí. Ale ty ... ty jsi moje nebe na zemi."

Jeho romantické vyznání ji roztřásl. "Bože, jsi v tom dobrý."

"To není záměr, Bride. Možná jsem člověk, ale jsem stejně i zvíře a zvíře ve mně neumí lhát a vymýšlet. Nepomýšlel jsem si, že někdy budu zkrocený, ale teď jsem. Na to nepotřebuji nikoho. Jen tebe."

Jak může žena na něco takového říct ne?

Bride se zasekla, když jí zmizely šaty. "Vane?"

Dřív než stihla domluvit, oba leželi na posteli, nazí pod pokrývkami.

"Cože to v tobě dřímá za talent?" Dobírala si ho a nechala ho laskat ji na krku.

"Nemáš o něm představu," zašeptal jí do ucha a pak ho olízl.

Bride se pod jeho dotyky točila hlava. Poprvé neztrácel čas. Vklouzl do ní jediným mocným průnikem.

Společně zasténali.

Bride se podívala nahoru a v jeho obličejí uviděla neskonanou slast. Žádné hraní, byl vážný a měl jen jeden cíl.

Rukama se přesunula na jeho záda, cítila, jak se napínají jeho svaly, při každém silném a mocném nárazu. Byl hladovým vlkem. Jeho zářivé zelené oči si ji podmaňovaly.

Vany nedokázal myslet. Jen cítit její jemné tělo. Zvíře v něm chtělo dokončit proces. Chtělo se s ní spářit a ovládat.

Muž v něm chtěl její něhu. Její srdce.

Chtěl hlavně zbytek života strávit koukáním do jejích jantarových očí. Nyní byly ztemněné vášní. Rty se jí pootevřely a třásla se vzrušením.

Vane se přisál na její ústa. Pronikla jím její chuť a zavrčel. Zasáhla ho senzace jejich tančících jazyků, jejich spojených těl. Pronikal do ní hluboko, znovu a znovu.

Prahne po ní, ale donutil se být k jejímu tělu šetrný. Pamatoval na to, že je člověk a je křehká. Zemřel by, jestli by jí ublížil.

Och, ale cítil jako jej zvíře na zádech. Jak si ho tiskne za zadek k sobě. Ona s ním nesouložila. Milovala se s ním. A to pro něj znamená víc než cokoli ostatní.

Dokonce i kdyby měl před sebou nesmrtelnost, nikdy by nepoznal nic krásnějšího než její dlouhé, jemné nohy propletené s jeho.

Vane si pomalu podmaňoval Bride a ona ztrácela dech. Žádný muž se s ní takto ještě nemiloval ... jako by se jí nemohl nabažít. Jako by mu bylo souzeno být v ní.

V ramenou, které mu objímala byla síla a moc. A zároveň ji držel něžně. Opatrně.

Každým mocným vniknutím se v ní stupňovala slast.

"Miluji tvé ruce, když se mě dotýkají," udýchaně řekl a chytil ji za zadek. "Miluju to, že si tě můžu vzít takhle."

"Jak takhle?"

"Tváří v tvář," řekl a každé slovo zdůraznil hlubokým pohybem. "Když můžu cítit na hrudi tvá prsa. Když vidím výraz blaženosti na tvé tváři."

Políbil ji. Jeho polibek byl pronikavý. Ukazoval, kdo má navrch. Naplňoval ji.

Bride už neměla sílu. Dokázala ho jen cítit, jeho tloušťku v ní. Jeho pohyby.

Vane jimi nechal proniknout jeho moc. Už nebylo třeba, aby svou sílu maskoval či potlačoval. Dovolil jejich vášni proniknout k jeho moci a ta je dovedla na vrchol.

Dokonalost toho okamžiku jím prošla jako blesk, zbystřilo se mu vnímání a cítil každý kousek jejího těla.

Přesně věděl, kdy pocítila, jak je ovládla jeho moc. V návalu rozkoše zaklonila hlavu. Dech se jí trhal a vycházela mu vstříc.

A když vyvrcholil, její výkřik musel zakrýt kouzlem. Ostatní by si mohli domyslet, co dělají.

Usmál se. V zajetí orgasmu na ni byl krásný pohled. Rukama ho držela za záda a horečně ho svírala.

Vane se k ní přidal. Zavrčel a vyvrcholil v ní. Ležel nad ní, zaléval ho pot a jeho tělo se třásl. Celý ten čas si hrála s jeho vlasy a držela ho u sebe.

"Úžasné," vzdychla Bride. Najednou se jí nakrčilo čelo. "Na konci se zvětší že?"

"Ano," řekl a kousal jí rty. "Nemůžu z tebe vyjít několik minut, aniž bych ti ublížil."

Bride cítila jak se jeho tělo stále třese v křečích. "Proč a jak si to přede mnou ukryl .."

"Použil jsem kouzlo času, tak si se nesplašila kvůli tomu, jak dlouho mi to trvá." Zasyčel, když pocítil novou vlnu orgasmu.

Vane částečně očekával, že se zhnusí. Nezhnusila, přitáhla si ho hlavou k sobě a hrála si celé

ty minuty s jeho vlasy.
Když skončil, zvedl se z ní a lehl si vedle na posteli.
Otočila se mu k obličeji. "Takže tohle jsi skutečný ty."

Vane přikývl a čekal, kdy se mu zklidní srdce. Bride se položila přes jeho hrud' a dala mu pusku na pravou bradavku. Hravě ji olízala a Vane zadržel vrčení.
"Pokud nepřestaneš, zůstaneme v posteli po zbytek dne."
Bride si odfrkla. "Pche, já vás muže znám. Bude ti trvat alespoň pár hodin dokud ..." zmlkla když pocítila na stehně jak tvrdne.

"Já nejsem člověk, Bride. Sex nás posiluje. Neunavuje nás."
Zvedla deku a sama se o jeho tvrzení přesvědčila. Byl opět připraven.
"Takže si s tebou můžu hrát podle sebe?"

"Uhm-mm. Jsem celý tvůj, broučku."

Kousla se do rtu a opatrně ho vzala do ruky. Pomalu zkoumala celou jeho délku. Taylor se s ní nikdy nemiloval za světla ani ve dne, takže neměla možnost přezkoumat muže tak zblízka. Vane ohnul nohu a nechal ji věnovat se objevování jeho těla. Pozorně ji sledoval a v prstech prosíval pramínky jejích vlasů. Nikdy nebyl se ženou, která by jím byla tak zaujatá. Vlčice nezajímá, jak chlap vypadá, jen ať jsou uspokojeny. Když je po styku, jejich ženy od sebe muže odstrčí a odejdou. Žádné společné chvíle. Žádná péče či láska.

To si na Bride nejvíce cenil.

Její prsty se pomalu posouvaly a masírovaly. Po zádech mu přeběhla husina. Natažená noha se mu téměř zkroutila.

Bride se zachichotala a třela ho. "Líbí se ti to?"

"Ano," zachraptěl a cítil jak mu úd ztvrdnul ještě víc.

Podívala se na něj a udělala cosi o čem se mu ani nesnilo. Vzala ho do úst.

Vane hodil hlavou dozadu a v návalu slasti zabořil do jejích vlasů ruku. Zatnul čelisti, aby bojoval proti vytí, které se mu tlačilo do hrdla, po každém olíznutí a pohlazení od kořene po špičku. Pustila ho do hloubky úst a hravě jej sála.

Celé tělo mu hořelo. Vane vzal její tvář do dlaní. Nesobeckost jejího počínání ...

Netušil, že něco takového existuje. Katagariánka by raději zemřela než by se dotkla takhle muže. Je úkolem muže, aby uspokojil ženu, ne naopak.

Bride zakloktal v hrdle sten. Zvedla oči a uviděla Vana jak ji pozoruje, oči mu zastírala slast a nevíra. Zvláštní kombinace.

Tvářil se jako by mu ukázala nebe. Odhrnul jí z tváře vlasy a palcem ji hladil po líci.

Pocítila jak vzduch kolem nich zapraskal. Zastavila se.

"To je v pořádku," řekl Vane bez dechu. "Moje síly narůstají. Někdy to vypadá takhle."

Vrátila se k rozdělané činnosti.

Vane zatnul zuby a jeho slast začala nabírat na intenzitě. Každou chvíli může skončit. Báł se, že by tak ublížil Bride, odtáhl se od ní a v tu vteřinu jeho tělo vyvrcholilo.

A nejen to. Všechny žárovky v ložnici se pod vlnou jeho schopnosti rozblikaly a popraskaly. Překryl svou nahotu dekou a orgasmu dopomáhal rukou.

Najednou na své ruce ucítil Bridinu. Otevřel oči a nechal se unášet pohledem na její pohyby, kterými ho totálně vyždímala.

"Nemusel jsi mě odstrčit, Vane," promluvila po pár minutách.

"Na konci se zdvojí, Bride. Nechtěl jsem tě zranit."

Odtáhla z něj ruku a políbila ho na rty.

Vane ji ztuhla objal a vychutnával si krásný okamžik s ní.

Nadzvedla se a podívala na rozbité žárovky. "Jen doufám, že náš hostitel není-" nedokončila, protože v té chvíli Vane všechny světla opravil.

"Ale-ale jaký to talent."

Rošťácky se ksichtil. "Tvůj se mi líbí víc."

"Já nejsem vůbec talentovaná," zatvářila se zmateně.

"Ale jsi. Tvoje ústa jsou stoprocentně kouzelná."

"Mmm," líně ho políbila. "Ale taková jsou jen s tebou."

"To se mi líbí."

Bride se pod novým uvědoměním stáhla. "Počkej. Ty mě nemůžeš ani podvést, že? "

Vane zavrtěl hlavou. "Bez tebe je ze mne hotový eunuch. Stejně zeslábne i moje moc. Když přijdeme o sex, nemáme jak jinak obnovovat svou energii. Při nejhorším můžeme svou magii ztratit úplně."

"Jak pak může být tvůj otec vůdce smečky, když neumí čarovat?"

Zamračil se. "Jak víš, že můj otec je vůdce?"

"Slyšela jsem o tom mluvit lidi ze středověku."

Vane se zhluboka nadechl a začal vysvětlovat. "Vůdcem se stal ještě před mým narozením.

Důvod proč je stále ve vedení, je ten, že je hrozně silný fyzicky jako vlk a magii si kupuje u démonů."

"Démonů?"

"Upírů. Skuteční upíři se, na rozdíl od toho co vidíš ve filmech, neživí lidskou krví, ale lidskými dušemi. Pokud si vezmou duši zvěrolovce nebo psychicky silného člověka, umí jejich schopnosti absorbovat. Velmi silní démoni se umí o tuto ukradenou moc dělit. Můj otec jim pravidelně dodává oběti, nechají jeho smečku na pokoji a napojí ho ze své moci."

"Oběti?"

Unikl mu bolestný povzdech. "Předstírá, že někdo zradil smečku a pak ho nechá napospas démonům. Můj bratr Fang a já jsme byli jeho poslední oběti. Věděl jsem, že pokud se démoni nevrátí na dělení moci, pošle na nás zabijáky, aby dílo dokončili."

Neuměla si představit nic horšího. Vlastní otec ho použil jako oběť. Matka ho nenávidí a bez váhání by ho také zabila.

Její ubohý vlk. Není divu, že přišel za ní.

"Vane, je mi to tak líto."

"To nevádí. Jen se divím, že to otci trvalo tak dlouho. Myslím, že jediným důvodem bylo, že miloval naši sestru Anyu víc než cokoli jiného a ona milovala zase nás. Dokud žila, myslím, že jí nechtěl ublížit našim zabitím. Ale když zemřela ... "

"Šel po vás?"

Vane mlčky přikývl.

Stáhla jeho hlavu na svou hrud' a tak ho k sobě tiskla, chtěla zmírnit jeho bolest, a přece věděla, že to nedokáže. Zdálo se, že se Vane s minulostí vyrovnal, tak jak se svými rodiči a jejich bezdůvodnou nenávistí. Jeho síla ji překvapovala. Neuměla si představit jiného muže, který by si prošel tím co on, tou bolestí a zůstaly by v něm stále porozumění a láska.

"Jaké to bylo ve vaší komunitě?" Zeptala se a měla strach, jaké jiné jizvy s takovou důstojností skrývá.

"Co já vím. Žili jsme jako zvířata. Většinu času jsme byli vlky, dokud jsme nepotřebovali nutně do města. "

"Pro jídlo?"

"Nebo sex. Je mnohem zábavnější v těle člověka než vlka. Je tak více způsobů dráždění, zejména pro naše ženy."

Něco jí na té představě vadilo. Nechtěla myslet na Vana s jinou. Teď se však už nemusí bát, že by ji podvedl. Věděla, co se pak se ženou stane. Viděla to na sestře, která se právě kvůli tomu rozvádí.

"Takže většinou prožijete život jako vlci?" Zeptala se.

"Pro Katagariána je to opravdu jednodušší, neboť jeho původní forma je vlčí. Na něj se mění pokud potřebují odpočívat nebo jsou zranění."

"Ale ty jsi Arkád."

Podle toho jak při tom slově ztuhl rozpoznala, že mu to vadí. "Ano. Pro mě bylo neuvěřitelné utrpení zůstat jako vlk. Pro to jsem tak silný v magii. Naučil jsem se jak ovládat mou moc, tak abych zůstal vlkem i když bojuji, jsem zraněný nebo spím. Během čeho bych měl být jinak člověkem."

"A to tetování na tvé tváři?"

"Je to znaménko." Zhluboka nasál do sebe vzduch a objevilo se mu na tváři.

Bride prsty obkreslovala vzor, podivně krásný.

"Strážci jsou ochránci Arkádské rasy," vysvětloval. "Když u Arkáda skončí puberta, sudičky se rozhodnou, kdo je dost silný na to aby chránil svět před zabijáky, čili zvířaty, které ohrožují Arkády a lidskou rasu."

Prudce zamrkala, když pochopila, co říká. "Takže si žil s vlky, když se z tebe stal člověk a tím i jejich nejhorší nepřítel."

"Přesně tak."

Rozbolelo ji srdce. "Musel jsi být vyděšený. Proč jsi neodešel?"

"Asi jsem měl, ale byl jsem mladý a měl jsem strach. O Arkádech jsem nevěděl nic a ještě méně o lidech, nezapomeň, že jsem byl jako dítě vlk. Mladé se nikdy nesmí dostat do blízkosti lidí. Neměl jsem tušení jak se dostat do tvého světa, jak zapadnout. Proto jsem udělal obchod s Acheronem a on mě vzal do minulosti k matce. Myslel jsem, že když jí řeknu, že už nejsem zvíře, pomůže mi."

"Ale neudělala to."

"Ne. Nazvala mě lhářem a vyhodila mě."

Bride by ji za to zabila. Jaká matka může být natolik krutá? Ale co ona ví, krutost na světě existuje všude, i když by neměla. "A Fury si zároveň procházel stejným."

"Jo."

Nevěděla, který z nich byl na tom hůř. Pravděpodobně Fury. On neměl u sebe podporu bratra a sestry jako Vane. "Po setkání s Bryan ses vrátil ke smečce?"

"Byla to jediné, co jsem znal a nemohl jsem od Fanga a Anyi chtít, aby odešli kvůli mně. Zvážil jsem, že pokud mě otec zabije, oni alespoň zůstanou doma a v bezpečí."

"A nikdo nezjistil, že tvá prvotní forma se změnila?"

"Věděli to jen Fang a Anya, a očividně i Fury. Měl jsem to vědět, když k nám přišel. Ale vždy se uzavíral do sebe. Stefan a ostatní se z něj snažili udělat omegu, ale on to nedovolil. To co mu chybí do magie, to vlk dá do brutální síly a odhodlání zabít, toho kdo mu zkrříží cestu."

Bride mu během ticha pročešávala prsty vlasy a snažila se utřídít vyslechnuty. "Omega?"

Vane ji políbil na břicho. "V každé smečce, je jeden vlk jako boxovací pytel, do kterého se ostatní navážejí. Je to vždycky muž a jmenuje se Omega vlk."

"To je hrozné."

Zvedl hlavu a podíval na ni. "To je příroda a my jsme zvířata. Řekla si, že mě chceš poznat, tak ti odpovídám na otázky o mém světě, jakkoliv jsou ty věci strašné."

Bride se pokoušela představit Vana, jehož zná jako chladného a bezcitného. Bylo to těžké, když na ni díval s takovou láskou a touhou v očích. "Vybíral si Omegu i ty?"

Vane potřásl hlavou. "Já jsem byl obvykle mezi Omegou a smečkou. To proto mě ostatní nenávidí. Fang mi říkával, že jsem idiot, když se Omegy zastávám."

Srdce se jí sevřelo. Byl to dobrý muž, i když byl vlkem. Nepochybovala o něm. "Nemyslím si, že jsi idiot. Myslím, že jsi úžasný."

Za ta slova ji políbil.

Někdo zaklepal na dveře.

"Hej, Vane," zavolal z druhé strany Otto. "Mám vám dvěma říct, že večere se podává za hodinu a pokud chcete jíst s Valeriem, dostavte se v předstihu, jinak bude prskat."

"Chce, abychom se k té příležitosti i slavnostně oblékli?" Zeptal se hlasitě Vane.

"Jistěže chce. Ale já budu v bermudách a tričku."

Vane se uchechtl. "On tě zabije, Otto."

"V to doufám. Tak v jídelně." Slyšela zvuk Ottových kroků vzdalujících se po chodbě.

Bride ležela na posteli a překvapeně si uvědomila, že vůbec není unavená. Měla by být, jak jsi dal záležet. No necítila únavu.

Jak zvláštní mít muže, který akceptuje to jaká je, její chyby a všechno ostatní. Nic na ní se nepokoušel změnit. To by mohl být velký krok vpřed.

Ruku položila na jeho pichlavou tvář a vpíjela se zrakem do jeho hubené, uvolněné krásy.

Přesto jak se bránila, z koutku mysli stále slyšela neúnavný hlásek: Všechno krásné jednou skončí.

"Věříš na věčnou lásku, Vane?"

Přikývl jí. "Když si prožiješ čtyři sta let, vidíš v životě leccos."

"Jak ale někdo pozná rozdíl mezi ní a zamilovaností?"

Posadil se mezi její nohy, stáhl ji k sobě na kolena a objal ji. "Nemyslím, že je v tom rozdíl.

Myslím, že zamilovanost je jako zahrada. Když se jí věnuješ a šlechtíš ji, přeroste v lásku.

Když na ni zapomínáš a nestaráš se o ni, zahyne. Jediný způsob jak mít věčnou lásku je nikdy nedovolit srdci zapomenout, jaké to je žít bez lásky."

Jeho moudrá slova ji ohromila. Bride se na něj vážně podívala. "To je hluboká myšlenka, zejména od muže."

"Říkávala to Anya," a bolest v jeho očích píchla i do jejího srdce.

"Přála bych si setkat se s ní. Vypadá, že to byla úžasná žena."

"Ano, byla."

Najednou ji něco napadlo. "Nemůžeš jít do minulosti a navštívit ji? Nebo ještě lépe - zachránit ji?"

Bradou se opřel o její hlavu a hladil ji po rameni. "Teoreticky ano. Ale není to dovoleno. Čas je velmi choulostivá záležitost a nelze s ním bez rozmyslu manipulovat. A zachránit ji, ne to nemůžu. Sudičky mají ošklivé způsoby, jak odměňují ty, co se jim míchají do práce. Pokud skončí život, nestrpí, aby to někdo chtěl napravit."

"Zníš jakoby si takovou chybu udělal."

"Ne. Ale znám někoho, kdo ano. "

"To Fang?"

"Ne a nezahládím tu osobu prozrazením jejího jména. Osud je osud a smrtelník ho nepřemůže."

"Ale jak víme, jaký je náš osud? Mám být s tebou nebo ne?"

"Nevím, Bride. Znáám jen Ashe, který ví odpovědi ale on je neprozradí."

Jen těžko se jí chtělo věřit. "A kolik má Ash? Dvacet jedna?"

"Ne. Má jedenáct tisíc let a chytřejšího člověka jsem nepotkal. Není nic, co neví, jestli o minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti. Jediný problém je, že se o poznatky nedělí. Většinu času mě to rádně žere. Má ošklivou vlastnost říkat nám, že naši budoucnost tvoří rozhodnutí, které uděláme, ale on ví, jak se rozhodneme ještě předtím, než se rozhodneme, tak nevím, proč nám to neřekne přímo."

"Protože se učíme z vlastních chyb," řekla, když pochopila Acheronův záměr. "A když se to zvrtné a stane se něco špatného, nemůžeš vinit jeho, protože ti to poradil on, ale rozhodl si sám. Naopak, když všechno dopadne dobře, byl jsi to ty,čí rozhodnutí tomu napomohlo.

Dobře nebo špatně, je to náš život a jen my víme, jak funguje. Bože, ten prcek je ale bystrý."

Vane se na jejím slově zasmál. "Není malý, ale zbytek je pravda."

Čekala, dokud se nezeptá, jaké bude její rozhodnutí o nich dvou, ale mlčel.

Jen ji držel v náruči jako by samotný fakt, že ji smí držet mu stačil. Zčásti to stačilo i jí, zčásti měla strach. Co je správně? Co má udělat?

Chtěla s ním zůstat, ale kde? Ona není vlk, aby žila někdy venku v divočině a on nebyl zrovna typ muže, který by vlastnil butik ve Francouzské čtvrti.

Mohla se tomu bránit, ale Vane je divoký a nezkrotný. Není pouze muž. Je to ochránce.

A vlk.

Zvedla hlavu a dívala se na něj. Stačilo by jí, pokud by s ním mohla takto zůstat navěky.

Ale opravdu zkrotila tohoto muže? A opravdu chce, opravdu chce, strávit zbytek života okukování přes rameno v strachu zda si jeho rodiče nebo bratr Dare nepřišli pro ně a jejich děti?

Děsivá představa.

A hodiny už začali tikat. Za pár krátkých dní bude muset učinit rozhodnutí, díky kterému budou nevýslovně šťastní, příšerně zlomeni, nebo ...

Nebo je může oba zabít.

Jedenáctá kapitola

O hodinu později scházela Bride dolů po schodech sama. Vane jí "vyrobil" velmi pěkné tmavě smaragdové šaty- večerní sametové šaty. Nechal ji u Valeria samotnou s Furym. Šel do Útočiště zjistit, jestli mu nějaký zvěrolovec nebude schopen říct jak je na tom Fang. Krajně doufal, že se mu podaří obejít své vyhoštění a zkontroluje bratra sám.

Bride si nervózně uhladila vlasy a sešla z posledního schodu. Nevěděla, co má očekávat od upíra, který loví demony. Nebyla Tabitha a ještě žádného z nich nepotkala. A zaručeně by pomohlo, kdyby Otto neodešel hned po Vanovi.

Nechala schody za sebou a všimla si, že nálepky ze sousoší zmizely. Sama pro sebe se pousmála.

Vešla do elegantní jídelny. Při arkýřových oknech zády k ní stál vysoký černovlasý muž a hleděl ven na zadní část pozemku. Jeho postoj byl tuhý, nepoddajný. Vlasy měl svázané do dokonalého ocasu a oblečen byl v již na první pohled drahém, hedvábném obleku šitém u krejčího na míru.

Vztyčil hlavu jako by její přítomnost vycítil.

Když se otočil, Bride ztuhla.

Byl to nevýslovně hezký muž. Černé oči hleděly z tváře, kterou stvořily ty nejlepší geny. Měl dlouhý, orlí nos a rty měl stažené do jedné pevné linky. Byl bezpochyby tou nejpůsobivější osobou jakou Bride setkala.

Není divu, že si s ním Otto tolik odtrpí. Je zřejmé, že nemá žádný smysl pro humor a všechno bere naprosto vážně.

"Vy musíte být Bride," promluvil podivným italským přízvukem, který uměl Otto tak dobře napodobit. "Jsem Valerius Magnus. Vítám vás v mém příbytku."

Po jeho dokonalém přednesu se mu prvotně Bride chtěla uklonit.

"Chci poděkovat, že jste nám u vás dovolil zůstat."

Krátce její poděkování přijal pokývnutím hlavy, formálním a královským.

"Prosím," vyzval ji a nabídl jí křeslo z černého sametu. "Posaďte se. Večeře se bude podávat za pět minut. Zařídím, aby vám za ten čas sluha přinesl pohár vína."

Bride kráčela k židli a tak nejistá sama sebou jako v té chvíli ještě v životě nebyla. Tento upír vypadal na velmi mocného a starého upíra.

No zejména měl dokonalé způsoby a byl ztělesněním aristokracie.

Valerius přešel k intercomu, stisknul knoflík a v podstatě si víno objednal.

Po předání příkazu se otočil k ní.

"Omlouvám se, že můj dům nebyl patřičně připraven na váš příchod."

Ohlédla se po perfektně udržované místnosti. "Jak to?"

"Sousoší," řekl a jeho postoj prozradilo jen mírné pokřivení úst. "Ujišťuji vás, že Tony Manera byl za svůj čin adekvátně potrestán." A pak uslyšela, co si pošeptal sám pro sebe. "Je škoda, že v této době je protizákonné být služebnictvo."

"Tony Manera?" Zeptala se překvapená, že muž jako Valerius by znal známou pop hvězdu z Horečky sobotní noci.

"Otto," řekl pohrdlivě. "Pořád nevěřím, že mi ho Výbor poslal. Žádal jsem je o italského pobočníka, ne o Itala."

Bride vyprskla smíchy. Nemohla si prostě pomoci. Oho, Valerius má smysl pro humor. Jen velmi suchý humor.

Při jejím smíchu mu tvář malinko změkla a v ten okamžik si Bride uvědomila, že Valerius není takov chladný a uhlazený jak se navenek tváří. Že tajná část jeho duše se vlastně chce dělit o smích, ale ledová skořápka to všechno pevně ukrývá.

Fury se zhmotnil přímo před nimi. Stále se ošíval v šatech, které měl pokrčené.

"Hrom do toho," brumlal si pod vousy. "Jednou se to budu muset naučit, jinak mě ty hadry zabijí." Zvedl hlavu a zčervenál, jako by si neuvědomil, že už dorazil do cíle.

"Pardon, že jdu pozdě." Odkášlal si a natáhl se.

Valerius elegantně nad zvěrolovcem povytáhl obočí.

"Ty musíš být Val," začal Fury a podal mu ruku.

"Valerius," opravil ho a poslal na něj arktický pohled. Posměšně se podíval na Furymu ruku a nepřijal ji.

Fury zvedl plec, obličej schoval do košile a potáhl nosem. "Co? Vždyť jsem se koupal."

Potřásl hlavou a obě ruce dal do kapes. "Otto má recht. Někdo ti musí vytáhnout ze zadku ten trn a pořádně tě vyklepat."

Bride si zakryla ústa, aby zabránila smíchu po něčem, co se Valeriovi zásadně směšné nezdálo. Možná by se také toužil smát, ale určitě ne sobě.

"Jak prosím?" Zavrčel Valerius a udělal krok Furyho směrem.

"Víno pro slečnu?"

Bride se otočila. Vešel starší muž v černém saku a kravatě s krystalickou číší červeného vína. Valerius se za ten čas dostal pod kontrolu.

"Děkuji, Gilberte," a vrátil se ke svým pompézním manýrům.

Sluha kývl hlavou. "Bude si vaše milost přát víno i pro nového hosta?"

Bride vytušila, že Valerius by Furyho nejraději vyhodil z místnosti, ale dobré způsoby mu kázali něco jiného. "Ano. No přines celou láhev."

Sluha odešel vyplnit nový příkaz.

"Vlastně, Bride," nadhodil Fury. "Nemohu tady zůstat, když na mě shlíží jako by se bál, že mu pochčiju nohy nebo co. Nechceš jít se mnou raději na hambáč? "

To chtěla, ale jaksi vycítila, že Furyho slova Valeria zranily. Nedávalo jí to smysl. No v těch půlnočních očích se určitě schovávala bolest.

"Myslím, že já zůstanu."

"Fajn, tvoje věc," uklonil se a přemístil se.

"Nemusíš zůstat, Bride," přimluvil se potichu Valerius. "Pokud chceš odjet, dám ti připravit auto a ochranku."

"Ne, zůstanu, opravdu."

Odpřísáhla by, že vzduch kolem nich už nebyl tak chladný. Dokonce se dvě následující hodiny Valerius zdál uvolněný. Choval se úplně lidsky.

Bride odhalila neuvěřitelně komickou stránku Valeria a jeho pohledu na moderní svět. Udělal jí prohlídku po domě a zahradách a zároveň jí poutavě vyprávěl o tom jak žila římská šlechta.

"Toto jsi ty?" Zeptala se, když se dostali do atria. Stáli před mramorovou sochou římského generála v plné zbroji. Podoba obličeje muže na soše a toho po jejím boku byla nepřehlédnutelná.

"Ne," jeho hlas opět po několika hodinách ochladl. "Byl to můj dědeček, byl to největší generál té doby." V jeho hlase se zrcadlila pýcha ale i něco co hraničilo s hanbou.

"Probil Řeky a ukořistil Řím zpět do rukou našeho lidu. Také to byl on, kdo zničil hrozbu Makedonců a vlastní rukou popravil největšího řeckého generála, jaký kdy žil ... Kyriana Tráckého." V očích se mu rozpálila neskrývaná nenávist, jen nevěděla komu je určena. Dědečkovi nebo Kyrianovi.

"Myslíš Kyriana Huntera?" Zeptala se. "Chlapíka s minidodávkou bydlícího o několik bloků vedle?"

Valeriusovy oči se rozjasněly. "On jezdí v dodávce?" Pobavení v jeho hlase se nedalo přehlédnout.

"No, jo. Viděla jsem ji zaparkovanou před domem a od Tabithy vím, že Amanda má Camry." Mlčel bez reakce celé minuty a Bride neuměla odhadnout jeho náladu. Tak se podívala na

jeho dědečka, který i po staletích vzbuzoval pozornost. "Velmi se na něj podobáš."

"Vím a čekali ode mne, že půjdu v jeho šlépějích."

"A šel jsi?"

Tentokrát nepochybovala, že v jeho očích, dříve než ji od ní odvrátil, viděla stud. "Když dědeček zemřel, celý týden se konaly oslavy, kde ho lidé oplakávali." Pohár s brandy zvedl na tichý přípitek k soše.

Přesto mu stále viděla dobře do tváře. "Neměl jsi ho rád?"

Valerius se tvářil překvapeně. "Já bych mu nedopřál dýchat," řekl tiše a pak rychle změnil téma. Mluvil o jeho přestěhování z Washingtonu DC do doupěte nepravostí, který lidé lidově nazývají New Orleans.

Byly právě na cestě zpět do domu, když se před ní zjevil Vane.

Její srdce jeho přítomnost okamžitě poznalo a ožilo.

"Promiň, že to tolik trvalo," řekl a políbil ji na tvář. Ucítila jeho vůni a vše bylo v pořádku, když byl opět u ní.

"Dovolili ti ho vidět?"

Vane přikývl.

"Zlepšil se jeho stav?" Zeptal se Valerius. Upřímný zájem v jeho hlase ji překvapil. Během večere jí vyprávěl o noci, kdy démoni napadli Vanovu smečku a jak s nimi on, Acheron, Vane a Fang bojovali.

Valerius jí řekl, jak bratři reagovali na smrt milované sestry. Naposledy je viděl, když Vane nesl na rukou mrtvé sestřino tělo na pochování.

"Ne," odvětil Vane s hlubokým povzdechem. "Je stále v kómatu."

"Mrzí mě to." Valerius od nich odstoupil a kývl jim hlavou. "Protože jsi už tady, dovolte mi vzdálit se, mám nějaké povinnosti."

Valerius udělal tři kroky, pak zastavil a ještě jednou k nim promluvil. "Mimochodem, Vane, máš tu nejokouzlující družku. Byla by to nevýslovná škoda pro svět, kdyby přišel o poklad, kterým tato žena je. Můj meč ti je ke službám a můj dům je pro vás otevřen na tak dlouho, jak bude Bride potřebovat ochranu."

Majestátně se otočil a rychle se vytratil.

Bride nevěděla, kdo byl Valeriovým honosným prohlášením více zmatený, jestli ona či Vane.

"Co jsi mu udělala?" Zeptal se Vane.

"Nic. Jen jsme večereli a provedl mě po domě a pozemcích."

Nevěřicně kroutil hlavou. "Vidíš, a netvrď mi, že nejsi kouzelná." Zvedl jí ruku, dal jí na klouby sladký polibek, od kterého se jí rozbrněl žaludek. Pak si založil její ruku do ohybu lokte.

"Dnes večer jsi krásná," řekl a odnikud vytáhl jednu růži na dlouhém stonku.

Bride si ji vzala a přivoněla k ní. "Pokud se mě snažíš svést, je na to trochu pozdě, Vane. Už jsem ti maximálně podlehla, to je jasná věc."

Zasmál se. "V mém světě je jasné jen jedno, že z nejbližšího stínu na mě vyskočí někdo, kdo se mě pokusí zabít a jednou se mu to podaří."

Zastavila a zachmuřila se. "Neděláš si legraci, že?"

"Přál bych si to. Právě proto se tak bojím být s tebou. Nemohu se zbavit pocitu, že jednou o tebe přijdu."

Na rty mu položila prst. "To neříkej. Musíš věřit."

"Dobře," ujistil ji a políbil na prst. "Řekni, co chceš dělat dnes večer?"

Bride nevěděla. "Je mi to jedno, jen ať jsem s tebou."

"Ty moc nepotřebuješ, co?"

"PSS" a na ústa si přiložila spiklenecky prsty. "Nikomu to neprozrad'."

Usmál se. "Tak já navrhuji jít ven. Ještě jsem nejedl. Mohli bychom skočit na koblihy a pronajmout si kočár na projížďku po Zahradní Čtvrti."

Bride se po jeho návrhu nahrnuly do očí slzy. Celý život bydlela v New Orleans, ale nikdy se nevezla na koňském záprahu. Jsou strašně drahé. Otec jí říkal, že pro obyvatele města jsou to vyhozené peníze a jako teenagerce se jí po kapsách nepovalovalo stopadesát dolarů navíc.

A s Taylorem ...

Vymlouval se, že by ho náhodou někdo zahlédl a smál by se "uznávanému" redaktorovi užívajíc si dětské hrátky.

"Velmi ráda."

"Fajn." Sklonil hlavu a políbil ji. Když odtáhl ústa a otevřela oči, zjistila, že se nacházejí v zastíněné části Franche Market, jen pár kroků od známé kavárny Café Du Monde.

"Neměj strach. Nikdo nás neviděl." A mrkl na ni.

"Máš přece motorku. Viděla jsem ji."

"Mám. Ale Amanda a Grace říkaly, že by se ti nelíbilo vozit se ve večerních šatech."

Podívala se na svůj oděv z drahého zeleného sametu. "Když už jsme u toho, nejsem vhodně oblečená ani na koblihy."

"Bez obav. Můžu ti slíbit, že ti na ně nespadne ani zrnko cukru."

"To umíš zařídit?"

Namachrovaně na ni mrkl. "Zlato, je toho jen málo, co nemohu udělat."

"Tak mě pak veďte, pane Vlku."

Vane ji přivedl k malému stolku hned u zdi restaurace. V momentě jak se usadili, k nim přišla obsluha.

"Já si dám porci koblih a čokoládové mléko prosím" řekla Bride.

"Pro mě čtyři porce koblih a kávu s mlékem."

Bride se na něj vykulené podívala. "To všechno chceš sníst?"

"Říkal jsem ti, že jsem hladový."

Po odchodu číšníka se otrásla. "Doufám, že Arkádi nemůžou dostat cukrovku."

"To ne. Jsme až podivně imunní vůči všem nemocem, až na běžnou chřipku a pár chorob typických pro náš druh."

"Jaké nemoci?"

"To nestojí za řeč. Ta nejhorší je, pokud ztratíme své magické schopnosti."

Pokoušela se představit si Vana bez jeho moci. Asi by ho to zabilo. "To postihlo i tvou mámu? Říkala, že nemůže cestovat v čase."

"Ne, to má na svědomí otec. Poté jak ho vykastrovala a dřív než vyhasly jeho síly, obral ji o tolik síly, která je potřebná k tomu, aby se mohla vrátit a zabít ho."

Bride zavřela oči, Soucítěla s Vanem. "Svatý Bože, oni ale mají vztah."

"Ano, ale popravdě mi je líto víc matky. Můj otec neměl právo ubližovat jí. Dostal, co mu náleží. Přál bych si, aby se to všechno dalo napravit."

Bride ho uchopila za ruku a stiskla ji. "Nemůžu uvěřit, že s ní cítíš, po tom všem, co by ti ona udělala."

"Ale jen proto, že jsem se k tobě dostal v čas, věř mi. Pokud by ti na hlavě zkřívili jen jeden vlas, nikdo z nich by už nyní nedýchal."

Po zádech jí přeběhlo mrazení. Smrtelně vážně vyřčená slova. Nelhal a ona nepochybovala, že by uměl zabít.

Opřela se na židli a nechala číšníka, aby na malý, kulatý stůl vyložil jejich objednávku.

Bride nedůvěřivě hleděla na koblihy.

"Nekousne tě," dobíral si ji Vane. "Sleduj." Zvedl ubrousek, podržel ji pod pocukrovanou koblihou a ukousl si. Měl pravdu, moučkový cukr se nerozletěl tak jako obvykle.

Rozhodla se mu věřit, jedla a přišla na to, že zatímco je s ní Vane, může jíst bez obav z toho, aby ze sebe udělala prasátko.

Chtělo se jí zachichotat.

Bride snědla dvě a popíjela mléko. Vane snědl ze svého talíře všechno.

"Už to nebudeš jíst?" Zeptal se.

"Jsem plná." Když viděla, jak na ni nedůvěřivě hledí, rychle dodala. "Přísahám. Valerius do mě natlačil pět chodů."

"Má štěstí. Mou ženu je potřeba krmit."

Zavrtěla nad ním hlavou a posunula mu svůj talíř. "Tady máš, vím, že ji chceš."

Nehádal se.

Když vše sešrotovat, vstal a pomohl jí na nohy. Rukou ji objal kolem ramen a tělo na tělo se prodírali k místu na Decatur, kde stály kočáry.

Vane ji zavedl hned k prvnímu a pomohl jí nastoupit. Bride se pohodlně usadila, Vane zaplatil kočí a přidal se k ní.

Přitáhl si ji k hrudi a kočí jemně popohnala svého koně, Césara, směrem k Zahradní Čtvrti.

"Jste novomanželé?" Zeptala se kočí Michaela.

Vane podíval na Bride jak odpoví.

"Myslím, že ano," řekla. Nebyla si jistá jak přesně Michaele odpovědět.

"Věděla jsem to. Máte v očích ten štěstím přeplněný pohled. Vždy se trefím."

Bride přivřela oči a vdechovala Vanovu vůni. Uvažovala, že by ho nejraději spolkla. Slyšela tlukot jeho srdce na svém líci a podkovy koně klepaly do rytmu po Francouzské čtvrti. Z domů a aut se mísila různá hudba: jazz, rock a dokonce sem tam i country.

Noční vzduch byl svěží přesně v takové míře, aby bylo člověku příjemně. Nikdy jí rodné město nepřipadalo krásnější. A když šli po ulici, kde je její obchod, vzpomněla si, jak se zde poprvé setkala s Vanem.

Zdálo se jako by mezitím uběhla celá věčnost.

Vane si položil hlavu k její hlavě a lícem se opíral o její vlasy, s jednou rukou na její tváři.

Nemluvili a jen poslouchali výklad o zajímavostech a jednotlivých budovách.

Vane téměř nedýchal. Dotýkat se Bridině pokožky bylo jako hladit satén. Byla mu všim. Cítil, že v den kdy ji uviděl u Sunshinině stánku poznamenané smutkem, jakoby se znovuzrodil.

Nechtěl myslet na budoucnost bez ní.

Fangovi během dnešní návštěvy o ní řekl všechno. Doufal, že mu tím dopomůže z otupělosti.

Nezabralo to.

Zdálo se, že je jeho bratr ještě skleslejší.

Přál si najít k bratrovi cestu a pomoci mu dostat se z toho. Z části se také cítil provinile, že on je s Bride šťastný a bratr je na tom mizerně.

Ale nechtěl se vrátit do stavu, ve kterém byl dříve než ji potkal. Poprvé před svou milenkou nemusí nic skrývat. Moci být absolutně otevřený o tom kým a čím je, je povznášející pocit.

Nesoudí ho ani ho nenávidí pro věci, které nejsou jeho vinou. Její přijetí je pro něj tím největším zázrakem.

Kočár, navzdory celé jízdě, se podle něj vrátil do Dekatour brzo. Vane vystoupil první a pomohl slézt Bride. Zaplatil kočí, vzal Bride za ruku a vedl ji ke katedrále svatého Ludvíka.

"Chceš si zatančit?"

Bride si kousla do rtu. Netancovala už léta. "Ráda."

"Máš oblíbený podnik?"

Zavrtěla zamítavě hlavou.

"Hmmm, nemůžu tě vzít do Útočiště, stále jsem vyděděný za útok na člena mé smečky. Ash a Simi chodí tancovat na místo zvané Dungeon - Temnice, ale jak znám jejich vkus na hudbu a bary, pochybuji, že bychom se tam cítili dobře. Nick Gautier ujíždí na Tamptations- Pokušení ... ale jak znám Nicka, pochybuji, že je to pro tebe vhodné. "

"Ne," řekla se smíchem. Temptations patřil k nejproslulejším pánským klubům v New Orleans. Byl to striptýz bar. "Mohli bychom zajít do Tricia House na Bourbonu. Tabitha tam

často chodí po práci. Jistě, ona tam chodí probodávat upíry ale říká, že je tam super jídlo a hudba."

"Výborně, to zní jako cíl určení."

Právě kráčeli po Père Antoine Alley, tady však Vane zpomalil krok. Bride nechápala, když od ní odskočil a strhl ji za svá záda.

"Co se ..." hlas jí vymizel, když uviděla čtyři blondáky a pěknou brunetku. Nejdříve si pomyslela, že jeden z mužů si to se ženou rozdává v tmavém výklenku. Tři ostatní co uviděli Vana zakleli.

"Vypadni, zvěrolovče," jeden z nich zavrčel. Jeho zlověstný pohled padl na Bride. "Můžeš o hodně přijít, když se pustíš s námi do boje."

"Pusťte ji," Vanův hlas byl chladný jako smrt.

Neposlechli.

"Zůstaň tady," přikázal Bride, zvedl ruce směrem k nebi a dva upíři odletěli.

V tom se v uličce najednou objevilo nesnesitelné světlo. Bride si rukou chránila oči před silným jasnem. Vane nelidsky zaječel.

"Chyťte jeho družku," někdo řekl.

Bride stále nemohla zaostřit. Někdo ji surově popadl. Věděla, že Vane by se k ní nikdy tak nechoval a tak silně kopl útočníka do rozkroku.

Upír se předklonil a chytil se mezi nohama.

Přišel k ní druhý. Už si myslela, že ji dostane, když se krok před ní rozplynul. Zbylí dva se vrhli na dlouhý stín a téměř okamžitě zmizeli i oni.

Bride se připravila na boj s rozmazanou osobou, když v ní poznala Valeria.

"Jsi v pořádku?" Zeptal se jí.

Přikývla, a když už jakž-takž viděla jasně, podívala kde je Vane. Byl pár stop od ženy ležící pravděpodobně v bezvědomí.

To co se s ním dělo ji vystrašilo. Neustále se měnil z vlka na nahého muže a zpět.

Zděšením se nedokázala ani pohnout.

Valerius běžel k němu a telefonoval. "Acherone, na Père Antoine Alley mám s Vanem poplach. Zasáhla ho nějaká elek-"

Acheron se objevil přímo u ní. "Bride jsi v pořádku?" Zeptal se.

Opět přikývla.

Ash se přemístil k Vanovi. Vzal jeho hlavu do rukou a po novém záblesku se změnil Vane na člověka. Prohnul se v zádech a zaječel jakoby jeho tělem procházela příšerná bolest.

"Klid," přimlouval se mu Ash. Valerius šel zkontrolovat jak je na tom ta žena.

Bride přiběhla k Vanovi. Ležel na zádech a byl zcela nahý. V očích se mu třpytily slzy.

Ash nad Vanem přešel rukou a na těle se mu objevilo tričko a kalhoty. No pořád se nehýbal.

"Chvilí potrvá, než se vzpamatuje," vysvětloval jí a pohlédl na římského generála. "Jak je na tom člověk, Valerie?"

"Žije. Ty se postarej o Vana a já ji vezmu do nemocnice." Valerius zvedl ženu ze země na ruce a směřoval k Royal.

Bride padla na kolena a do lůna si uložila Vanovu hlavu. Na tváři se mu objevilo jeho znamení Strážce. Tělo se mu trásl a svíralo v křečích.

"Co se mu stalo?" Zeptala se Asha.

"Démoni museli použít - a není mi pochuti, že musím použít to hloupé slovo - fázovač."

"Jako ve Star Treku?"

"Přibližně. Je to zbraň Strážců, kterou vymysleli na Katagariány. Je silnější než elektrický paralyzér a do těla oběti vyše nezvládnutelné množství elektřiny. Když nějakého zvěrolovce zasáhne z jakéhokoli zdroje elektřina, upadne do šoku, jeho magie se zblázní a ztratí nad sebou kontrolu. Nedokáže si ani udržet svoji formu. Pokud dostane extra silný zásah, doslova

vyskočí z těla a stane se netělesnou bytostí podobnou duchovi."

Vane ji uchopil za ruku.

Bride se naněj podívala a šíleně se usmála.

"Jak jsi na tom, vlku?"

Vane se stále klepal. "Na co se ta podělaná věc používá?"

"Na zabíjení. Ale naštěstí tentokrát nefungovala."

Ash mu pomohl opatrně na nohy.

Vane se ohnul a spadl by, pokud by ho Ash nepřidržel. "Pomalů, vlku," vztáhl ruku, dotkl se Bride a přemístil je do jejich ložnice u Valeria.

Bride měla o Vana hrozný strach. Ash mu pomáhal do postele a jakmile ztratil oporu, Vane se zhroutil na postel.

"Co mu na to pomůže?" Vyzvídala od Ashe.

"Nic. Chce to čas, aby se elektřina v jeho buňkách vytratila. Moc s ním nehýbej, každý pohyb jeho stav jen zhorší."

"Dobře." A vděčně vydechla. "Jsem tak ráda, že jeho matka nic podobné té zbrani nemá."

"Jsem si jistý, že je tam mají. Ale znají Vana, pochybuji, že by měli čas je použít. Šelmy čekají útok fázovačem při boji se svými. Démoni je používají jen mimořádně." Pak se podíval na Vana. "Měl jsem tě před tím varovat, v New Orleans je nyní více šelem než obvykle a tak jsou démoni obzvláště nebezpeční."

"Piješ mi krev, Ashi," zamumlal Vane.

"A když jsme už u toho, vás dva nechám o samotě a vrátím se k hlídkování. Mír s vámi."

Po Acheronově zmizení se Bride posadila k Vanovi na postel.

Bylo zvláštní vidět ho s tetováním na tváři. Dotkla se obrazce rukou.

"Vylekal jsem tě?" Zeptal se.

"Trochu," odvětila upřímně. "Ale ty kreatury mě vystrašily víc. Jsou vždy takoví?"

Vane přitakal.

"Pane bože, Vane, žiješ v pořádně děsivém světě."

"Vím."

Bride si v tichosti v hlavě promítala různé verze, jak dnešní noc mohla skončit. Poté jak ji Vane v minulosti zachránil si jaksi myslela, že si poradí se vším.

Teď zjistila, že má skutečnou, a velmi nebezpečnou achilovku.

"Jak silný musí být proud, aby ti toto udělal? Stane se to i při statické elektřině?"

"Ta mi formu nezmění, ale i tak je to nepříjemné. Hlavně se musíme vyhýbat otřesům z lidmi vytvořených elektrických zdrojů a bleskem. Na změnu naší formy stačí i některé baterie."

"A takové množství neumíte zvládnout?"

Přikývl.

Bride zavřela oči. Prošel jí nový strach, protože lidé, kteří po něm jdou, ví, co ho zabije.

A pokud se sváží, zabije to i ji.

Co když budou mít děti a něco takové se stane? Co když tam Valerius nebude, aby jim pomohl?

Nebo hůř, co když by policie nebo někdo jiný viděl Vana měnícího formy? Oba by zatkli a někde v laboratoři studovali. Viděla dost epizod z Akty X, aby pochopila, že vláda se s takovými divnostmi nepáře.

"Je mi líto, že jsme si nezatancovali," zašeptal Vane.

Bride ho povzbudivě pohládila po rameni. "Nemysli na to."

Ona ale nemohla přestat myslet na to, co se dnešní noci stalo.

Chce opravdu být součástí světa, kde si lidé kouzlí jako by se nechumelilo? Kde se přemísťují z pokoje do pokoje, do budov a kamkoliv? Ona bude člověk obklopen ...

To pomyšlení ji děsilo. "Vane? Naše děti budou jako ty nebo jako já?"

"Geny zvěrolovců jsou silnější a většinou dominují. Jen nevím, jestli naše děti budou

Katagariáni nebo Arkádi."

Jeho slova ji na smrt vystrašili. "Takže se mi tím snažíš zaobaleně říct, že možná porodím štěňátka?"

Neodpověděl a odvrátil pohled.

Bride vyskočila z postele. Bože. Štěňátka. Ne děti. Malá vlčata.

Zaručeně zná lidi, kteří považují domácí zvířata za své děti. Například její rodiče, ale ...

Toto je něco úplně jiného a neuměla se s tím smířit.

Dvanáctá kapitola

Dny letěly a Bride se užírala tím, co má udělat. Na jednu stranu chtěla neuvěřitelně zůstat s Vanem, na druhou stranu ji to pomýšlení děsilo. Tessera se neobjevila, ale i tak nemohli a ani nedokázali relaxovat.

Je den Děkuvzdání. Bride stála v koupelně Valeriova domu a ze žaludku měla jedno klubko. Její rodiče pozvali ji, Vana a Furyho k nim na každoroční McTierneyovské hody.

Řekla rodině o svém novém "příteli" a neměla tušení jak ho přijmou. Její rodina se nikdy zvlášť nezajímala o Taylora a jeho důležitost. Vlastně když ho domů přivedla, otec na něj promluvil zřídka víc než jen dvěma slovy.

Co by asi udělali, kdyby se jednoho dne dozvěděli, že Vane a jeho bratr jsou vlci? Na sto procent zbožňují zvířata, ale tohle...

Jen pomyslela na jejich tváře a udělalo se jí nevolno. Povzbudivě se nadechla a sešla po schodech. Fury a Vane čekali v salonu.

Fury měl oblečené modré džíny, bílé tričko a černou koženou bundu. Vane byl v černých džínách, šedém svetru s věčkovým výstřihem ze kterého koukalo bílé tričko.

"Neměl bych se jít převléct?" Ptal se Fury Vana. "Nikdy jsem nejedl oběd na Děkuvzdání, ty jo?"

"Ne. Ani já nevím, co bychom měli mít na sobě. Zeptáme se Bride, až sejde."

Fury se poškrábal na šíji. "Možná je to celé špatný nápad."

"Nevím, co pořád brbláš, Fury. Ty jsi alespoň vyrůstal s Arkády. Já nemám ponětí, co obnášejí "rodinné" oslavy. Kromě Peltierových, kteří jsou pošahaní, Katagariáni svátky neslaví."

"Oba vypadáte úžasně," prohlásila Bride a vešla do místnosti. Bylo sladké a roztomilé, že ti dva byli stejně nervózní jako ona. "Jen nic nedávejte do elektrické zástrčky."

Fury se tomu nervózně zasmál. Vane se netvářil vůbec pobaveně a vstal.

"Nebojte se," ujistovala je "Mojí rodiče nekoušou. Moc."

Vlci si vyměnili pohledy, které její tvrzení zpochybnily. Vane jí nabídl rámě a vedl ji ke dveřím.

Bride zastavila na schodech Valeriova domu a dívala se na elegantní černý jaguár XKR s metalízou. "Wow!" Vzdychla. "Komu patří?"

"Ottovi," odvětil Vane a zavedl ji k autu. "Na svátky jel domů do New Jersey a tak mi ho půjčil na návštěvu k tvým rodičům."

"Myslela jsem, že jezdí na oprýskaném Chevy Iroc."

Fury se zasmál. "Jen proto, aby naštvál Valeria. Jaga má v úschovně u Nicka."

"Otto je ďábel," zasmála se. Vane jí otevřel dveře. Fury zalezl na zadní sedadla ze strany řidiče.

Jednoho dne, Valerius svého pobočníka zabije, protože ten očividně nemá dost a musí svého Temného Lovce provokovat.

Když se usadila, Vane za ní zavřel a přešel na svou stranu. Člověče, ten má držení těla, z něhož by se nejedna rozechvěla. Opravdu by nikdo neměl mít tak pěknou figuru.

Do auta nastoupil jedním plynulým pohybem a nastartoval. Bride hleděla na ruce svírající volant a řadící páku. Kdyby s nimi nebyl Fury, určitě by se k rodičům nakonec ani nedostali. Vane pevně tiskl volant a jel po cestě podle Bridiných instrukcí. Její rodiče bydlí v Kenner, což je asi pětadvacet minut od Valeria. V životě nebyl nervóznější. A Fury vzadu nepřestal pískovat.

Říkal si však, že to musí udělat. Pokud zůstanou spolu, Bride chce, aby ho rodina poznala. Nemůže ji přece odtrhnout od lidí, které tak miluje. Proti veškeré logice se cítil pod psa.

O čem si budou povídat?

Ahoj, jmenuji se Vany a v noci, pokud je úplněk, jsem v těle vlka a vyju. Žiju s vaší dcerou a nemyslete si, že bez ní můžu žít. Mohl bych dostat pivo? Ach, a když už o tom mluvíme, dovolte mi představit své bratry. Tento zde je smrtelně nebezpečný vlk známý svou vášní pro zabíjení těch, co na něj jen očkem ošklivě podívají, ten druhý je v kómatu. Napadli ho totiž upíři, kteří z něj vysáli život, když je na nás poslal náš otec, aby nás zabili.

No jasně, půjde ke dnu jako děravý člun.

Co jim vlastně řekne Fury? Pokud nějak ztrapní Bride, půjde mu po krku.

Vane jen doufal, že ji neztrapní on.

Bude to fiasko, určitě to nedopadne dobře.

Ani se nenadáli a už parkovali na příjezdovce nového domu postaveného ve viktoriánském stylu. Už před ním parkovalo pět aut.

"Můj bratr a sestra," vyhrkla Bride ani ještě neotevřela dveře.

"Tam, tam, tam, tááám," broukal si ze zadního sedadla Fury znělku z Dragnetu.

"Zavři zobák, Fury," štěkl po něm Vane a vystoupil. Přesto se mu Furyho broukání zdálo trochu uklidňující, měl podobný zvrácený humor jako Fang.

Fury se z auta vyškrábal poslední a postavil se za Vana. Bride vedla jejich skupinku ke dveřím.

Vane se cítil jako kdyby krácel na popravu. Představení rodičům. Auvajs.

Bride zaklepala na dveře, zvrtla se k nim a povzbudivě se usmála.

Vane, nezdravě bledý, se roztřeseně pousmál.

Dveře se otevřely a stála v nich žena asi o deset centimetrů nižší než Bride a se stejnou postavou. Krátké černé vlasy decentně protkávaly šediny a měla starší verzi Bridina obličeje.

"Zlatíčko!" Křikla žena a vzala dceru do náruče. Objímala Bride a přes rameno si prohlížela jeho.

Vanovi bylo špatně a chtělo se mu ustoupit dozadu. Ne že by mohl s Furym ukrytým za jeho zády na schodech.

"Ty musíš být Vane," řekla šťastně Bridina máma. "Hodně jsem o tobě slyšela. Prosím, pojděte dál."

Bride vešla první. Vane šel za ní a čekal dokud Fury, postávající s rukama v kapsách, vejde za nimi.

"Ty musíš být Fury," řekla máma a podala mu ruku. "Jsem Joyce."

"Zdravím, Joyce," přivítal se Fury a potřásl jí rukou.

Vane čekal stejné přivítání, ale překvapivě ho Joyce silně objala. Poplácala ho po zádech a pustila ho. "Vím, že vy dva jste pravděpodobně nervózní. Nemusíte. Cíťte se jako doma a-" Ze zadní části domu vyběhl velký černý rotvailer a řítil se na Vana.

"Titusi!" Okřikla ho Joyce.

Pes ji ignoroval a lehl si na záda v podřízené póze. Vane si dřep a poplácával ho, aby pes věděl, že uznává jeho postavení a zároveň potvrzuje vlastní nadřazenost alfy.

"Jak divné. Titus většinou chce cizince sežrat," divila se Joyce.

"Vane ví jak na zvířata," objasňovala vyhýbavě Bride.

Její máma se usmála. "To je dobře, zapadne mezi členy McTierneyovy zoo."

Titus se vyškrábal na tlapy a přišel Furymu olízat prsty. Fury psa hladil po hlavě. Vane se rozhlédl po útulném domě zařízeném v rančerském stylu. Žlutohnědé pohovky byly zaházeny a přeplněné polštářky.

V koutě stála prázdná klec a v protější stěně bylo zabudované obrovské akvárium. Vane zvenku slyšel několik psů a z horního patra se ozýval zpěv ptáčků.

"Chlapi jsou vzadu," promluvila k nim Joyce a vedla je na konec domu. Obešli tři terária, v jednom byl mohutný hroznýš královský, v dalším nějaký ještěr a v posledním dva pískomilové. "Otec donesl před pár dny nového tuláka, a neví si s ním rady. Ten chudák nechce žrát a cvaká po každém, kdo k němu jde."

"Co je s ním?" Zeptala se Bride.

"Nevím. Zvířecí hlídka ho vytáhla ze stoky, kde ho asi vyhodili. Byl ošklivě dotlučený a silně začervený."

Vane se soucitně ušklíbl.

Vešli do kuchyně, kde stála u velké mísy vysoká štíhlá blondýna. "Mami, kolik třeba soli do-" její slova zanikly v pískot, když uviděla Bride. "Héj, mrňous," přivítala ji a pevně objala. Bride jí objetí vrátila a pak odstoupila a představila je. "Deirdre, toto je Vane a jeho bratr Fury."

Vane ztuhl a cítil se jak ho Bridina sestra studuje. Nelíbil se jí. Jeho zvířecí instinkty to ihned zachytili.

Přesto mu podala ruku. "Ahoj," a neupřímně se na něj usmála.

"Ahoj," odpověděl a potřásl jí rukou. S Furym se ignorovali a Furymu to ani nevadilo.

"Nesehnala jsem ty, dietní koláčky, Bride," promluvila máma od trouby, kde kontrolovala krocana. "Promiň."

"To nic, mami, i tak si dám raději tvůj koláč."

Její máma se zatvářila trochu zaskočeně, ale nekomentoval nic. Do kuchyně vletly dvě hrající si kočky.

"Profesore! Marianno!" Volala na ně Joyce a Bride podala utěrku. "Raději je chytím, náhodou by mohly narazit na Barta a ten je sežere." A vyběhla ven.

"Bart?" Zajímal se Fury.

"Na zahradě nám žije aligátor. Tatínek se o něj postaral loňského roku, kdy ho téměř odrovnala pytlácká past a pokaždé se mu nějak podaří utéct z ohrady."

Fury se poškrábal na líci. "Ty vole, kdybych byl býval znal tvého otce, když jsem se chytil do pastí, stále mám ..." Fury zmlkl jakmile se na ně podmráčeně podívala Deirdre. "Ale nic."

"Bride!"

Vane se napjal. Dveřmi prošel obrovský, svalnatý chlap, zvedl Bride nad zem a drtil ji v náručí.

Bride se smála. "Dej mě dolů, Patricku!"

Položil ji ale zavrčel: "Nezapomínej, ženská. Složím tě k zemi a skončíš s vykloubeným ramenem."

Bride si odfrkla.

Vane viděl rudě. "Ani se jí nedotkneš."

Bride k němu vzhledla. Z jeho slov zaznívala smrtelná hrozba. Když se na něj podívala, začala se obávat o bratrovo zdraví. "To je v pořádku, Vane," začala ho uklidňovat. "Jen si mě dobíral. Naposledy mi ublížil, když jsme byli malí a taky to byla nehoda."

"Té příhody se nikdy nezbavím." Patrick podal Vanovi ruku. "Jsem rád, že je moje sestra v dobrých rukou. Patrick McTierney."

"Vany Kattalakis."

"Těší mě, Vane. Neměj strach. Raději bych si usekl ruku, než ublížil své sestřičce."

Vane se zřetelně uvolnil.

"Ty jsi asi bratr. Fury?"

"Čau." Muži si potřáslí pravicí. "Já vím, ty jména jsou ujeté."

Patrick se zasmál. "Chlapi, chcete pivo?"

Fury se s otázkou podíval na Vane.

"To by bylo fajn," odpověděl Vane.

Patrick ponořil hlavu do ledničky a vybral pro ně dvě láhve piva.

Bratři si otvírali piva a Patrick píchl prstem do bramborového salátu.

"A vypadni!" Pustila se do něj Deirdre a lžící mu bouchla po ruce.

"Au!" Postěžoval si a olizovat si prsty.

"Val ven, Pate, jinak tvou porci dostanou psi."

"Dobře, dobře, ty premenstruační pomstiteľko." A přiskočil k Furrymu a Vanovi. "Radím vám, pokud máte rozum, pojd'te raději se mnou."

Vane váhal.

"Zavolej mě, pokud byste potřebovali od Patricka a otce zachránit," řekla Bride, zvedla se na špičky prstů a políbila ho na tvář.

Vane zachytil rozzuřený pohled Deirdre.

Následoval Furryho a Patricka na zadní dvůr, kde se Bridina máma prala se dvěma kočkama.

Vane podal své pivo Furrymu, chytil kočku za kožich a zvedl ji do vzduchu. Nejdříve se naježila, ale uklidnila se. "Chcete, abych ji dal dovnitř?"

Joyce vděčně přikývla a chytla kocoura.

Vane otevřel dveře a vrátil kočku do domu. "Už to nedělej, Marianno," varoval ji.

Kočka se mu přitulila k dlani a pak utekla pryč.

"Díky za pomoc," řekla Joyce, když kolem něj procházela.

Vane se vrátil k Furrymu a Patrickovi a ten se ho zeptal: "Tak, Vane, řekni, čím se živíš?"

Fury se podíval pobaveně na bratra a vrátil mu pivo.

"Vlastně z úroků z mých investic."

"Vážně? A ty ti vynášejí tolik, aby sis mohl dovolit stotisíc dolarového jaguára?"

Vane ucítil Patrickovu stoupající nevraživost. "Ne," řekl Vane sarkasticky, "ale obchod s drogami, kterému šéfuju, ten ano. A pěkné peníze mi vydělávají i moji pasáci na Bourbon Street."

Výraz Patrickova obličeje byl k nezaplacení. "Hele, budu s tebou jednat otevřeně. Pokud si budeš zahrávat s mou-"

"Patricku?"

Vane se podíval zpoza Bridina bratra a uviděl muže po padesátce. Vypadal v dobré formě s upravenými šedý vlasy a vousy.

"Nemáš v plánu udělat před Vanem ten -Zahrávej si s mou sestrou a já ti zlámu vaz-výstup, že ne?"

"Pokoušel jsem se."

Muž se zasmál. "Nevšímejte si ho. Jsem doktor McTierney," představil se a podal Vanovi ruku. "Můžete mi říkat, Paule."

"Rád vás poznávám, Paule."

Paul se otočil k Furrymu. "A ty musíš být jeho bratr."

"To doufám, krmí mě."

Paul se zasmál.

"Takže, vy jste ten ďábelský kastrovní král. Byl jsem zvědavý, jak vypadáte."

"Fury," napomenul ho varovně Vane.

Paul se znovu zasmál. "Víš něco o psech, Vane?"

"Ano. Trochu."

"Dobře, mám totiž jednoho, kterého bych ti chtěl ukázat."

„O Bože, ne Cuja, tat'ko. Ten je ještě horší než řeč, kterou si mi přerušil."

Paul syna ignoroval a zamířil k ohrazené části pozemku, kde Vane spatřil množství psích

boud.

Vane a Fury procházeli kolem, psi zachytili jejich přítomnost a přiběhli se štěkotem nebo hrát si.

Paul je vedl uličkou k voliére na konci, kterou obýval rozzuřený labrador. Pes byl zběsilý a plný nenávisti.

"Neumíme si s ním poradit. Můj kolega si myslí, že bychom ho měli utratit, ale mně je to proti srsti. Styděl bych se zabít zvíře, jen proto, že mu ublížili."

Fury položil své pivo na zem a přišel ke dvířkům. Pes vyletěl z boudy a se štěkotem a vrčením skočil na stěnu voliéry.

"Šššš," uklidňoval ho Fury, prostrčil k němu ruku a nechal psa očichat mu dlaň.

"Být sebou, nedělal bych to. Pracovníkovi záchytné služby téměř utrhl ruku," řekl Patrick.

"Jistě, někdo by je měl zavřít do klece a píchat do nich holí," povytáhl Fury pohrdavě rty.

Pes nepřestal útočit.

"Ustup," přikázal mu Vane a odemkl dvířka. Fury se zvedl a ustoupil z cesty. Pes odběhl a opět se na ně rozběhl.

Vane zabouchl dvířka a dřep si. "No pojd', chlapče," řekl jemně a natáhl k němu ruku.

Pes vběhl do boudy a strašně štěkal.

Vane se přep plazil až k boudě a pomalu do ní strčil ruku. "Neboj se," a dal psovi čas na zacítění jeho pachu.

Vane věděl, že se už uklidňuje. Pes věděl, že není jen člověk a začínal věřit zvířeti, které z Vana cítil.

Po pár vteřinách už olizoval Vanovi prsty. "Tak je to správně," chválil ho a hladil mu srst.

Vane se podíval přes rameno. "Fury? Mohl bys mi pro něj podat něco na žraní?"

"Přinesu misku." Paul se zanedlouho vrátil a podal misku Furymu. Fury ji přinesl do voliéry, postavil se k boudě vedle Vana a opatrně položil misku před psa.

"Chlapče, tebe ale zřídili, co?" Promlouval k němu Fury.

Vane nabral z misky hrst žrádla a nabídl ho psovi. Nejdříve mu jen ruku očichával, ale nakonec mu důvěřoval natolik, aby si to vzal.

"Výborně," potichu k němu mluvil a krmil psa z ruky.

"Bože, tati," spustil Patrick z druhé strany klece. "Nic takového jsem ještě neviděl."

Po pár minutách měl Vane psa nakrmeného. Doplazil se k Vanovi ke kolenům a tak ležel, v pohodlí. Fury ho hladil po zádech a Vane ho škrábal za ušima.

Vane vycítil, že ho někdo pozoruje. Podíval se přes rameno a uviděl Bride stát za otcem.

"Podářilo se ti ho nakrmit?" Zeptala se.

"Jo."

Usmála se. Jeho srdce se bolestně sevřelo. Jak může taková prostá věc jako drobný úsměv jeho tělo úplně rozhodit?

"Přišla jsem vám říct, že večere je hotová. Ale pokud potřebujete ještě čas - "

Vane se postavil. "Chvilí vydrží."

Fury poplácá psa a zvedl se na nohy. Oba vyšli z voliéry a zamkli dvířka. Pes přiběhl za nimi a začal kňučet.

"To nic, vrátíme se," řekl mu Vane.

"Jasně a přineseme ti pořádný kousek," přitakal Fury.

Do domu v čele kráčel otec a syn. Vane objal Bride kolem ramen a kráčeli za nimi. "Tady jsi vyrostla?"

"Ne. Rodiče se sem přestěhovali před pár lety po prodeji naší malé farmy."

"Chybí mi starý dům," přimíchal se do rozhovoru Paul a přidržel jim otevřené dveře. "Tady je hodně nařízení. Na tohle místo musím mít speciální licenci na přechovávání pacientů a pravidelně platím různé poplatky."

"Proč jste se přestěhovali?" Zeptal se Fury.

Paul pokrčil rameny. "Její matka chtěla být blíže k městu. Co zmůže muž, když si jeho žena něco usmyslí?"

Vešli do jídelny. Na stole byla rozložena hotová hostina. Čekala tam Deirdre, která se stále tvářila, že by je nejraději poslala někam.

"Pojď sem a posad se vedle mne, Vane," řekla Joyce ukazujíc na židli po své pravici. "A ty Fury, můžeš sedět z Bridině druhé strany."

Jakmile se Fury usadil, přiběhl Titus a snažil se mu vyškrábat na kolena.

"Pro smilování, Paule, vyved' toho psa ven!" Zlobila se Joyce.

"Mně to nevadí," smál se Fury.

Vane si sedl na své místo, Titus přiběhl a olizoval mu obličej. "Posad se chlapče, dodržuj pravidla slušného chování."

"Co se to stalo mému psovi?" Divila se Joyce a strhla Tita za obojek. "Většinou je k lidem odměřený."

"Psi rozpoznají dobré lidi," řekl Paul, ukrojl z krůty kousek nádivky.

"Titusi," okřikl psa a hodil mu ji. Titus běžel za jídlem.

Bride se usadila vedle Vana. "A kde je Maggie, Patricku?"

"U rodičů. Po jídle jdu hned za ní. Přespával jsem tady, tak nechtěla, aby její máma žárlila."

"Maggie je Patrickova žena," vysvětlovala Vanovi Joyce. "Na jaře ze mě udělá babičku."

"Blahopřeji," řekl Vane Patrickovi.

"No to se teprve uvidí. Mám pekelný strach. Osobně si nemyslím, že jsem připraven být někomu rodičem."

"To jo," smála se Bride. "Musel by ses dělit o hračky."

Patrick se zaksichtil a hodil po ní kuličku hrachu. Dřív než by jí dopadla na hlavu ji Vane zachytil a hodil zpět. Patricka zasáhla rovnou mezi oči.

Bride se zajíkala smíchem.

"Děti!" Kárala je Joyce. "Chovejte se pěkně, jinak budete jíst v koutě."

"Pěkné reflexy, kámo," Patrick si pobaveně mnul čelo. "Měli bychom tě naverbovat do týmu."

"To si nemyslím, Pate. Jaksi pochybuji, že by Vany nosil tričko s nápisem na zádech: pokud je miluješ, dej je ostříhat a obřezat. Je dost přecitlivělý na téma psí kastrace."

Vany stáhl obočí, ale moudře držel jazyk za zuby.

Paul se rozesmál. "Oceňuji jeho názor. Ne mnoho mužů chce hrát za Kastráty. Ale kupodivu je mezi námi hodně žen."

"Ach, zapracujeme na něm," nevzdával se Patrick. "Takové reflexy bychom určitě zužitkovali."

Vane zachytil smutný Deirdrin pohled, ale nic neříkala a prostírala si přes kolena ubrousek. Bridin otec vyslovil požehnání a začal porcovat krocana. Jeho žena se pustila do podávání jídel.

Vane podržel misku a Bride nabrala jim oběma.

"Je tu něco, co ti nechutná?" Zajímala se Bride.

"Ani ne."

Usmála se něj. "Jsi takový nenáročný."

Impulzivně ji políbil na tvář. Teprve pak si uvědomil, že je pozoruje celá její rodina.

"Promiňte," bál se, že udělal něco nesprávně.

"Nemusíš se omlouvat, jsem ráda, že se moje dcerka znovu usmívá," řekla Joyce,

Vane podal přes Bride misku s bramborovou kaší Furrymu, který na ně zíral jako na nepřítele.

"Toto je co?" Zeptal se.

"Brambory," řekl Vane.

"A co jim udělali?"

"Jen jez, Fury, budou ti chutnat. Můžeš mi věřit."

"Odkud vy dva jste, že jste nikdy nejedli bramborovou kaší?" Divil se Patrick.

"Z Marsu," zamumlal Fury a podezřívavě se díval na kaši odlepující se z lžice.

Nabral si jen trochu a podal mísu Paulovi. Fury se naklonil a brambory očuchal podobně jako zvíře.

Bride cítila, jak Vane pod ní natáhl nohu a kopl Furybo pod stolem do židle.

Fury zaprskal a zaksichtil se na Vana, který po něm šlehal varovné pohledy.

"Vážně, odkud jste?" Zeptala se Deirdre. "Vyrůstali jste někde poblíž?"

"Ne," odvětil Vane. "Hodně jsme cestovali. Žili jsme skoro všude."

Bridina sestra do něj zapíchla pohled. "Co vás přivádí do New Orleans?"

"Deirdre, odkdy si jmenovaná inkvizitorka?" Nedala se Bride.

"Od té doby co máma řekla, že to s ním myslíš vážně. Myslím, že musíme o tvém novém příteli vědět víc než jen to, že vypadá dobře v džínách."

"Deirdre," řekl klidně, ne kamenně Paul. "Bride ani Vane nemusí platit za Joshova hříchy."

"Fajn," štekla rozzlobeně Deirdre. "Ale když zdrhne se sekretářkou a nechá ji, aby sama vysvětlila dětem, proč je jejich táta pryč, doufám že si na dnešek vzpomeneš." Vyskočila ze židle a vyběhla ven.

"Mrzí mě to," omlouvala ji Joyce a vstala. "Vy pokračujete v jídle. Za minutku se vrátím."

"Deirdrin manžel ji před pár měsíci opustil," řekla Bride Vanovi. "Děti jsou na svátky s ním a ona to všechno velmi špatně nese."

"Proč by člo ..." Bride odtušila, že Fury chtěl říct "člověk". "Proč to ten hajzl udělal?" Ukončil uměle.

"Nevím, proč někteří muži dělají to, co dělají. Zdá se mi, že by měli dostat zavyučenou."

"Souhlasím," řekla Bride a významně se podívala na Vana, který ji pod stolem hladil po stehně, a jí začalo být horko. Jeho dotek byl elektrizující.

Joyce se vrátila po Deirdrin talíř a opět odešla.

Paul si povzdechl. "Tak bych si přál pomoci jí. Není nic horšího než vidět jedno ze svých dětí trpět a nemoci mu pomoci."

"Můžu ho zabít, jestli je třeba," nabídl se Fury.

Vane si odkašlal.

"Tak by mohl mít nějakou nehodu," zkusil Fury jinak. "Lidem se to stává každou chvíli."

Patrick se d'ábelsky zašklebil. "Já mám rýč."

"Ten si strč," přidal se Paul a upil vína. "Já mám na zahradě aligátora."

Všichni se rozesmáli.

Joyce se vrátila a sedla si za stůl. "Je mi to líto."

"Je v pořádku?" Zeptala se Bride.

"Bude. Chce to jen čas."

Vane vycítil Bridin smutek. Konejšivě jí stiskl koleno.

"Asi jsem neměla přivést Vana. Bylo to ode mne necitlivé."

"Ale jdi," odsekla Joyce. "Nic špatného si neudělala, Bride. Chtěli jsme ho poznat," a usmála se na Vana. "Toto je jen Deidrina záležitost, jasné?"

Bride přikývla.

Jedli v harmonii a Patrick a Paul sem tam prohodili nějaký žertík. Po hlavním chodu Joyce přinesla ořechový koláč a čtyřvrstvý čokoládový dort.

Bride si kousek odkrojila z koláče.

"Nechceš i z dortu?" Zeptal se Vane. "Vím, jak miluješ čokoládu."

Toužebně se podívala na zákusek. "Ne, raději ne."

Vane se nedal a položil jí kousek na talíř.

"Vane!!"

"Chceš ho. Ten pohled znám."

Protočila nad ním oči a vzala do prstů vidličku. "Děkuji."

Vane pokýval hlavou. Věděl, že ho pozoruje její máma. Otočil se opačným směrem a viděl jak se něj Joyce vděčně usmívá a něžně ho poplácala po rameni.

Při tom dotyku měl zvláštní krásný pocit. Tak takové je to, když člověk zažije skutečný mateřský dotek?

Po jídle Bride došla k závěru, že už Vana a Furyho na jeden den dostatečně potrápila. "Asi bychom měli už jít pomalu zpátky," promluvila.

"Cože? A co zápas?" Bouřil se její otec.

"Ty s Patrickem si klidně na hru podívejte."

Otec, na její velké překvapení, našpulil ústa jako vzdorně dítě.

Bride ho objala. Cenila si, že byl k Vanovi a Furymu milý. "Půjdu se rozloučit s Deirdre.

Kluci buďte hodní, dokud budu pryč."

Bride vyšla po schodech k hostitelským pokojům. Deirdre našla v posledním na chodbě.

"Hej, zlato," postrčila do dveří a ty se otevřely. "Jak ti je?"

Deirdre seděla na posteli, oči měla podlité krví polštář břiše si tiskla polštář. Nedotčený talíř s jídlem stále na stolku. "Je mi dobře. Asi."

Bride přešla k posteli a přála si udělat něco, čím by sestře pomohla. Přesně věděla, jak bolí Deidrino zlomené srdce. Cítila se stejně, dokud do jejího života nevstoupil Vane a nevyčaroval jí na tváři úsměv. "Mrzí mě to."

"Nemusí. Jsem ráda, že je ten podvraták pryč, ale ty ... ty bys to měla s Vanem skončit."

Bride nešokovaly ani tak sestřina slova jak zahořklý tón jakým je vyslovila.

"Co prosím?"

"No tak, Bride. Nebuď hloupá. Koukni na něj. A koukni na sebe. Vy dva k sobě nepatříte."

Bride se na sestru naježila. "Něco takového si od tebe vyprošuju."

"Taylor byl fajn - měla jsi se ho držet oběma rukama. Byl spolehlivý a stálý. Důležité je, že ho společnost respektovala. A ty místo toho, abys udělala, co chtěl, odmítla si zhubnout a tak tě odkopl, protože si tlustá. Najednou se objeví tenhle chlap a skáčeš kolem něj, jako by Taylor nikdy nebyl. Ne že bych ti to měla za zlé. Je skvělý, ale nedělej ze sebe hlupačku." Něco takového byl od sestry úder pod pás a Bride už unavovalo, že ona má být ta moudrá a Deirdre zase ta krásná.

"Jen proto, že ty jsi se vdala za hada, neznamená, že je Vane nějaký toulavý pes."

Bride se zarazila. Vane vlastně je pes, tak trochu. Ale ne v tomto smyslu. "Vane mě nikdy nepodvede."

"No jasně. Podívej na mě, Bride. Byla jsem horká kandidátka na Miss Luisiana a vyhrála bych, kdybych nebyla moc mladá. Stále jsem atraktivní a i tak ode mne můj muž utekl. Jaké máš tedy ty šance?"

Bride se nedokázala na svou dokonalou sestru od hněvu ani podívat. Přešla k oknu a koukala ven. Na dvoře si povídali Vane, Fury a její otec. "Ty jsi se vdala za Joshe pro peníze, pamatuješ?" A nepřestávala pozorovat muže u psů. "Přiznala si se mi k tomu noc před svatbou."

"Aha, takže ty pak Vana miluješ pro jeho osobnost? Nejsem blbá. Miluješ ho, protože se ti líbí jeho zadek."

Bride pozorovala svého druha a uvědomila si pravdu. Vane není člověk. Nemyslí ani nejedná jako člověk. On ji nikdy neopustí tak jako Taylor ji nebo Josh sestru, proto že není tím, čím on chce, aby byla.

Miluje ji takovou jaká je. Ani jednou se ji nepokoušel nijak změnit. Přijal ji se všemi chybami.

Vane ji nikdy nepodvede s jinou. Nikdy ji neošidí. A zabil by každého, kdo by se jí pokusil ublížit.

A v té chvíli pozorujíc jak si hraje s nezkrotitelným psem, si uvědomila, jak moc ho miluje. Jak moc ho potřebuje.

Jen pomyšlení, že by dále žila bez něj, ji zabíjelo.

To nemůže. Za poslední týdny se stal nedílnou součástí jejího života. Nedílnou součástí jejího srdce.

Všechno bylo najednou tak jasné, až se jí do očí nahrnuly slzy.

Miluje ho pravou láskou, takovou tou opravdovou, o níž si nemyslela, že může být mezi mužem a ženou.

"Nemáš ani tušení o čem mluvíš, Dee. Vane je milý a pozorný. Záleží mu na mně."

"Jsi s ním jen pár týdnů, a to těsně po rozchodu s Taylorem. Měla by ses stydět za to, jak se po něm věší."

Bride se podívala po dlouhé chvíli znovu na sestru. Bylo jí Deirdre líto, ale to nedává její sestře právo zraňovat ji. "Žárlíš."

"Ne, Bride, nežárlím. Jsem realistická. Vane je úplně mimo tvoji ligu."

Bride hleděla na svou dokonalou sestru a hluboko v srdci ji mrzelo, že Deirdre možná nikdy nepozná lásku, kterou ona chová k Vanovi.

Kdyby mohla, dala by sestře ten dar. S tím však nic nezmůže.

"Jak myslíš, Dee. Měj se."

Vane a Fury byli venku na dvoře u labradora.

"Ty si ho chceš vzít s sebou, vid'?" Zeptal se Paul Furyho hrajícího si se psem.

"Valerius bude pěnit jako prase," poznamenal Fury. "Můžu si ho vzít?"

Vane se zasmál. "Jistě. Ale Cujo nakonec skončí stejně v Útočišti."

"No tedy, ani mě nenapadlo zeptat se medvědů, co s ním," řekl Paul.

Vane na Paula nedůvěřivě pohlédl. "Cože?"

"Ale že je to jen obyčejný pes a ne šelmopes, myslel jsem, že by ho nepřijali."

Vana by tolik nepřekvapilo, kdyby do něj Paul kopl.

"Zavři ústa, Vane," přimluvil se mu otcovsky. "Jsem hlavní veterinář ve státě. Carson se stále zaučuje. Co myslíš, koho volá, když se setká s něčím, s čím si neví rady?"

Carson byl veterinář žijící v Útočišti. Sám je zvěrolovec a má jen padesát, v jejich světě je jen dítětem.

"Vím také o Fangovi," pokračoval Paul.

Fury se postavil před voliéru. Ruce položil na plot a nevěřícně zíral na Paula. "Proč jste nám dovolili přijít?"

Paul vzal Vana za ruku, za tu kde ukrýval znamení. "Nemusíš ho skrývat. Jakmile mi Bride řekla tvé jméno, věděl jsem, co se stalo. A vím, jak si z vašeho světa chráníte své družky.

Nemůžu říct, že mi je to docela pochuti, ale aspoň se nemusím bát, že jí jednou ublížíš tak jak ublížili Deirdre."

Vane sevřel ruce do pěsti. "Joyce ví-"

"Ne. O tvém světě nic neví a chci, aby to tak zůstalo. Nikomu jsem o Útočišti neřekl." Paul pustil Vanovu ruku. "Pokud doufáš v mé požehnání, dávám ti ho. Avšak až do dnešní večere jsem si nebyl jistý. No je to už velmi dlouho, co jsem viděl moji holčičku takovou šťastnou. Pamatuj ale pokud jí někdy ublížíš..." ukázal na klec, kde byl zavřený pes s límecem kolem hlavy.

"Bože. To je zatraceně nepříjemné," zajíkl se Fury.

"Jsem s tebou zajedno," přidal se k bratrovi Vane.

"Víte jak .. Bride je moje dítě a vím jak používat utišující injekce a skalpel."

Vane se ušklíbl, když si Fury přikryl rozkrok rukama.

"Vane?"

Otočili se k příchozí Bride.

"Já vám zaběhnu pro vodítko-" vykročil Paul, ale Fury ho zadržel.

"Nebudeme ho potřebovat," otevřel dvířka a vyšel ven i se psem.

"Ne, asi ne." Paul chtěl pohladit psa, ale ten po něm cvakl.

"Chovej se pěkně," stáhl Fury Cuja.

Bride k nim šla váhavěji.

"A Opovaž se skočit po Bride," varoval ho Vane. "Jinak tě necháme tady."

Pes stáhl ocas a sedl si na zem.

"Jde s námi?" Zeptala se.

Její otec přikývl. "Byli tak hodní a adoptovali ho."

"To od vás bylo pěkné," pochválila Vana.

Fury si odfrkl. "Ani ne. Chovám sympatie s těmi, co padli do pastí."

Bride k němu popošla a objala ho. Uměla si představit, čím si musel tento vlk projít.

Fury si odkašlal a odstoupil. "Na mě ne tak zhurta, Bride. Neumím se chovat. Podobně jako Cuj, i můj první instinkt je útok a pak by ze mě Vane udělal podobného chudáka jako udělali z tamtoho ubožáka."

Bride uviděla psa s límcem. "Au!"

"Moje řeč."

Vane ji objal kolem ramen a společně se vraceli do domu s jejím otcem, Furyem a Cujem v patách.

Joyce byla překvapená, když s nimi uviděla i psa, ale nic neřekla a podala Bride tašku plnou plastových uzavíratelných misek. "Zabalila jsem vám zbytky od večere."

"Máme tam i brambory?" Vyzvídala Fury.

Vane zvedl obočí nahoru. "Nějak ti zachutnaly."

"Nooo, byly dobré."

Bride políbila matku na tvář. "Děkuji, mami."

Patrick se k nim přidal v obýváku a podal Vanovi ruku. "I když si dealerský pasák, bylo mi potěšením."

"I mně."

"O čem to mluvíte?"

"To je nadlouho," zalykal se smíchy Fury.

"Dávejte si na zpáteční cestě pozor," kladla jim na srdce Joyce a vyprovázela je k autu.

"Ještě chvilku počkejte, donesu deku, aby vám pes nepoškrábal v autě čalounění."

Bride další minuty absolvovala loučící rituál ještě jednou. Máma se vrátila s dekou a rozprostřela ji na zadním sedadle. Bride poobjímala a políbala své rodiče a přidala se k vlkům a psovi v autě.

Ani se nenadáli a už mířili do Zahradní čtvrti.

"Máš příjemnou rodinu, Bride," řekl Vane.

Pohlédla na něj a Furyho. "To mám. A vy kluci, jste z nich ti nejlepší."

Vanovi se rozbušilo srdce. "Já jsem měl na mysli tvou rodinu."

"Ty s Furyem patříte do mé rodiny, Vane. A jste ta nejlepší část z ní."

"Ehm, myslím, že vy dva potřebujete trochu soukromí." Fury se naklonil a stiskl Bride ruku.

"Uvidíme se potom, sestřičko." A i se psem se přemístil ze zadního sedadla.

Vane zamířil k okraji vozovky a zastavil auto. "Co mi to říkáš, Bride?"

Zvedla ruku, zabořila jí do jeho vlasů a podívala se do těch neuvěřitelně oříškově zelených očí, které si ukradly její srdce.

"Zatímco do mne sestra tlačila představu, jak mě jednoho dne opustíš a zůstanu zlomená a prázdná, osvítilo mě. Nikdy v životě jsem nepoznala muže jako ty, Vane a pochybuji, že i potkám. Líbí se mi jak se na mě koukáš, jako by sem na světě byla jen já. Líbí se mi, jak se strachuješ, jestli mi není zima, jestli mám co jíst. A nejvíce miluji to, jak mě držíš v noci blízko sebe. Jak se mě dotýkáš, jakoby ses bál, že se rozpadnu. Jak mě krásné objímáš v náručí." Zhluboka se nadechla a pokračovala: "Miluji tě, Vane. A pochybuji, že jsem věděla, co je to skutečná láska, dokud jsem nepoznala tebe."

Podala mu ruku se znamením. "Jsem připravena se s tebou spářit."

Zdál se poplašený a nejistý. "Víš to určitě?"

"Přesto se mě na to ptáš, i když víš, co můžeš ztratit při mém odmítnutí, je důkazem, že se nemýlím. Ano, Vane Kattalakisi. Jsem si jistá."

Na tváři se mu roztáhl radostný úsměv a za dvě vteřiny ji už stáhl k sobě na kolena a náruživě ji líbal. Vane se od ní odtrhl a zavrčel. "Štve mě, že musím odřít tuhle prokletou věc. Pokud ne, už bychom byli oba v posteli."

"Nemůžeš ho přenést domů?"

"Ne. Je příliš velké a příliš těžké. Kdybychom ho nechali tady, ukradli by ho a to by mi Otto v životě neodpustil. Tuhle zatracenou kraksnu zbožňuje." Pustil jí a usadila se opět na své místo.

Bride skoro dostala infarkt. Vane se dostal domů v rekordním čase a jezdcí formulí se mohou stydět v porovnání s jeho myškami v provozu.

Pneumatiky zaskřípaly před Valeriovými dveřmi a zároveň je Vane přemístil do jejich ložnice. Jednu sekundu stáli u postele, tu další už byli nazí v ní.

Bride se jeho nedočkavosti zasmála. "Nemrháš časem, co?"

"Nechci riskovat, že změníš rozhodnutí."

"Vane, já ho nezměním."

Vane ji důkladně políbil. Už byl připraven.

Bride mu rukou bloumala po zádech, nadšená jím samým. Jeho pokožka byla teplá a mužná.

"Ale nezapomínej, tohle tě nezachrání před velkou irskou svatbou, neutečeš."

Zasmál se. "Udělám všechno, co tě udělá šťastnou."

Její úsměv se vytratil a mluvila z hloubky srdce. "Na to mi stačíš ty."

Znovu ji políbil a ona viděla hvězdičky. Po tomhle kole mohla sotva dýchat.

"Dobře tedy," zašeptala. "Jak to uděláme?"

Vane se s ní přetočil na záda a ona nedýchala, jak byl svůdný. Jeho opálená kůže kontrastovala s krémovými lůžkovinami. Vlasy měl rozházené kolem obličeje. Pokušitel.

"Musíš přitisknout svou dlaň se znamením na mou."

Bride vložila svou ruku do jeho větší a hřejivé. Vane si s ní propletl prsty.

"Teď mě musíš přijmout do svého těla bez mého zásahu."

"Trochu divné, ale dobře."

"Není. Zavedli to jako ochranu pro naše ženy. Do rituálu spojení nikdy nesmí být žena donucena. Musí se tak stát z její vlastní, svobodné vůle."

Bride se zvedla na kolena a opatrně obkročila jeho štíhlý pas. Spouštěla se dolů a obávala se, jak je to změnit.

Změnit je to vůbec?

Jak by ne?

Po tomto budou spáření. Bude mu patřit a až do její smrti, on bude patřit jí.

Vane ji vzal za volnou ruku a něžně ji políbil do dlaně.

Bride na něj s bušícím srdcem dosedla. Oba najednou zasténali.

Vane zatnul zuby. Dlaň se mu začínala zahřívát. Chtělo to všechnu jeho sílu, aby nerozhýbal boky. Ale toto není jeho volba, je na ní.

"Teď musíš vyslovit toto: Přijímám tě takového, jaký jsi a vždycky tě budu nosit ve svém srdci. Navěky budu stát po tvém boku."

Bride si zaklesla pohled s jeho zrakem a cítila jak jí začíná brnět dlaň. "Přijímám tě takového, jaký jsi a vždycky tě budu nosit ve svém srdci. Navěky budu stát po tvém boku."

Vanovy oči potemněly a zopakoval jí svůj slib. Jakmile domluvil, prohnul se v zádech a zmocnila se ho nepříjemná bolest.

Bride nadskočila, když se mu začaly prodlužovat špičáky jako z nějakého upírského filmu. Vane ji držel za boky nehybnou a roztřeseně dýchal. Celé tělo měl ztuhlé a napnuté.

"To nic, Bride," zavrčel namáhavě. "Neměj strach. Je to jen naše kouzlo, vyžaduje thirio, kterým bychom svázali naše životy. Za několik minut to přejde. "

"Vypadáš, že tě to bolí. Mohu něco pro tebe udělat? "

"Jen vydrž, dokud to nepřejde," třásl se.

"Když se svážeme, přestane to?"

Přikývl.

"Tak to udělej."

Zasyčel a podíval na ni. "Rozumíš, co by to znamenalo, Bride? Pokud zemřu, zemřeš se mnou. Současně. Nestalo by se to hned pouze v případě, že by jsi byla v jiném stavu a i tak by si zemřela hned jak by se naše dítě narodilo."

Sevřelo se jí srdce. Ale když na něj hleděla jak trpí, zdálo se jí to jako malá daň. Chtěla by bez něj vůbec žít? "K čertu s tím. Pokud tu vazbu provedeme, naučíme se s ní žít. "

"Určitě?"

Bride mu přitakala.

Vane se s ní v lůně posadil. Přitáhl si ji na hrud' a mnul se tváří o její krk. "Když tě pokoušu, musíš mě také kousnout do ramene."

Ani nestihla odpovědět a zapíchl do ní zuby.

Vykřikla, ale ne od bolesti. Protrhla se v ní hráz nepředstavitelné slasti a cítila, jak v ní mohutní. Vycházela mu vstříc a dosáhla děsivě blažený vrchol.

Vidění se jí zamlžilo a cítila v ústech jak jí rostou vlastní špičáky. Jakoby ji něco posedlo, už se necítila být člověkem.

Bylo to...

Nádherné. Pak si už jen pamatovala, že se zakousla do Vanova ramene.

Zajati v extázi se navzájem objímali. Tlukot jejich srdcí se sjednotil a místnost se rozplynula.

Bride se ještě necítila k nikomu tak blízko. Jakoby opravdu byli jednou bytostí. Spojení.

Tělesně. Duševně.

Dokonale.

Vane se jí neuměl nabažít. Nikdy se s ní nechtěl svázat a přece je šťastný, že bude s ním. Až teď pochopil, proč se Anya svázala se svým druhem.

Nechce Bride ztratit. Nechce si ani představit jeden den bez ní.

To by nezvládl.

Hlava se mu vyjasnila, jak jeho orgasmus dozníval, zuby se mu zkrátily. Bride se odtáhla a koukala na něj jako opilý.

"Je konec?" Zeptala se.

Přikývl a políbil ji. A ještě jednou. "Jsi moje, Bride McTierneyová. Ode dneška až navěky." Šťastně se usmála.

Vane ji položil zády na postel a uložil se na ni. Chtěl ji prostě cítit u sebe. Jeho družka.

Realita se kolem jeho srdce stále vznášela a chtělo se mu létat.

Bride ho objala celým tělem. Líbilo se jí to. Hladila ho ve vlasech a začala se smát.

"Co je k smíchu?"

"Jen jsem přemýšlela, že není mnoho žen, které dostanou svého vlastního zkroceného vlka."

Oči mu zajiskřily. "Nevím, jestli se můžu nazývat zkroceným. Jsem takový jen s tebou."

"A to se mi líbí nejvíc."

Sklonil hlavu, že ji políbí a zazvonil mu mobil. Vane se stáhl a něco si nasraně mumlal.

Natáhl ruku a mobil mu přiletěl přes místnost přímo do dlaně.

Bride se zamračila. "Nevím, jestli si na toto někdy zvyknu."

Vesele ji kousl do krku a zvedl telefon.

"Ahoj, Aimee," pozdravil a poslouchal. Podíval se na Bride a ta uviděla, že je zmatený.

"Díky, vážně si toho cením. Vydrž sekundu."

A zakryl mikrofon. "Je to jedna z medvěďů v Útočišti, která dává pozor na Fanga. Mají vlastní oslavu na Díkůvzdání a rozhodli se mě dočasně zbavit vyhoštění. Pokud chci, můžu jít navštívit Fanga."

"To je skvělé."

"Jen jsem chtěl vědět, jestli by si nechtěla jít se mnou a poznat ho. Teda, moc toho nenamluví, ale-"

"Rada se seznámím s tvým bratrem," ani ho nenechala domluvit.

Ulevilo se mu a zvedl opět k uchu mobil. "Za chvíli jsme tam. Děkuji."

Zavěsil a položil telefon na noční stolek.

Bride ležela potichu na posteli a promítala si, co udělala. Co se dnes odpoledne stalo.

"Jsi si jistý, že nestárnu? Necítím se jinak než dříve."

"Jsi spojená se mnou. Jelikož jsem předtím spářen nebyl, nevím, co budeme cítit."

Bride se podívala na svou ruku. Její znamení bylo teď zářivě červené. "Změnilo se. A tvoje?"

"Je stejné jako máš ty."

To je dobrý znak. "Musím pravidelně pít tvou krev?"

Potřásl hlavou. "Už nikdy."

"Fajn. Je to nechutné."

Vany slezl z postele a postavil i ji.

"Co to děláš?"

"Jdu tě vykoupat, vlčí lady, pak tě vezmu do Útočiště a všem tě představím."

Moc si přála, aby byla tak pěkná, za jakou ji on považuje. Bylo jednoduché být s někým, kdo na ni hleděl přes růžové brýle.

Vane ji zavedl do koupelny a pustil sprchu. Nastavil teplotu vody, odtáhl závěs a nechal ji vejít první.

Bride se cítila trochu trapně. Ještě se s mužem nesprchovala. Ale když jí Vane začal mydlit tělo, veškerá nejistota se ztratila a zůstala jen touha.

Nahý a mokrý vypadal nadmíru pěkně. Jeho ruce byly kouzelné, klouzaly po celém jejím těle.

"Máš skutečné nadání," šeptala a dech jí zastal na půli cesty, když ji myl mezi nohama.

Něžně ji políbil, odhodil houbu a laskal ji prsty.

"Nikdy nemáš dost?" Zeptal se Bride, když pocítila, že opět tvrdne.

"Ne v tvé přítomnosti." Zatlačil ji zády k chladné kachličkované stěně. Zvedl její jednu nohu, ovinul si ji kolem pasu a vklouzl do ní.

Bride vykřikla rozkoší. Dokud neodezněl její orgasmus, si ani neuvědomila, že ho objímá oběma nohama a on vlastně drží na sobě celou její váhu a zároveň se s ní miluje.

Zajal její rty v polibku a na ni z jeho mokrých vlasů spadla sprška vody. Ponořil se hluboko do ní a zatřáslo jím.

Bride jen okrajově vnímala vodu stříkající na její ramena a nohy, viděla jen Vanovu tvář. Její vlk je krásný, když ji společně následuje. Držel ji jako pírkó a stále se chvěl.

Nakonec složil její nohy na zem a vyšel z ní.

Trhaně se nadechl a natočil tvář proudu vody. Bride se impulzivně přitiskla k jeho hladkému

hřbetu.

Vane sykl. Nedokázal se nasytit její blízkostí. Objala ho kolem pasu a rukama ho hladila po těle. "Jen tak dál a nikdy se ze sprchy nedostaneme," zachraptěl.

"Jistěže dostaneme. Nebude to taková sranda, pokud se vyčerpá teplá voda."

"Souhlasím."

Pak k jeho radosti ho pustila a zvedla houbu, že umyje ona jeho.

Bride to ještě nedělala. Vlastně to byla zábava mydlit ty kouzelné svaly a oplachovat jeho tělo.

"Jsi hotový poklad," obdivovala ho.

Odpověděl jí úsměvem a polibkem.

Doumývali se a opustili sprchu. Bride si myslela, že se půjdou obléci, ale Vane ji překvapil, když jim "oblékl" to co měli na návštěvě u jejích rodičů.

"Jak jsi to udělal?"

Vane pokrčil rameny. "Přijde mi to jako dýchání. Sotva mě to napadne, hop a je to. Prostě magie."

"Mohl by jsi mě předtím než to uděláš varovat. Ještě jsem na to nová."

Jen aby jí udělal radost, šli dveřmi a po chodbě k Furyho pokoji pěšky.

Vane zaklepal na dveře.

"Ano?" Ozval se zevnitř Fury.

Vane ramenem strčil do dveří a našel Furyho se psem polehávat na posteli. "Jdeme do Útočiště. Jen jsem se přišel zeptat, jestli nechceš jít s námi."

"Jasně. Můžu vzít Cuja?"

"Snad ano. Pokud by byl nervózní zavřeme ho do jedné z klecí."

"Klece?" Divila se Bride.

"V Útočišti je příliš mnoho druhů zvířat a tak jsou v jedné místnosti klece, připravené pro ty, co se neumí přizpůsobit."

Fury se s Cujem přemístil.

"Jak tam chceš jít?" Zeptal se jí Vane.

Bride si povzddechla. "Tak pojďme na to, Scotty."

Vane ji vzal za ruku a přenesl do Útočiště.

Bride trvalo nějakou tu sekundu, dokud se neorientovala. Šla kolem tohoto baru už milionrát, ale nikdy nevstoupila. Na vstupních dveřích byla cedule: Zavřeno. A přesto zevnitř proudila vřava. Bylo tam nejméně padesát "lidí", včetně Furyho a Cuja, který postupně očíhával přítomné.

Více stolů spojili dohromady a vznikl dlouhý banketový stůl prostřený bílými ubrusy. Na dalších stolech bylo naloženo neskutečné množství jídla. Měli tučet pečených krocanů, dvacet kuřat, a minimálně dva tucty koláčů a zákusků všech možných známých tvarů a některé ani neuměla identifikovat.

Nejvíce ji zarazilo jak je tady každý neuvěřitelně atraktivní. Bože! Vypadalo to tu jako na módní přehlídce.

Bride se chtělo skrýt do myší díry.

"Vane," okřikl je vysoký, hezký muž a valil se k nim. "Báli jsme se, jestli to stihneš."

"Nazdar, Deve."

Bride si uvnitř všimla dalších dvou "Devů" nesoucích nové jídlo.

"Jsme čtyřčata," zakřenil se Dev. "Mě poznáš podle tohoto." Vyhrnul si rukáv a ukázal na tetování luku se šípem. Kývl hlavou k ostatním bratrům. "Ten podle vypadající, co nese Gumbo, je Remi. Ten ostýchavý s malým medvídkem na kolenou je Quinn, a Cherif nese talíř s krabími klepetkami. Netrap se, pokud si to nebudeš pamatovat, jen zakřič "čtverče" a my přiběhnem."

Připadal jí velmi přátelský a otevřený.

"Já jsem Bride," představila se a podala mu ruku. "Rada tě poznávám."

Potřásl si s ní a zpoza Vana se objevil další pěkný blondák. Prudce zavrčel a ten zvuk jí připomínal vlka.

"Ani na to nemysli, Sasho," zavrčel na muže Vane a se smrtí v očích se na něj podíval. "Na tvoje kraviny nemám náladu."

"Vlci," komentoval pro Bride Dev. "Alfa vlci vždycky mají tyhle tanečky dominance, když potkají jinou Alfku. Aha podívej na mě, já jsem medvěd. My s ostatními celkem vycházíme, dokud do nás nezaryjou. Pak trháme hlavy."

Dev kývl hlavou na Sashu. "Raději jdi pomoci tatínkovi se sudy."

Sasha procházel kolem nich, u Bride se zastavil a očichal ji. O něco se uklidnil a podíval na Vana. "Jasně, Deve. Nechci přece zahanbit Vana tím, že ho porazím před jeho družkou."

Vane vykročil k němu, ale Dev ho strhl zpět.

"Mazej, Sasho!" Přikázal ledově Dev.

Sasha odešel.

Dev si oddychl a ušklíbl se na ni. "Měla bys to zkusit s medvědem, Bride. Pak tě takové věci nebudou trápit."

"To nevádí. Raději zůstanu u vlků." Pozorovala blížícího se Sashu k Fyrymu.

Fury v okamžiku vyskočil na nohy a vrčel tak hrozivě až se ho lekla. Furyho znala jako pohodového, i když trochu nemístného, ale neměla potuchy, že umí být i takový.

Ve zvířecím velení byl děsivý.

"Vlci od sebe!" Rozkázala vysoká, štíhlá žena s francouzským akcentem a postavila se mezi ně. "Jinak dostanete sprchu."

Po jejím boku se zjevil Remi. "Potřebuješ pomoc, Maman?"

"Ne od tebe, cher," a s láskou ho poplácala po rameni. "Jdi pomoci Jose v kuchyni."

Remi se varovně podíval na vlky a udělal jak mu řekla matka.

Mezi Sashou a Fyrym vznikla dostatečná vzdálenost a tak je nechala a šla k Vanovi a Bride.

"Tak jsi nakonec přišel." Políbila Vana na tvář a podívala se na Bride. "Jsem Nicolette, ale většina mi říká Mamka."

"Já jsem Bride," řekla a potřásla si s medvědicí rukou.

Nicolette se usmála na Vana. "Je krásná, mon petit loup. Máš být na co pyšný."

"Merci, Nicolette."

"Pojďte dál," vyzvala je. "Vane, představ svou družku našim a já půjdu dohlédnout, aby se moji synové nepozabíjeli. A nedělej si starosti, pokud si nezapamatuješ naše jména, Bride. Pro nás jsi ty jediná nová, ale pro tebe je cizinců hodně. Naučíš se to časem."

Bride jí poděkovala, Vane ji převedl po místnosti a představil ji lvům, tygrům, medvědům, jestřábovi, šakalu a leopardu. Dokonce tam bylo i pár lidí.

Nicolette měla pravdu. Po chvíli ztratila nit, kdo je kdo nebo co. Žen tam bylo pomálu, obvykle družky mužů a jejich jména se pamatovali snadněji. Ale muži... kroutila se jí z nich hlava.

"Kde je Fang?" Zeptala se, poté když ji Vane představil lidem v kuchyni.

"Nahoru. Pojď, seznámím tě s ním."

Vane ji zavedl přes dveře vedoucí do velkého viktoriánského salonu. Bride se dívala. Plyšový nábytek a antické doplňky. Dům byl dechberoucí.

"Toto je Peltierovský barák," vysvětloval Vane. "Zvěrolovci tady bydlí a nemusí se bát, že je někdo odhalí."

"Je tady pěkně."

"Merci," ozvala se za nimi Nicolette. "Je to náš domov více než sto let. A staráme se o něj."

"Jak zajistíte, že se nikdo nedozví kdo a co je uvnitř?"

"Máme své metody, Cherie," vesele na ni mrkla. "Magie s sebou nese mnoho výhod." Podala Vanovi malý kalíšek.

Vane si všiml, že na skleněném pohárku je vyryto Anyino jméno. Při tom slově ho píchlo v srdci.

"Nikdy nezapomínáme na naše milované, kteří nás opustili. Když Anyu nemůže uctít Fang, myslela jsem, že ty to budeš chtít udělat."

Vane nedokázal promluvit, hrdlo měl stáhnuté smutkem. Nicolette je zavedla do boční místnosti, kde byly čtyři stoly se svíčkami. Plamínky svíček se odrážely na tmavě zelených stěnách jako diamanty.

"Je jich tu tolik," promluvila Bride, ohromena nespočty jmen.

"Žijeme dlouho. A vedeme válku. Katagariáni proti Arkádům. Temní lovci proti démonům. Apolliti proti každému. A nakonec nám všem zůstávají jen vzpomínky," řekla Nicolette.

Ukázala na dvě svíčky u zdi. "Ty jsou za mé syny. Bastiena a Gilberta." Po líci jí stekla slza.

"Na jejich počest jsme založili toto Útočiště. Přísahala jsem, že už žádná matka, je jedno jestli lidská, apollitská, katagariánská nebo arkádská, nezažije bolest pokud bude její dítě pod její střechou."

"Mrzí mě to, Nicolette."

Medvědice potáhla nosem a pohládila ji po rameni. "Vážím si tvých slova, Bride. To kvůli tobě jsem zrušila Vanovi vyhnanství."

Vane zůstal zaskočen.

"Je to můj svatební dar. Nemáš smečku, která by ji chránila a jak říká Acheron, za laskavost se platí vysoká cena. Pro Temného Lovce si chránil Sunshine a teď my budeme chránit tebe a tvou družku."

"Děkuji, Nicolette," řekl Vane. "Děkuji ti."

Nicolette mu kývla a nechala je samotě.

Vane zapálil svíčku a položil ji na místo vedle svíčky Coltovy matky. Ruka se mu třásla.

Bride podle jeho výrazu věděla, že vzpomíná na sestru. Že pro ní neskutečně truchlí.

Oči měl jasné a svítil v nich odraz plamínku, na který hleděl. Po chvíli se odvrátil.

"Jdeme," řekl a vzal Bride za ruku. "Je na čase jít za mým bratrem."

Z prvního pokoje kolem něhož procházeli vyšel muž, kterého Bride znala. "Carsone?"

Byl stejně šokován jako ona.

"Bride? Co tady ..." najednou do sebe nasál vzduch a oči se mu rozšířily. "Jsi jedním z nás?"

"Nás?"

"Carson je jestřáb," vysvětlil jí Vane.

"Hloupost."

Carson přitakal. "Jsem místní veterinář a doktor Útočiště." Otevřel dveře do místnosti, z níž vyšel a ukázala se jim ambulance s nejlepší technikou a klecemi, o kterých jí povídal Vane.

"Nechce se mi tomu věřit," a hleděla otupěle na Carsona. Zná ho léta.

"Ani mně." Carson se podíval na Vana. "Myslím, že se patří ti pográtulovat. No víš, čím se živí její otec, že?"

"Ano. Kastrální Král."

Carson sípavě skrz zuby nabral do plic vzduch. "Bože, ty máš ale odvahu. Strašně moc a moc odvahy."

"Jo, já vím."

"Předpokládám, že jdete za Fangem. Sejdeme se dole."

Vane ji zavedl do vedlejší místnosti. Byla to ložnice a Bride překvapilo, že na posteli neležel muž ale hnědý lesní vlk. Byla u něho velmi pěkná blondýnka, klidně podle podoby mohla být Nicolettina sestra.

Vane ji představil jako Aimee, Nicolettinu dceru. Aimee se rychle omluvila a odešla. Vane pustil Bridinu ruku a klekl si z té strany postele, kde ležel Fang.

"Ahoj bratře," přimluvil se mu potichu. "Přivedl jsem někoho, koho ti chci představit. Bride?"
Bride přistoupila k nim. Vlk se ani nepohnul.

"Ahoj, Fangu." Bride podívala na Vana. "Můžu se ho dotknout?"

"Jestli chceš."

Položila mu ruku na hlavu a hladila ho za ušima. "Konečně tě poznávám. Vane mi o tobě hodně vyprávěl."

Stále nereagoval.

Bride bylo do pláče, kvůli nim oběma. Cítila, jak Vana bolí, že mu je bratr tak vzdálený.

"Asi bychom se měli vrátit dolů," řekl smutně Vane.

"Kvůli mně nemusíme. Můžeme tu na chvíli zůstat. Nevadí mi to."

"Určitě?"

Přikývla.

"Dobře, hned jsem zpátky, jen nám skočím pro nějaké pití."

"Počkej," stihla ho zastavit, dokud se stihl přemístit. "Je tady někde koupelna?"

"Jedna je u Carsona v ambulanci."

"Skvělé."

Vane se přemístil a Bride si šla vyřídit své potřeby.

Vycházela z koupelny a všimla si, že Carson má na jedné stěně jednosměrné zrcadlo, kterým viděl na Fanga.

Proto se jí však srdce nezastavilo.

Ve Fangově pokoji stála Bryan.

Třináctá kapitola

Vane se zastavil za barem pro dvě coly. Colt nechtěl dát pokoj. "No nejsi šťastný, že jsem tě dokopal k tomu, aby si šel za ní?"

"Sklapni, Colte."

"Ale no tak, vlku. Víím, že tě to štve, ale vyslov to. Řekni: Díky ti, Colte."

"Raději bych si ...." Vane nestihl domluvit. Na parketu se něco zablesklo. Prvně si myslel, že to jen někdo přišel na oslavu ale ten "člověk" nebyl pouze v lidské podobě. Měnil se z člověka na vlka, dokola.

Vane ho poznal. Byl to Stefan.

Vane položil nápoje, přeskočil pult a běžel k vlkovi přes celou místnost.

"Klid," začal se mu věnovat Carson a uložil ho na betonovou podlahu. "Umíš se udržet v tvé základní formě?"

"Varuj ... Vana."

Vane popadl Stefana a pomocí své moci ho udržel v lidském těle. "Varovat před čím?" Stefan byl celý od krve. Někdo ho krutě dobil téměř na smrt. Kupodivu byl však vlk stále naživu. "Tvá ... matka ..."

"Nemluv. Mysli. "

Stefan zaklonil hlavu a zavřel oči.

"Ona a její strážci zabili Petru a Aloysia," posílal své myšlenky do Vanovy hlavy. "Nechtěl jsem zemřít. Dohodl jsem se s ní. Pokud mě nechá na živu, zavedu ji k tobě a Fangovi, aby vás mohla zabít."

Vane zatnul zuby ale nijak ho nepřerušil.

"Řekla, že mě nechá jít. Když se ale dozvěděla, že Fang je v Útočišti, zaútočila na mě. Je na cestě, Vane, pokud už není tady."

"Hajhou!" Zapískal od dveří vedoucích do Peltierova Baraku Kyle. "Všichni, pojd'te se podívat. Vanova malá lidská družka si to nahoře rozdává s nějakou vlčí nebo co. A Bride vyhrává!"

Bride měla strach. Srdce jí bilo jako zvon. Nebude však jen tak přihlížet. Nedovolí Bryan zabít Fanga.

Měla by na to zavolat Vana, ale už má tohoto sporu pokrk.

A ví jak ho ukončit.

Doufá, že ví.

Bride rozrazila dveře Fangova pokoje.

Bryan se k ní se zavrčením otočila. "Neplet' se do toho. Není to tvůj boj."

"Ale je. Pokud ublížíš mému druhovi, ublížíš i mně. A já ti to nedovolím."

"Nechci ti ublížit, Bride."

"Pak odejdi."

Bryan šmahem ruky odhodila Bride na stěnu. Bride necítila od bolesti záda, ale na jejím odhodlání nebylo.

Bryan se otočila k Fangovi a sáhla po něm.

Bride popadla dřevěnou židli a roztránila ji Bryanin o záda. Vlčice spadla na kolena a znovu se ji pokusila rukou odstrčit.

Nestihla to, protože do ní Bride střelila dávku z uspávací pistole, kterou našla v ošetřovně.

Bryan zavřeštila a skočila na Bride. Narazily do komody.

"Jsem stará na takové handrkování," zaprskala Bride skrz zuby. "A ty taky!"

Bryan se zakymácela. Droga začala účinkovat. Pokusila se pomocí magie po Bride hodit lampu. Ta spadla na podlahu dříve než k Bride doletěla. "Co jsi mi to udělala?"

"Nadrogovala jsem tě."

Za tři sekundy se Bryan sesypala k zemi.

Bride přistoupila k ní a převrátila ji na záda. Bryan s vykulenýma očima hleděla na ni. Bride spokojená, že se jí ji na chvíli podařilo zpacifikovat, odtáhla tchýni vedle a zavřela ji do jedné z klecí. Nahoře byl vypínač, nad kterým byl nápis "zamknout". Bride ho přepla a doufala, že to zabrání Bryan v používání jejích schopností.

"Takže. Za chvíli zajdu pro Carsona, protože nevím, jestli jsem ti dala správnou dávku. Věř nebo ne, nechci tě zabít. Ale všimni si, řekla jsem, že to nechci. Ne, že to neudělám."

Bryan pohnula rukou.

Přesně jak si Bride myslela, klec jí v kouzlení zabránila.

"Hele, Bryan. Velmi mě mrzí, co se ti stalo. Velmi, a mám pochopení pro tvou nenávist k Vanovu otci. Máš na ni plné právo. Ale to je jen mezi vámi dvěma. Nemá nic společného s Vanem, Fangem nebo Furym. Jsou to přece tvoje děti."

"Musí zemřít," promluvila Bryan. "Jsou to zvířata."

"Podívala si se někdy na sebe do zrcadla?" Zeptala se jí. "To zvířata požírají své mladé bez příčiny. Vane se tě nepokusil zabít, když jsi mě unesla. Nechal tebe a tvou vesnici na pokoji. Jsi to ty, která běhá časem nahoru dolů a chce zabít někoho, kdo jí nikdy nijak neublížil. Bože můj, zbila si Furyho - tvé tělo, tvoji krev a nechala si ho napospas smrti. To je podle tebe lidské? Přestaň si lhát. Ani ty nejsi člověk, Bryan. Nebo možná si. Jen Bůh ví, že pouze lidé jsou schopni těch nejzvrácenějších zločinů."

Zvířata jak říká Fury, zabíjejí jen pro jídlo a ochranu. Jsou oddaní těm, jež milují. Mně srdce z hrudi vyrval člověk a pošlapal jej. Byl to Vane, kdo za mnou přišel a díky kterému jsem opět šťastná. Sesbíral kousky mého rozlámaného srdce a chránil ho ve svých rukou. Vím, že on by mi tak nikdy neublížil."

Bride se oči zalily slzami. Teprve teď si uvědomila, jak moc ho miluje. "Nepochybuji, že pokud bych si měla vybrat mezi člověkem a zvířetem, volila bych zvíře. Takže si dávej pozor, Bryan. Protože pokud někdy znovu ohrožíš Vana nebo jeho bratry, ukážu ti přesně jaký člověk jsem já. Povstanu, najdu si tě a nedám si pokoj, dokud nebudeš křičet bolestí. Rozumíš mi?"

K Bride se od jejich zad donesl obrovský potlesk. Otočila se ke dveřím, kde se tlačil celý Peltierovský klan a někteří z ostatních hostů.

Její pozornost upoutal Vane a hrdost v jeho očích.

"Bože, Vane, ta tvoje družka je dobrá střela," zahlásilo jedno ze čtyřčat.

Bryan se vrhla na Bride a rukou, kterou prostrčila přes klec se ji pokusila popadnout. "Ty mě nedokážeš zastavit, člověku."

"Ne, ale já ano."

Z davu vystoupil Acheron a postavil se k Bride. Dřepl si ke kleci a pohled zaklesnutý s Bryaniným. "Vezmu tě domů, Bryan a postarám se, aby si už nemohla odejít ze své doby. Už nebudou žádné nájezdy do budoucna."

Bryan se na něj trucovitě podívala.

"Ne," napomenul ji Ash jako by četl její myšlenky. "Alastor ti už nepomůže. Vaše dohoda se zrušila."

"To nemůžeš," zavrčela. "Nebude volný, dokud všichni nepotkají své družky."

Ash se na ni sarkasticky pousmál. "Měla by si s bohy trávit více času, Bryan. Dokonale mě vytrénovali na hledání únikových děr. Měla bys vědět, že všichni tvoji synové již potkali své družky. Jen o tom nevědí."

"Héj! Jakže?" Ozval se Fury.

Ash ho ignoroval. "Alastor od tebe získal volnost a strach z mé odplaty mu zabránil, aby s tebou znovu začal pakty."

"A co má odplata?" Vrčela a trásla klecí. "Kde je moje spravedlnost?"

Ash se postavil a povzdechl si. "Něco ti navrhu. Vrátiš se zpět do své doby, dáš pozor, aby tam zůstal i Dare a já ti dám to, po čem toužíš nejvíc na světě."

Bryan napřímila hlavu a zkoumala Atlant'ana. "Přisáháš?"

"Přisáhám."

Prsty si přiložila k ústům a pak k srdci. "Jsme domluveni. Teď mě odsud pusť a já naplním svou pomstu."

Ash zavrtěl hlavou. "Nedovolím ti zabít tvé syny, Bryan."

"Ale řekl jsi-"

"Tvoje nejskrytější přání s nimi nemá co dočinění. Teď tě pošlu domů a slibuji, že do večera z tebe bude šťastná žena."

Bryan se z klece ztratila.

"Co s ní uděláš?" Zeptal se ho Fury.

Ash si založil na hrudi ruce a podíval na dav. "Co vzpomínal veřejně váš otec? Co je to, za co by dal cokoli?"

Vanovi spadla čelist. "Mít u sebe opět svou družku. Ale to bylo lhaní, které zneužíval k získání soucitu smečky."

"Nu tedy. Raději si dávejte pozor na to, co si přejete. Mohlo by se vám to splnit."

Vany písknul. "Ujisti se, abych nezapomněl, že tě nikdy nemám naštvat."

"Ale nechceš je opravdu dát dohromady, že?" Zeptala se Bride.

Ash pokrčil ramenem. "Osud jim určil být spolu a je načase, aby se s tím oba smířili. Ať už se mezi nimi stane cokoliv, je to jen jejich věc."

"Co ti dlužím za tuto službu?" Zeptal se Vane.

"Máš ji zdarma. Za pomoc Talonovi si zaplatil vyšší cenu než kdokoli jiný. Považuj toto za svatební dar ode mne a od Simi. Ani tvůj otec ani tvá matka už nikdy nebudou hrozbou vám a vašim dětem."

"Předpovídáš budoucnost, Acherone?" Zeptala se Nicolette.

"Ne přesně. Neříkám, co se stane. Jen to co se nestane."

"Díky, Ashi," řekl Vane.

"Když už jsi v ráži," ohlásil se od dveří Fury, "nechtěl bys mi říct, kdo je moje družka?"

Ash se něj ďábelsky zaksichtil. "Najdi si ji ty."

"Dobře, ale-"

"Kašli na to vlku," poplácal ho po zádech Colt. "Velký Acheron ti neodpoví."

"A Ježíš, vždyť se zcvoknu. Víš, že jsem za život potkal tisíce žen?"

"Jo, ale nespál si se všemi," řekl mu Ash.

Fury se tvářil jako by ho mučili.

Vane objal Bride. "Děkuji," a sevřel ji v náručí. "Když mi Kyle řekl, že jsi tady s mou matkou ..."

Ovinula mu ruce kolem krku a dovolila své lásce naplno propuknout. "Nemohla jsem jí dovolit ublížit ti."

Ash všechny vystrnadil z místnosti a oni měli na polibek soukromí.

Za několik minut je Vane přemístil z Carsonovy kanceláře zpět do baru. Stefan už seděl na židli, ale stále krvácel a vypadal nanic.

Ubohý vlk. No přežije.

Někdo pustil píseň Sweet Home Alabama.

"Pozdě," zakřičel Colt. "Už o Ashovi víme."

"Takže," Ash se protlačil k Vanovi a Bride. "Koho pověříš vedením tvé smečky?"

"Není moje. Vyhostili mě."

"Pravda, ale Markus si odskočí na více než hodinu. Budou potřebovat vůdce."

Vane se podíval na Stefana, který po tom místě toužil roky. Naneštěstí je to idiot, zvláště když si myslel, že se dohodne s jeho matkou.

Pak podíval na Furyho s Cujem.

"Fury?" Ohlásil ho. "Jak by se ti líbilo vést vlčí smečku."

Po tváři se mu roztáhl lstivý úšklebek. "Hrozně moc."

"Kravina," vyprskl Stefan a snažil se postavit. Byl však stále slabý. "Není dost silný na udržení smečky."

Vane se podíval na bratra pak na Stefana. "Bude dost silný. Protože vím, že můj bratr přemístí smečku zpět do New Orleans."

"To neodsouhlasím," zaprskal Stefan.

"Ty nemusíš souhlasit s ničím, kreténe," odsekl Fury.

Vane bratrův výbuch přešel bez povšimnutí. "Budeš souhlasit. Pokud ne, my dva si dáme schůzku." Vany sňal kouzlo z obličeje, kde ukrýval své znamení.

Stefan zbledl jako křída.

"Nějaké otázky?"

Stefan se otočil k Furymu a zavrtěl hlavou. "Chceš ode mne, abych začal se stěhováním?"

Fury se ušklíbl jak ďábel. "Řekl bych ano, ale vypadáš, že můžeš začít jediné tak krváčet. O smečku se postarám já. Carstone, pomohl by si Stefana zanést nahoru, dříve než se složí?"

Carson přikývl a tak se se Stefanem se přemístil.

"Děkuji, Vane."

"Není za co. Dokázal si, že si to zasloužíš mnohem víc než kdokoli jiný."

Bride nemohla být na Vana víc pyšná než právě teď.

"Jídlo!"

Bride se otočila, když rozpoznala hlas ve veselém pískotu.

Dveřmi vešla Ashovi kamarádka Simi s uličnickým úsměvem. Dlouhé černé vlasy měla spletené do dvou copů podél obličeje a na hlavě se jí třpytily červené rohy. Měla krátkou černou latexovou sukni, proužkované černo-růžové legíny a na nohou kanady. Na vrchu těsně červené tílko a děrované tričko.

Bride si všimla, že někteří členové medvědí rodiny se zatvářili napjatě.

"Vane, řekni mi? Co je Simi?" Ptala se šeptem Bride. "Zvíře, rostlina nebo hornina?"

"Ani jedno," zasmál se. "Je to démon. Doslova a dopísmena."

"Spočítejte drobizg," zakřičel Dev.

"No FUJ. Ani mě nenapadne jíst chlupaté jídlo, když tu máte mnohem lepší dobroty."

Rozevřela velkou černou kabelu a vybrala z ní extra velkou láhev omáčky na grilování.

Simi se tlačila ke stolům. Spatřila Bride a radostí vykřikla. "Tak už i ty sem patříš, Bride?"

Máš s sebou své třpytky?"

"Ne, Simi. Zůstaly u mne v obchodě."

Simi našpulila ústa a podívala na Ashe. "Akri? Zajdeme zase k Bride do obchodu?"

"Jistě Simi. Ale ne dnes. Bride je tady a ne v obchodě."

"Ach, tak tedy oukej. A může si Simi koupit vše, co bude chtít?"

"Samozřejmě."

Simi dalekosáhle vycenila zuby a poskakovala nahoru dolů jako malé dítě. "Dobře, všichni si zatančíte! I ty, akri."

Najednou se rozehrála Macarena. Každý v baru našťavaně vrčel, jen Simi se vesele smála.

Popadla Ashe za ruku a táhla ho na parket.

"A teď všichni!" Přikázala Simi.

Pomalou se zbytek osazenstva šoural na taneční parket. Bride oněmněla, když ji vzal Vane za

ruku a táhl ji k ostatním.

"Vane .."

"Když Simi řekne, že se tančí, všichni tančíme."

"Mě poser," protestoval tmavovlasý muž od stolu. "Já tančit nebudu, kvůli nikomu."

Ani nedomluvil a začal se plácát po rozkroku, jakoby se mu začaly hořet kalhoty.

"Ať tě klepne, Ashi," vrčel.

Ash se ušklíbl. "Slečna řekla, že tančíme, Justine. Tak sem dotáhni svůj panterový zadek."

Všichni začali tančit macarenu, dokonce i Ash, a Bride se smála. Určitě to je ta nejzvláštnější chvíle v jejím životě.

Když píseň skončila, Simi vystartovala se svou omáčkou ke stolům a ukradla si pro sebe celého krocana.

"Neuvěřitelné, jak toho démona rozmazluješ, Ashi," stěžoval se Justin.

Ash poznámku přešel uvolněným pokrčením ramen a zamířil k Simi zdolávající krocana.

Bride se usadila s Vanem k Furrymu a začalo se podávat jídlo.

"Už jsem plná."

"I já," potvrdil Vane. Medvědi ještě jedli a oni u nich seděli a rozmlouvali.

Postupně se místnost naplňovala vřavou a ozýval se veselý smích a hudba.

Z ničeho nic všichni ztichli.

Bride viděla jak Vane němě otevřel ústa a hleděl na kuchyňské dveře.

Otočila se a uviděla, jak se k nim blíží hezký muž. Byl oproti Vanovi o málo vyšší a měl černé rozčuchané vlasy. Ochranně se objímal rukama kolem hrudníku. Oblečené měl černé tričko s dlouhým rukávem a rifle.

Mlčky šel k Vanovi vedle ní, hleděl pouze na ně a s nikým nepromluvil.

Zastavil se před nimi. V hloubce jeho očí byl zármutek a bolest. Podal ruku Bride.

Třásla se jí ruka a přijala mužovo gesto.

"Je krásná, Vane," Fangův hlas byl chrčivý. "Jsem rád, že si ji našel."

Vane k němu vykročil ale Fang udělal krok zpět.

"Fangu?" Oslovil ho opatrně.

Fang se od něho odvrátil, vracel se ke kuchyni, kde ho čekala Aimee. Mladá medvědice ho objala kolem pasu a na Bridino překvapení, se Fang nechal přidržovat a vést zpět na ubytovnu.

"Jsi v pořádku?" Zeptala se Vana, když si sedl.

V koutcích úst se mu objevil drobný úsměv. "Ano. Myslím, že po velmi dlouhé době je vše opět v pořádku."

"Fajn," přidal se Furry. "Protože pokud se Fang dal dohromady s Aimee Peltiérovou, bude potřebovat nás oba, abychom ho uchránili před stažením z kůže."

Hudební skupina složená z několika zvířat, se šla na pódium a ladila nástroje.

Dokud si zapojovaly věci, přiběhla k Bride malá opička a skočila jí na rameno.

"Ahojky," promluvila ke zvířátku. "Nevěděla jsem, že tady máte i zvěro-opice."

"Nemáme," opravil ji vysoký, štíhlý blondák a nastavil opici rameno. Bride se vybavilo, že ji s ním seznamovali. Jmenuje se Wren. "Marvin je jediná nešelma v baru." Opice se mu proběhla po rameni a usadila se na rameni.

"Aha, pardon."

Wren se usmál. "To nevadí. I mně trvalo, než jsem si na všechny tyhle lidi zvykl."

Dívala jak se od nich vzdaluje.

Skupina spustila repertoár vlčích písní. Bride se začervenala, když je slyšela zpívat písně jako "Červený čepeček", "Vlkodlaci v Londýně", "Rostoucí úplněk" a dokonce i "Půlnoční speciál".

"Vyskoč k nám, Vane," zval ho přes mikrofon Colt. "A odzpívej si jídlo."

Vane se zatvářil ostýchavě, nakonec od ní odešel a přidal se k chlapcům na pódiu.

"Nevěděl jsem, že umí zpívat," řekl Fury.

"Ani já."

Čekala, že zazpívá klasický rock, ale když spustil píseň "Náš příběh", nahrnuly se jí do očí slzy. Vane tou písni nesplácí večeri.

Zpíval pro ni.

Dev přišel k ní a dotlačil ji k pódiu.

Bride ani nedýchala a poslouchala Vana. Měl krásný hlas, a když dozpíval, vytáhl ji k sobě na jeviště. Tam před všemi zvěrolovci před ní poklekl na koleno.

"Vím, že jsme již spojení podle šelmovského zvyku, ale chci, aby si všechno prožila tak jak se to má, lásko." Položil mikrofon na zem a z kapsy vytáhl prsten.

Na prst jí navlékl prsten s kulatým diamantem a Bride stékaly po tvářích slzy.

"Miluji tě, Bride McTierneyová, a chci ti po zbytek života ukazovat, jak moc tě potřebuji.

Vezeš si mě?"

Nedokázala přestat plakat. Vždyť ho přes slzy ani pořádně neviděla. Podařilo se jí jen přikývnout.

Zdálo se jí, že se Vane usmívá, ale nevěděla to jistě.

"To nic," ujišťoval přes mikrofon dav. "Takto plakala, i když jsme se poprvé setkali. Myslím, že u lidí je to normální."

"Ehhe, i já bych bulil, kdybych se už na věky musel každý den dívat na tvůj ksicht, Vane," popichoval Colt.

Vane si ho nevšímal, postavil se a prsty jí stíral mokrou tvář. "Už se zlepšuji, Bride. Tentokrát jsem ti nepíchl do oka."

"Ne," smrkla. "Nepíchl."

Jemně ji políbil a zvedl z pódia.

Ash se s nimi setkal pod jevištěm, a Simi po jeho boku naříkala. "To bylo krásné," hystericky vzlykala, když uviděla Vana. A dívala na Ashe. "Akri, Simi chce, aby i ji někdo takto požádal o ruku. Jdi mi sehnat toho modela Travise Fimmela a postarej se, aby mě požádal. Prosím!"

"Řekl jsem ti, Simi, že nemůžeš lidi jen tak vytrhávat od jejich životů."

"Ale Vane Bride vytrhl."

"Ne, Simi. Bride si Vana vybrala."

"Tak udělej, aby chtěl Travis mě."

"Nemohu. Nebylo by to správné."

Démonka na něj vyplázla jazyk. Z kuchyně vyšli medvědi s velkým koláčem. Její slzy se okamžitě vytratily.

"Jééé," vzdychla a vyhladovělé pozorovala koláč. "Čokoládový. Můj oblíbený. Musím jít. Ahoj."

Ash se zasmál, když Simi přiběhla a doslovně napadla medvěda nesoucího dezert. Vytrhla mu koláč z rukou a zamířila s ním do prázdného kouta.

Ash kroutil hlavou a pohlédl na dvojici před sebou. "Máš teď od otce klid a přišel jsem vám poblahopřát."

"Děkujeme, Ashi," Vane mu podal ruku.

Ash přikývl a potřásl si pravici. "Mimochodem, nemusíte si dělat žádné starosti."

"S čím?" Zeptala se Bride.

"Budete mít miminka a ne vlčata, žádné celé vrhy, jen malé dávky."

Bride se ulevilo víc, než si představovala. "Díky ti."

"Kdykoliv."

Ash odešel ke stolu a vzal pro Simi jeden ze zákusků. Podívala se na něj, tvář měla od

čokolády a nový dezert sešrotovala asi do deseti sekund.

Vane objal Bride kolem ramen. Šli ke stolu, kde se Fury a Cujo právě dělili o společný steak. Bride se rozhlížela po té zoo a její nové rodině a začala se smát.

"Děje se něco?" Zeptal se jí Vane.

"Nic. Jen jsem si uvědomila, že mám nyní psí život a neměnila bych za nic na světě."

Epilog

Vane se přemístil do minulosti. Nevyžadovalo velkou námahu najít jeho rodiče. Acheron se ani přinejmenším nesnažil ukrýt před ním jejich pach a byli zde společně jen hodinu, proto byla stopa čerstvá.

Temný Lovec je zablokoval na opuštěném ostrově v pátém století. Ani jeden z nich neměl moc opustit ostrov v tento čas.

Skutečně osud horší než smrt.

Vane se přenesl do "arény", kde spolu bojovali rodiče meči. Oba krváceli a i když by ho to mělo pobavit, nepobavilo.

Jak by i mohlo? Tihle dva, navzdory všem jejich chybám, jsou jeho rodiče, a kdyby nebylo jich, nikdy by se nenarodil.

Přesto, některé věci se nedají odpustit.

Jeho otec zaváhal, když ho uviděl. To poskytlo jeho matce prostor a propíchla Markuse mečem.

Měla to být smrtelná rána.

No nezemřel.

Bryan z něj vytáhla meč, zanáčovala a bodla ho ještě jednou. Markus tam jen stál, ohromený, že je vůči jejím ranám imunní.

"Vzdej to, matko," okřikl ji Vane a přiblížil se k nim.

Spustila nové nadávky, až pak se podívala Vanovi do tváře.

Poprvé se před nimi nenamáhal ukrývat své znamení Strážce. Bez výrazu hleděl na matku a sledoval, jak se jí do tváře vpilo zděšení, když jí došlo čím její nejstarší syn je.

"Vím, že Acheronovi je úplně fuk, jestli se navzájem pobijete," promluvil pomalu. "Ale nemohl bych žít s vědomím, že vás odsoudil na smrt, i když byste si ji zasloužili."

"Co tím myslíš?" Zeptal se Markus.

"Trochu jsem se zajímal. Můžete spolu bojovat a můžete se zabít, pořád dokola, ale ani jeden z vás nebude moci zemřít rukou toho druhého."

"Nevadí. Zabiju se sám," řekla Markus.

"To takyy nedovolím."

Bryan ho proklínala. "Nedokážeš nám v tom zabránit."

Vane se zasmál. "Ale ano, mamí, dokážu. Měla si Furyho poslouchat, když ti říkal o mých schopnostech. Na zemi je jen hrstka těch, co jsou schopni zvrátit mou moc. A ani jeden z vás k nim nepatří."

Bryan přimhouřila oči. "Proč to děláš?"

"Protože vy dva si to musíte mezi sebou ujasnit. To co ti udělal Markus, bylo špatné, ale vždycky říkám, že zlo se zlem nevybije. Takže jsem sem přišel udělat pro změnu dobrý skutek. Musíte se usmířit a zapomenout na nenávist." Zhluboka se nadechl. "Vrátím se za pár desetiletí zkontrolovat jak si vedete."

"Nemůžeš nás tady nechat. Nesmíš!" Vrčela Bryan.

"A proč ne, mamí? Otec nás s Fangem dobil a odsoudil na smrt. Ty jsi bila Furyho stejně, a nechala ho umřít. Nyní máte možnost se navázat do toho, na koho se ve skutečnosti zlobíte a my můžeme žít v klidu, daleko od vás. Přeji příjemnou válku."

Vane se přemístil k Bride, balící jejich věci v jejich prozatímní ložnici u Valeria.

"Víš, že se s tím nemusíš zabývat?!"

Podskočila a zaprskala. "Koupím ti zvonek!"

Vane se rozesmál.

Bride opět nadskočila, když se všechny jejich věci objevily naskládány pěkně v kufrech.

"Vane..."

"Co?"

"Zapomeň na to," usmála se. Nechce ho měnit, ani v nejmenším.

Vane se postavil ze zadu a objal ji.

Bride chvíli trvalo, než se nasytila jeho přítomností, jeho síly v rukou, které ji objímaly kolem pasu. "Co budeš teď dělat po zbytek života, když jsou tvoji rodiče fuč a Fury vede smečku?"

"Upřímně?"

"Ano."

"Nechci nic jiného, než se na tebe do konce života koukat."

"Dobře, ale-"

"Žádné ale, Bride. Poslední čtyři století mi ukradli boje a ukrývání toho kým a čím jsem. Teď už to dělat nemusím. Jsi v New Orleans v bezpečí a já se plánuji postarat, aby to tak i zůstalo."

Otočila se mu v náručí a objala ho kolem krku. "A co bude s mým obchodem?"

"Je přece tvůj."

"Pomůžeš mi na něj dohlížet?"

"Ne, budu zaneprázdněn díváním na tebe."